

"Ще Значить
Миття
Вічне"

“ЦЕ ЗНАЧИТЬ ЖИТТЯ ВІЧНЕ”

“Це значить життя вічне,
щоб вони прийняли знання
про Тебе, єдиного справдіш-
ного Бога, та про Того, що
ти післав, Ісуса Христа.”

—Йоана 17: 3, *НВ*.

“Це Значить Життя Вічне”

Видано в англійській мові в 1950 р.

Видано в українській мові в 1952 р.

через

WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC.

International Bible Students Association

Brooklyn, N. Y., U. S. A.

Перше видання в англійській мові


ОДИН МІЛІОН ПРИМІРНИКІВ

“This Means Everlasting Life”


Ukrainian

Made in the United States of America

Друковано в Зєдинєних Дєржавєх Амєрикє



Присвячено для несектанської освіти всіх людей доброї волі якої вимагається для життя вічного в праведнім новім світі, що тепер наближається.



Скорочення Біблійних Версій, що їх переклад наводиться в цій книжці:

- АС** - American Standard Version, by the American Committee of Revision.
- АТ** - An American Translation, by J. M. P. Smith and E. J. Goodspeed.
- Да** - The 'Holy Scriptures', a New Translation by J. N. Darby.
- Дя** - Translation of the Latin Vulgate made at Douay and Rheims.
- КДж** - King James or Authorized Version.
- Ле** - The twenty-four Books of the Holy Scriptures, translated by I. Leiser.
- LXX** - The Septuagint Version of the Hebrew Scriptures, translation published by S. Bagster and Sons Limited.
- Мо** - A New Translation of The Bible, by James Moffatt.
- НВ** - New World Translation of the Christian Greek Scriptures.
- Ро** - The Emphasised Bible, a New Translation by J. E. Rotherham.
- Юг** - The Holy Bible, translated by Robert Young.

Інші наведення по котрих не наслідують особливих скорочення треба розуміти, що вони є взяті з перекладу Куліша, Левіцького і Пулюя в українській мові.

З М І С Т

Голова	Сторона
1 "Це значить життя вічне"	7
2 Творець життя	20
3 Полва ворога життя	27
4 Божественні обітниця благословення	38
5 Нема самоспасення через закон Мойсея	48
6 "Призначені часи народів"	59
7 Книга життя-даючого знання	71
8 Рахування тижнів до Головного Чипника життя	81
9 Коли життя й нетління випроваджено на світло	92
10 Нова угода для Божих людей	102
11 Дорога до небесного життя	112
12 Теократична організація	123
13 Як статися проповідником доброї новини	132
14 Супружа між наслідниками життя	143
15 Привилеї жінки в соборі	153
16 Діяння й дари духа	163
17 Любов конечна до вічного життя	171
18 Постанова завзято боротись за віру	180
19 Підданство Вищим Властям	191
20 "Час кінця" світа	204
21 Друга присутність Головного Посередника життя	213
22 Останок з наслідників Царства	223
23 "Інші вівці" за "козли"	233
24 Виховання дітей в Божій ласці	243
25 Переживання кінця цього світа	253
26 Царство нового світа	263
27 Рай життя відновлений	273
28 Усунення смерти	284
29 Написання імен в книзі життя	295
30 Як довго ви бажаєте жити?	304

“ЦЕ ЗНАЧИТЬ ЖИТТЯ ВІЧНЕ”

ГОЛОВА I

ЖИТТЯ знайшлося у небезпеці—життя роду людського в праведнім новім світі! Наступного пополудня питання мусіло вирішитись на користь його, щоб він міг втішатись тим дорогоцінним привилеєм вічно. Празник тієї ночі в Єрусалимі обітував, що так буде. Це була ніч памятна, роковини 14-го Нісана з перед звиш п'ятнацяти століть, коли то одним невідпорним наскоком смерть навістила кожний дім єгипецької родини. Не сталося це при помочи бактеріологічної війни, ані страшної атомної або водневої бомби, падаючи з ясного неба на Єгипет і спричиняючи так буйне спустошення людського життя. Ні! Це був ангел губитель від Бога угнітених Жидів, —він то поспішав в опівночі по всій землі ріки Нилі й нехибною ціллю поражавав наглою смертю серед ночі кожного первенця, людей і скоту. Чудотворною силою дома Евреїв були поминуті в області Гозен при гирлі ріки Нилі. Сповняючи напominання їх Бога через Його пророка Мойсея, Евреї закололи пасхального агнца, кровю з його обризкали оба одвірки й притулки своїх хатів, і, зайшовши ввнутр, вони їли пече-

1. Яке питання мало негайно вирішитись? Чому на добро?

ного агня з опрісноками і гіркими зелями. Це збавило життя всіх їх первенців, отже наступного ранку вони готовилися вирушити з Єгипту, як вільний нарід.

² На це свято зійшовсь гурток людей, увесь з Евреїв, в одній горішній кімнаті десь в Єрусалимі, в ночі роковин 14 Нісана в 33 р. по Христі. Там в послушенстві до Божого закону, даного через Мойсея, вони їли пасхального агня з опрісочим хлібом із поблагословенною чашою вина.

³ Звернувши нашу увагу на тих людей, ми бачимо, що там їх було дванацять. Один з цього первісного числа щойно вийшов, але не з наміром, щоб повернути знов до них. Імя його Юда Іскаріотський—він то поспішно вийшов з горішньої кімнати із зрадничою місією, яка негайно провадила до смерти провідника тих мужів наступного пополудня—та й до власного самогубства через повішення!

⁴ Решта осталися далі на ложах своїх, склонившись над низьким пасхальним столом. Провідник між ними звернувся до них із довшою промовою остороги й потіхи, і закінчив оцими словами: “Це все я говорив вам, щоб у мені впокій мали. У світі горе мати мете, тільки бодріться: я подужав світ.” Цей промовець знав, що Йому присуджено було умерти в тім чотирнацятім дні Нісана, як колись давно тому пасхальний агнець без скази був заколений в

2, 3. Який особливий гурток людей святкував Пасху в 33 р. по Хр.? Де?

4. Що їх провідник подужав? Як? На втіху кому?

той самий день в Єгипті. Він знав, що Його смерть мала оправдати всесвітню суверенність Бога, якого гордий Фараон опрокинув перед лицем Мойсея. Він знав, що цей світ був проти правильної суверенності Бога над цілою землею. Відмова примиритися з цим світом слябізувала смерть для Нього. Аж до цієї хвили, коли Він промовляв, Він ніколи не погодився з цим



світом, а без страху проголошував по цілому краю царство Всевишнього Бога. Умерти так невинно у піддержці Божого царства значило, що Він побідив світ. Божою чудо-творною силою Він мав знов ожити, щоб торжествувати над своєю перемогою. Цей світ мав стягнути велике горе на Його послідовників, що осталися тут на землі; та силою Його чеснот Його послідовники могли втішатися впокоєм серця й ума. Вони мали причину бодритися. Як Він побідив світ на питання Божої всесвітньої суве-

ренности, так Він мав помагати й їм побідити його і осягнути вічнотриваючу нагороду.

⁵ Послухаймо, що Він далі розкажує, бо ж це має до діла з нашим вічним життям. Ось Він підносить свої очі до неба. В своїй благальній розмові Він каже: “Отче, прийшла година; прослави Сина Твого, щоб і Син Твій прославив Тебе, яко ж дав Йому власть над усяким тілом, щоб цілому числу, яке дав еси Йому, Він дав життя вічне.” По цих словах ми знаємо, що це Син небесного Отця промовляє. Бог дав Йому власть над усім людством, над “усяким тілом”. Чому? Тому що цей Син Божий з неба стався тілом і зробив угоду з Богом умерти за людство, як от пасхальний агнець давно тому умер за визволення Евреїв від смерти з єгипетського угнітання. Через смерть і пожертву свого прийнятного чоловічества, Він міг купити життя для “всякого тіла”, себто, для цілого числа людей, яке Його небесний Отець дасть Йому, притягнувши їх у вірування й послушенство для Божого Сина.

⁶ Що за хвилюючу мельодію Син Божий торкнув, коли Він сказав “життя вічне”! Цього бо кожний любимець мира, щастя й дружини бажає! Чого вимагається від нас, щоб ми могли осягнути його? Ми є тіло, а Бог дав свому Синові власть над усяким тілом, включаючи й нас. Через те ми мусимо слухати Сина Божого, як Він далі молиться і каже нам: “Це значить життя вічне, щоб вони прийняли знання про Тебе,

5. Чому Його Отець дав Йому “власть над усяким тілом”?

6. Що Він каже, що нам потрібно для осягнення вічнотривалого життя?

єдиного справдішного Бога, та про Того, що Ти післав, Ісуса Христа.” Всяке інше знання в світі є нічим в порівнянні зі знанням про тих двох найважливіших осіб у вселенній: єдиного справдішного Бога й Того, що Він вислав у світ, Ісуса Христа. Для нас набути знання про Них і вірувати значить вічно жити в праведнім новім світі, що вже близько. Як же ми можемо прийняти дар вічного життя від Бога через Ісуса Христа хіба що ми маємо знання про нього й знаємо як його можна досягнути? Таке знання, що дає життя, є найважливіше для нас набути. Оцими сторінками ми знаходимося на дорозі, щоб набути його. Ми мусимо безнастанно набувати таке знання.

⁷ Ісус Христос не говорив до свого небесного Отця, як до таємничого “триєдиного” Бога, але як до “єдиного справдішного Бога”; а про себе Він говорив, як про нижчого, Сина, що Його Отець післав з неба. Підкреслюючи свою нижчість від Бога Його Отця, Ісус сказав перед тією нічю до своїх вірних послідовників: “Раб не більший від пана свого; ані післаний не є більший від пославшого його.”* Син—це головний Слуга єдиного справдішного Бога й підданий Йому в виконанню божественного наміру, щоб принести вічнотривале життя для вмираючого людства. На землі Син прославив Бога й поручив Його людству. Ось тому ми чуємо, що Він каже: “Я прославив Тебе на землі, скінчив діло, яке Ти дав мені робити. А тепер прослави мене

* Наведено з євангелії Іоана 13:16, *New World Translation*.

7. Яке справоздання Він дав своєму Отцеві, і з якою просьбою?

Ти, Отче, у Тебе самого славою, яку я мав з Тобою, перше ніж світу бути.” Складаючи це справоздання своєму Отцеві про успішне виконання діла призначеного Йому на землі, Син виявляє, що Він посідав був життя нім Він стався чоловіком. Це могло бути тільки небесне життя, як духового Сина, а посідав Він його нім земля постала, і нім чоловіка сотворено на ній. Там життя було славне, і тому Син молить свого небесного Отця, щоб Він прославив Його небесною славою, яку Він мав нім чоловіком стався. Син показує свою готовість пожертвувати людське життя на віки у виді на таку славу. Його Отець мав прославити Його через воскресення з мертвих до життя в небі, щоб Він був в особистім товаристві з єдиним справдішнім Богом.

⁸ Виконуючи діло поручене Йому, що Син робив? Послухайте Його справоздання до Його Отця і Голови: “Обявив я імя Твоє людям, що дав Ти мені зі світа. Твої вони були, а Ти дав мені їх; і Слово вони хоронили Твоє. Тепер вони зрозуміли, що скільки дав мені, всі від Тебе. Бо слова, що Ти дав мені, я дав їм; і вони прийняли й зрозуміли справді, що я прийшов як представник Твій; і вони увірували, що Ти післав мене.” Тут Він розказує про чудову правду. Ісус тут свідкує, що Його Отець має імя, і що Він обявив те імя своїм послідовникам. Рівнобіжно це сходиться з місією Мойсея, який обявив був імя Бога пригнобленим Євреям у Єгипті. В його писаннях (2 Мойсея 3: 14 і 6: 2, 3) Мойсей каже

8. Яку гідне уваги правду Він сказав, що уподобила Його до Мойсея?

нам про це: “І промовив Бог до Мойсея: Я ТОЙ ХТО ЄСТЬ: І каже він: Так промовиш до синів Ізраїлевих: СУЩИЙ післав мене до вас.” “І промовив Бог до Мойсея і каже йому: Я ГОСПОДЬ. І являвсь я Авраамові й Ісаакові й Якові, як Бог їх всемогучий, з імям же моїм ЄГОВА я не обявлявсь їм.”

° Зрозумівши важність пізнання імя й що воно значило, Ісус обявив його своїм ученикам. Син Божий, будучи післаний з неба, як Божий представник, знав те божественне імя ліпше ніж Мойсей. Перше нім Він виступив прилюдно проголошувати Боже царство, Він був підчинений трьом особливим спробам, коли Він був на самоті через сорок день у пустині. Першу спробу спокусника Він відпер оцими словами: “Написано є, ‘не самим хлібом жити ме чоловік, а кожним словом, що виходить з уст Єгови.’” Зустрічаючи другу спробу, Він відказав спокусникові: “Знов написано є, ‘Не можна тобі спокушувати Єгови, Бога твого’”. Вкінці Він відпер спокусника оцими словами: “Йди геть від мене, Сатано! Написано бо, ‘Єгови Богу твому кланятися меш, і Йому єдиному свято служити меш.’”^{*} У кожній спробі Син Божий відносився до Мойсейового писання де Боже імя ужито. Навіть в самім імені данім Йому на землі, Син Божий носив імя свого Отця, бо Його ученики Жиди знали, що імя “Ісус” значило “Єгова спасає”. Це імя указує, як конечним є для нашого вічного життя знати імя Ісуса і Його Отця. Єгова післав свого Сина Ісуса бути Месією, обіцяним Пома-

9. Як за добре Він знав Боже імя? Що Його власне імя означувало?

заним Царем, і для тієї цілі Отець помазав свого Сина святим духом, зараз по Його хрещенню в воді. Ради цієї причини Його названо Ісус Христос, тому що “Христос” значить “Месія” або “Помазаник” або “Той, що посвячений через помазання”.

¹⁰ Намір Ісуса Христа є, щоб з любови дати вічнотривале життя всім тим, котрих Його Отець дасть Йому, притягнувши їх до Ісуса силою знання. Знаючи, що світ нагромадить на них чимало горя, Ісус молився за них, не за світ: “Я за них молю, не за світ молю, а за тих, що Ти дав мені їх, бо вони Твої. І все моє є Твоє, а Твоє моє, і я прославився між ними. І я вже більше не в світі, а вони в світі, і я йду до Тебе. Отче Святий, збережи їх задля імя Твого, котрих Ти дав мені, щоб вони були одно, яко ж ми. Коли я був з ними, з пошани до Твого імя що Ти дав мені, і я з беріг їх, і ніхто з них не погиб, тільки син погибельний, щоб писання сповнилося.”

¹¹ Той “син погибельний” міг був дістати життя через Ісуса, коли б вірним остався. Та хоч був близько Його, так що їв з Ним, як дорогий друг, проте Юда Іскаріотський поважився піднести свою п'яту проти Нього. Тим чином він засудив себе на погибель, відрубавши себе від Джерела життя. Ісус не відчув ніякої відповідальности за згубу того зрадника. Псалма 41, вірш 9, предсказала його зрадництво, і хоч не

* Наведено з Маттея 4: 4, 7, 10, *New World Translation*. У тих же віршах самий Ісус наводить з 5 Мойсея 8: 3; 6: 16; 5: 9; 6: 13.

-
10. За кого Він тоді молився? Яку просьбу Він зробив?
11. Які Писання Він посідав? Чиє імя воно ставить напереді?

мусів, Юда ради самолюбних зазіхань рішивсь сповнити те пророцтво. Так, Ісус і Його ученики вже тоді, в їх часах, посідали Святі Писання. Кілька століть перед народженням Ісуса ті святі єврейські писання були доповнені, всіх разом трицять девять книг, від книг Мойсейових до пророка Малахії, та й не було між ними заключених апокрафічних книг або второ-канонічних книг. Отті богодухновенні Єврейські Писання були заключені під трьома головами: Закон, Пророки й Псалми. Ісус тут відносився до Псалмів, що очолювали третю секцію Писань. Всі разом, ті Єврейські Писання містили божественне імя “Єгова” 6,823 рази. Із пошани до того святого імени Ісус беріг своїх учеників поки був з ними. По Ісусовім відході Бог Єгова мав берегти їх ради свого імени, бо ж вони були люди для Його імя.

¹² “Тепер же”, продовжає Ісус, “до Тебе йду, і ці слова я говорю у світі, щоб вони мали радість мою повну в собі. Я дав їм слово Твоє і світ зненавидів їх, бо вони не є частию світа, яко ж і я не зі світа.” В додатку до Слова Божого, що вже було написане в Єврейських Писаннях, Ісус приніс своїм ученикам вістку або слово від Бога, і воно у своїм часі мало бути вписане в Єврейські Писання. За те, що ученики прийняли Боже Слово, включаючи й те передане Ісусом, світ зненавидів їх, а вже найгіршими ненависниками були релігійні провідники. Ісусові ученики трималися Слова Божого радше чим цього світа. Проте вони не були більше частию цього світа чим Ісус був. Світ бажав позбутися їх, та вони

12. Що Ісус дав своїм ученикам? Хто зненавидів їх? Чому?

мали діло до виконання в цім світі, отже Ісус не бажав усунути їх.

¹³ “Не прошу Тебе, щоб узяв їх зі світа, а щоб зберіг їх від лукавого. Вони не є частю світа, як і я не є частю світа. Освяти їх правдою Твоею; слово Твоє правда. Так як Ти післав мене у світ, так і я післав їх у світ. І за них я посвячую себе, щоб і вони були освячені правдою.” Наступного ранку Ісусові припало сказати судді, Понтійському Пилатові, що був римським намісником: “Ради цієї причини я прийшов у світ, щоб свідкувати правді. Кожний, що по стороні правди, слухає голосу мого.”* На Пилатове питання: “Що це правда?” відповідь могла бути, що вона знаходиться у вже написаних Еврейських Писаннях і в тій вістці від Бога, яку Ісус дав своїм ученикам. Силою тієї правди Бог освячує тих, що приймають і держаться її. Себто, Він відлучує їх від цього безбожницького світа і ставить їх на бік для своєї святої служби. Тримаючись божественної правди, Ісус освятив себе. Тому то Він ніколи не пристав до цього світа. Він вислав своїх учеників у світ на Божу службу, але й вони ніколи не мали статися частю його, тому що їх призначення до правди мало освятити їх і тримати їх геть осторонь його. У світі вони мали проголошувати це освячене слово правди, щоб інші могли увірувати. Тим то Ісус із любови провидінням молиться також за таких віруючих:

* Наведено в євангелії Йоана 18: 37, *New World Translation*.

13. Про що Він молився, щоб вони були ним освячені?

¹⁴ “Не за цих тільки молю, а також і за тих, що вірують в мене задля слова їх, щоб усі одно були, яко ж Ти, Отче, в єдності зі мною, а я в єдності з Тобою, щоб і вони були в єдності з нами, щоб світ увірував, що Ти післав мене. І славу, що дав мені, дав я їм, щоб вони були одно, як ми одно. Я в єдності з ними, а Ти в єдності зі мною, щоб були звершені в одно, щоб світ зрозумів, що Ти післав мене і полюбив їх, як Ти полюбив мене.” Коли б Христові послідовники трималися цього світа, тоді вони були б розділені між собою його релігійними сектами, політичними партіями, суспільними відріжненнями, народними гордощами і традиціями, та расовим упередженням. Будучи відділені їх посвятою від світа силою Божої правди, вони мали бути споєні в досконалу єдність без огляду на расу, колор, мову або край уродження. Вони мали бути в єдності одні з другими, як от Єгова Отець і Син Ісус Христос є в єдності. Це не є незрозуміла єдність “тритеїзму”, що не має підстави в писаннях, тому що всі віруючі в Христа мали бути приведені в досконалу єдність одні з другими і також в єдність з Богом і Христом. Це з причини цієї єдності віруючих в служенню Богу й проголошенню Його слова, що многі у світі прийшли до розуміння, що Ісус Христос є олюблений Післанець Божий.

¹⁵ За те зєдинення Його послідовників з Ним, що мало звершитись у небі, Ісус закінчує свою молитву оцими словами: “Отче, про тих, що Ти

14. Він молився, щоб вони прийшли до якого стану? В якому змислі?

15. Він прийшов, щоб яке знання принести їм? З яким наміром у виді?

дав мені, хочу, щоб де я, там і вони були зі мною, щоб вони бачили славу мою, яку Ти дав мені, бо Ти полюбив мене перш оснований світу. Отче праведний, світ справді не пізнав Тебе, я ж пізнав Тебе, і ці пізнали, що Ти післав мене. І я об'явив ім'я Твоє їм, і об'являти му, щоб та любов, якою полюбив мене, була в них, і я в єдності з ними.” Ні, ненависть світа не є запереченням, що Бог любить Ісуса і Його послідовників; вона доказує противно. До часу Ісуса світ не був свідомий про дорогу до життя. Ісусове власне знання про єдиного правдивого Бога принесло Йому вічнотривале життя. Тепер і Його послідовникам муситься дати те важне знання про небесного Отця і Його Післанця. Післанцтво Ісуса до цієї землі було: принести потрібне знання для життя людей, що приймуть і увірують в Його. Він знав Боже ім'я і об'явив його своїм послідовникам. Намір Його був це робити не тільки до Його смерті, але й по Його воскресенню до небесного життя в славі. Ті, що прийдуть до пізнання Божого ім'я й намірів, і котрі стануться людьми для Його імені, на таких спочиває Божа любов і вони знаходяться в єдності з Ісусом ради божественного ім'я.

¹⁶ Ісусова молитва* указує нам усі конечности, які нам потрібно знати. Ніщо не є солодше й дорожче від життя із знанням про великого Життя-дателя і любов Сина через якого Він по-

* Ісусову молитву в повищих параграфах наведено в євангелії Йоана, 17 голова, *New World Translation*.

16. Отже за чим ми далі пошукуємо, і чому це мимо ненависти з боку світа?

ручив життя вмираючому людству. Отже в наступних сторінках ми продовжати мемо наше займаюче пошукування за цим знанням. Світ може звернути всю свою ненависть проти нас за наш взятий напрям, та ми знаємо, що це знання значить щось, чого світ ніколи не може дати, — вічнотривале життя.

ГОЛОВА II

ТВОРЕЦЬ ЖИТТЯ

ЖИТТЯ завжди існувало у вселенній, тому що Бог завжди був. Він посідає вічну минувшість, і Він також посідає вічну будучність, так що час мірений нашими годинниками є нічим для Нього. В богодухновенній молитві пророк Мойсей сказав: “Господи, ти був пристанню нашою з роду в рід. Перше ніж гори постали, і ти сотворив землю і весь світ, від віку до віку, ти еси Бог.” (Псалма 90: 1, 2) Він не мав початку і не мати ме кінця. Він дає визов кому небудь, щоб доказав, що перед Ним був який інший Бог. До тих, що Він об’явився їм, Він каже: “Ви свідки мої, каже Єгова, ви й слуга мій, що я вибрав; щоб ви знали й вірували та й зрозуміли, що це—я; передо мною не було Бога виображеного, та й опісля не буде. Я, я—Єгова, та й нема спасителя крім мене.” (Ісаї 43: 10, 11, АС) Це марнота питати: Хто сотворив Бога? Це є зневага для Його Божества. Він є первобутнім Творцем, а не сотворінням. Його безконечна минувшість сходиться з тим, що Він є єдиним справдішним Богом. “Єгова—правдивий Бог; Він живий Бог і предвічний Цар.”—Еремії 10: 10, АС.

* Для многих умів здається трудно зрозуміти, що Бог Єгова не мав початку, що Він мав без-

1. Завдяки якій правді життя завжди існувало у вселенній?
2. Що помагає нам зрозуміти, що Бог не мав почину?

межне існування нім ми прийшли до життя. Чи це неможливе? Що ж є простір і час? Де простір починається? Коли час почався? Наука математики знає таку річ, як безконечність; та й це не повинно бути труднішим прийняти, що Бог завжди був, чим зрозуміти, що час і простір продовжуються вічно, як у минувшій так і в будучій. Слабе поняття про Божу безконечну минувшій дістанемо, коли пригадаємо, що в 1919 р., стоцалевим телескопом на горі Вілсон, в Каліфорнії, найсильніший тоді у світі, людське око проникнуло простір на віддаль п'ятьсот мільйонів світляних років. Це представляє віддаль крізь яку світло мусіло б летіти п'ятьсот мільйонів наших соняшних років. Та перед усіма тими п'ятьсот мільйонами літ Бог Єгова був. Але, по мірі творення, то це не є границя Його минулого існування. Тепер при помочи 200 цалевого телескопу на верху гори Паломар, в Каліфорнії, можна проникнути цю віддаль у простір подвійно, і видний світ має вісім раз більший обсяг ніж той відкритий телескопом на горі Вілсон. Як це вчені, що вірують в теорію релятивності, кажуть нам, що вселенна далі розширюється, а то й вибухає. Згідно з прийнятою теорією, то всесвіт, який ми знаємо, почав розширюватися 1,800 мільйонів літ тому з одної тоді сотвореної маси, густо-скупченої матерії. Коли б ми навіть прийняли цю теорію, на скільки вона має вартости, то й тоді перед усім тим часом віковичний правдивий Бог був. Куди ж цей світ розширюється? Авжеж у дальші обсяги простору! Та й всей той простір сягає творча сила Бога Єгови.

³ Піднесіть свої очі вгору—запрошує Творець—і роздумайте над усіма тими небесними ділами, чи то через телескоп або і без телескопу. Всі вони є видимими доказами, що Він є, хоч і невидимий для нас, і що від вічної минувшини Він є Богом. Це все не дає людству ніякої вимівки сумніватися про Його існування й в Його Божество. “Бо що можна знати про Бога, то явне між ними, бо Бог об'явив це їм. Його ж невидимі чесноти можна виразно бачити із сотворення світа, тому що вони є зрозумілі сотвореними речами, то є Його вічна сила й Божество; тим то вони без оправдання.” (Римлян 1: 19, 20, **НВ**) У виді такого переважливого видимого доказу, то тільки зарозумілий дурень каже собі: “Нема Бога.” Всі ті дива звіщають про Творця, і Його ім'я—Єгова. Вже саме ім'я говорить про Його творчість, бо воно значить: “Він спричиняє бути”. Ті, що виробляють образи якої сотвореної або уявленої речі, і кланяються перед ними і почитають їх, або почитають те, що вони мали б представляти, повинні спам'ятатися на слова правдивого й живого Бога через Його пророка:

⁴ “Чи не можете зрозуміти, і не можете бачити? Хіба ж не говорено вам цього від початку, чи не збагнули цього від коли світ настав?—що він сидить над кругом земним, так високо, що жителі її виглядають наче саранча; Він простер небеса, як завісу, і простягнув їх мов намет. ‘До кого ж порівнаєте мене, і хто рівня мені?’—питає Єдиний Маєстат. Позирніть високо вашими

3. Який видимий доказ існує про Творця і Його Божество?

4. Якими словами Він опам'ятує поклонників бовванів?

очима, і погляньте вгору: хто створив ті зорі? Він, що розпоряджує ними, кличе кожен по імені. Із страху перед ним, так могутнім і так потужним, ні одна не гаїться явитися. Нумо розсудіть! Чей же ви ще не розумієте, чи цього не чували, що Предвічний—всеіснуючий Бог, творець всесенної від краю до краю? Він безутомний і на силах не упадає, розум його недослідимий; втомленим він силу дає й підкріплює знемоцілого.” —Ісаї 40: 21, 22, 25, 26, 28, 29, **Мо**.

⁵ А що Бог Єгова є живий Творець від усієї минувшої вічності, тому Він є первісним джерелом життя всіх живучих сотворінь. Ніяке життя не постало самовільно з мертвої матерії. Смерть не є джерелом життя. “Бо в тобі джерело життя.” (Псальма 36: 9) Тим що Бог посідає вічнотривалу минушість і тому що ті безчеленні діла, які Він сотворив по всій безмірній глибині простору є в безпереривному руху від часу їх сотворення, через те ми можемо зрозуміти, як Творець міг започаткувати людське життя на землі й піддержувати його вічно у звершенню, добавлюючи йому сили й відновлюючи його снагу на всі будучі часи.

⁶ Властивим місцем побуту для чоловіка є земля, якої він є частию. “Перший чоловік земний із пороку сотворений.” (1 Коринтян 15: 47, **НВ**) Земля з якої перший чоловік сотворений, була збудована існувати вічно. Показуючи різницю між теперішнім людським родом а землею, яка кружить навкола сонця, богодухновен-

5. Що є джерелом людського життя? Як довго воно може продовжатися?

6. Де людство було сотворене жити вічно? Чому там?

ний Провідник каже: “Рід приходить і рід відходить, тільки земля стоїть собі повіки. Сонце сходить, сонце заходить, та й квапиться знов до того місця, де має сходити.” (Екклезіяста 1: 4, 5) Згідно з вічним призначенням землі Бог Єгова сотворив її бути вічним домом для людства. Так Він і каже: “Я установив землю, й сотворив чоловіка на ній: Я, мої руки розпростерли небеса; та й всьому воїнству їх я дав закон. Так говорить Єгова, творець небес, Бог, що виобразив землю й сотворив її, що утвердив її та й не надармо сотворив її, а приспособив її, щоб на ній жили: Я Єгова; а іншого нема.” (Ісаї 45: 12, 18, АС) Від часу сотворення першого чоловіка аж до сьогодні земля ніколи не була й не буде без людських осадників.

⁷ Людство потребує життя, вічного, досконалого людського життя. Через яких шість тисяч літ людство вмирало, і многі роди людства приходили й відходили. Коли ми пригадаємо те безконечне, щасливе життя, яке Бог обіцяв людству, то нас заставляє до співчутливого усміху, коли ми читаємо заяву з Вашингтону, Д.К., від Державного Бюра Статистики Уродин, що “пересічний вік життя в цім краю [З.Д.А] продовжився від 66.8 літ в 1947 р., до 67.2 літ в 1948 р. Пересічний вік життя в 1900 році був 49.2 роки. Ось так пересічна сподіванка життя продовжилась на вісімнадцять років приблизно за пів століття. Від 1940 року смертність між дітьми зменшилась найбільше від 1 до 4 роки віку.” (Нью Йорк Таймс, 16 лютого, 1950 р.) Оце представляє, що новочасна медична й громадська наука

7. Як Божі обітницї життя виявляють новочасну науку?

зуміла виконати для Зєдинених Дєржав, що є один з найбільше поступових країв у світі. За пядєсять років осягнуєно пересічно продоужєнєнє віку на 18 літ! Протє бєз помочи новочасної науки, будівничий ковчєгу Ной, який бачив життє по обох боках глобального потопу, жив до 950 років віку! Матусєля, його прародич, помер в році потопу доживши 969 р. віку.—1 Мойсєя 9: 28; 5: 27.

⁸ На новочасну науку неможливо покладатися, щоб вона коли збудувала чоловіка на життє вічнє. Врєштї погляньтє на стан якого небудь чоловіка, що вона допомгла йому dospіти до старого віку поза загальну пересічність! Новочасна наука не прямує до життє вічного. Навпаки, з її розвинєннєм бактеріологічної війни і з винаходом атомної бомби і воднєвої або “пєкольної” бомби і іншої зброї для масового винищєннєя, то новочасна наука прямує до смєрти. Вона заперєчує свої власні добродійні привлащуваннєя чєрєз розпустнє запроданнєя сєбє зазіханнєм цього світа. Новочасна наука нє є найважнішою річю про яку б набувати знаннєя, щоб втішатися вічним життєм. Осторога дана вірному слугі Божому в першому століттє відноситься і до нас сьгодні: “О, Тимотєю, хорони того, що повірено тобі, відвєртаючись від пустої мови, що осквєрнює святість, і від супєрєчностєй неправдивого знаннєя, котрим дєякі хвалєячись, відступили від віри.”—1 Тимотєя 6: 20, 21, **НВ**.

⁹ Всі дослїди новочасної науки, як небєс, землі і атому, доказують, що ціла всєлєнна була со-

8. Чому новочасна наука нє є найважнішою річю до набуттєя?

9. Отжє яка правда відносно осягнєннєя знаннєя остаеться невмінною?

творена великим вченим безмірно глибокої мудрости. Тим великим вченим вселенної є Бог Єгова, Творець. Правду, яку висказав Його розумний Син Ісус Христос остається незмінною сьогодні. Для нас вмираючих людей значить життя вічне, коли ми пізнаємо найперше зі всіх небесного Отця, “єдиного справдішного Бога.” Як Отець, Він є Життя-датель. Цей великий Архітект вселенної є віковічний в науковому знанню. Він має силу знання як творити, а навіть наново відтворити життя через воскресення, і схоронити й відновляти й зберегати його по віки. Тільки на Його пропозиція людство може надіятися досягнути життя вічнотривале. Те пропозиція приходить через Того, кого Він послав з неба на цю землю, Ісуса Христа. Про Його також ми мусимо розвивати знання.

¹⁰ Ви маєте нагоду на життя вічне в праведнім новім світі в щастю й мирі. Але ж є ворог, який противиться вам в досягненню життя. Проти його вас треба перестерегти.

10. Яку нагоду ви маєте? Проти кого вас треба перестерегти?

ГОЛОВА ІІІ

ПОЯВА ВОРОГА ЖИТТЯ

ЧОЛОВІК був сотворений втішатися життям на землі. В гармонії із цим Бог Єгова створив першого чоловіка досконалим і умістив його в звершеному городі, на площі землі. Це був рай, що знаходився в Едені, а назва "Еден" указує, що це була розкішна країна. "І сотворив Господь Бог чоловіка із гязі земної; і вдихнув в його ноздри дух життя, і чоловік став душею живою. І насадив Господь Бог город розкішний від початку: в йому він поставив чоловіка, що сотворив його. І зростив Господь Бог із землі всякий рід дерев, гарні на вид та приемні для їди: також посадив дерево життя посеред раю: і дерево пізнання доброго й лихого. І ріка випливала з місця розкошей, поливаючи рай, яка звідси розділювалась на чотири течіє."—1 Мойсея 2: 7-10, Дя; також Латинський *Vulgate* і Грецький *Septuagint*.

² Коли Бог сотворив першого чоловіка, від якого ми всі походимо, він був звершений і не бракувало йому ніякої частини тіла прекмет. Щоб показати, як відмінний від звершеного Творця був увесь рід людський по двацять п'яти століттях від часу сотворення Адама, пророк Мойсей під богодухновенням сказав: "Діла його

1. Як надовго чоловік був сотворений втішатися життям? Який початок йому дано?

2. Що опрокидає думку, що життя в матеріальному тілі є злом в собі?

звершені; всі бо дороги його справедливі. Він Бог вірний і без оман, справедливий і правдивий. Та вони зледашили; це кодро, що перевернулось і спроневірилось соромними вчинками, від котрих далекі сини їх.” (5 Мойсея 32: 4, 5) Із цього факту повстала релігійна брехня, кажучи, що всяка видима, дотикальна матерія, є злом сама в собі, і що все, що існує в матеріяльних, людських тілах, є негідне й злобне. Говорити таке значить осуджувати початок людства по мірі нашого теперішнього упавшого стану. Бог людям не дав такого початку. Після того, як Він скінчив приготувляти цю землю, як віковічний дім для чоловіка, і поставивши його на ній, Він не проголосив цієї матеріяльної землі як зло. Противно, в 1 книзі Мойсея 1: 31 сказано є: “І бачив Бог, що все, що сотворив, було вельми добре.” Тільки досконале діло могло принести честь для досконалого, всезнаючого Бога.

³ Нижчі звірята, риби, птиці, і польові звіря, були сотворені перед чоловіком. Бог Єгова зробив їх животними душами. “І сказав Бог: Заграйте, води, душами живими, і полинь, птаство, над землею попід небесною твердиною. І сотворив Бог велитні морські, і всяку живу душу повзючу, що заграла ними вода, по родові їх, і всяке птаство пернате, по родові їх. І бачив Бог, що було добре. І сказав Бог: Виведи, земле, душу живу по роду їх, скот, і повзюче, і звіря земні, по роду їх. І сталося так. І Бог сотворив чоловіка в свій образ, в образ Божий сотворив його, як чоловіка і жінку сотворив їх. І сказав Бог: Оце я дав вам усяке зело з насіннями, що

3. Якими Бог сотворив нижчі звірята, нім Він сотворив чоловіка?

росте на всій землі, і всяке дерево, що має в собі плід родючий насіння; це нехай на харч вам. І всякому звірові земному, і всякому птаству піднебесному, і всякому повзючому по зем-



лі в якому є жива душа, призначив я всяку траву й зело на харч. І так сталося.”—1 Мойсея 1: 20, 21, 24, 27, 29, 30, Да.*

* Побач також переклад Септуагінта при побічній заввазі який видала спілка С. Багстера і Силів, Лондон, Англія. Текст в *The Emphasised Bible* перекладу Й. Б. Ротергама звучить також як повніше. Побач також побічні завваги 1 Мойсея 1: 20, 30 у Біблії Версії Короля Якова за приложенням вислову “жива душа” відносно нижчих звірят, як це знаходиться в первісному Еврейському тексті.

* Бог Єгова не дав першому чоловікові душу, що пересилилась з якоїсь мертвої риби, птиці або польового звіря. Бог сотворив всяку живу річ “по родові їх”, а це противиться всякому пересиленню душ. Душі не мішаються, а остаються при роді своїм. Чоловік мав царювати над нижчими звірятами, отже він не мав принизитись до них ані вони вноситись до нього. Кожний рід є установлений Божим незмінним законом. Бог не вложив у чоловіка невидиму душу, що до того часу пурхала в небі, як мотиль, що для поганських Греків був символом їх уяви людської душі. Ні; перший чоловік Адам був самий душею. “І создав Бог Єгова чоловіка з пороку земного, і вдихнув в його ноздри дух життя; і чоловік СТАВ душею живою.” (1 Мойсея 2: 7, АС) Свідоме існування чоловіка, як живого людського сотворіння,—це душа. Він не має окремої й відмінної душі від його людського тіла. Як і нижчі звірячі сотворіння, живий чоловік є живою душею.

* Замість призначити чоловіка від самого початку на неминуче існування в нужді й злиднях, яке людство до тепер переживало, то Бог помістив Адама в райському Едені. Це ім'я “Еден” буквально значить “приємність” або “розкіш”. Опісля Бог дав чоловікові жінку, яку Бог сотворив з частини власного тіла чоловіка. Вона була звершеною людською душею, як і її муж Адам, маючи привилей втішатися з нимприємностями та розкошами городу Еден. В тому городі вони могли були жити вічно в досконалому щастю із

4. Чому чоловік не має переходячої душі?

5. Що показує, що чоловік не був сотворений для нужденного життя?

всіма їх синами та доньками, яких вони могли приводити на світ, як звершені людські душі. Для тієї цілі Бог дав їм своє отцівське благословення, а не осуд. "І благословив їх Бог, і сказав до них Бог: Плодіться і намножуйтеся, і сповнюйте землю і підневолюйте її, і пануйте над рибою морською і над птаством небесним і над усім звірям, що гасає по землі."—1 Мойсея 1: 28.

⁶ Все це опрокидає релігійну брехню, що Бог не міг витворити нічого на землі тільки самі нещасні, нужденні, незвершенні сотворіння, і що всей цей матеріяльний світ є тільки злющим витвором, і що для нас найліпше старатися утікати від нього на віки, і що поновне повернення назад до життя на цій землі в новому світі було б важливим тягаром. Бог осуджує ці недосконалі, злі обставини, що були започатковані в тілі. Задля цієї причини у будучому світі Він залюднить цю землю невинними, звершеними чоловіками й жінками. Він не дозволить ніякому іншому родові людей жити на цій землі вічно. Згідно із цим Він усуне всі людські блуди й упавшости. Як саме, це ми побачимо.

⁷ Віковічне життя чоловіка на землі не є основане на тім, що він мав би посідати безсмертну душу всередині його. Це залежить від його цілковитого послушення Богу, який може постаратись про повне забезпечення для підтримки людського життя тут на завжди. Чоловік є смертельною душею, і щоб остерегти чоловіка про

6. Яку релігійну брехню це опрокидає, і які обставини життя на землі Бог витворить в новому світі?

7. Чому вічне життя чоловіка не є основане на посіданню безсмертності?

це, Творець сказав до Адама: “З кожного райського дерева можна тобі до вподоби їсти: тільки з дерева пізнання доброго й лихого не можна тобі їсти. Бо в той день, як попоїсиш з його, смертю умреш.” (1 Мойсея 2: 16, 17, Дя) Бог не призначив звершеному чоловіку вмирати, але Він отворив перед ним нагороду вічнотриваючого життя в людському звершенні, в райському Едені. Це тільки тоді, коли б звершений чоловік не послухав, що Бог мав засудити його на смерть, і тоді він мав перестати існувати як душа. Це погоджується з Божим законом, який був даний трицять чотири століть пізніше: “Та душа, що согрішить, та й вмерти мусить.” (Езекиїла 18: 4, 20, Дя) Бог не обіцяв забрати звершеного чоловіка до неба по тому, як він доказав своє послушення. Наукові закони Божі противляться цьому: “Перший чоловік Адам був сотворений душею живою; . . . Перший чоловік був з землі, земний: . . . тіло й кров не можуть наслідити царства Божого, ані зотління, не наслідить незотління.” (1 Коринтян 15: 45, 47, 50, Дя) Смерть чоловіка, як душі, не може відчинити для нього дверей до неба, і змінити кару за непослух у благословенну нагоду. Ані людська душа не може пережити лише смерті тіла, і не може перенестись в невидиме місце свідомих мук. Смерть значить перестати існувати як душа, а це значить знищення.—Псальма 90: 3.

⁸ Поробивши всякі розпорядки для людського вічного життя в райському Едені й остерігши

8. Що спонукало чоловіка і жінку в Едені стягнути на себе за-суд на смерть?

його про кару за непослух, Бог Єгова цим доказав, що Він є приятелем життя людського. Що ж тоді спонукало звершеного чоловіка й жінку в Едені збунтуватися проти їх небесного Життядателя і Друга, і стягнути Його засуд на смерть? Це зробив ворог життя, що явився в Едені. Це не був змії в Едені, те скромне звірятко, що спокусив Адамову жену Еву їсти з заказаного дерева овоч пізнання доброго й лихого. Це було невидиме духове сотворіння, що заставило змія промовити звідничою принадою. Представивши себе за ангела світла, він обіцяв Адамові й Еві, що вони мати муть мудрість і безсмертне життя як боги, якщо вони будуть поступати згідно з його підданою гадкою. В дійсності він діяв на їх погибель, запровадивши їх під засуд Божий. "І каже змії жінці: Ні бо не помрете. А це Бог знає, що скоро попоїсте з нього, відкриються вам очі, і будете як боги, знаючі добре й лукаве." (1 Мойсея 3: 4, 5) Отже він заперечив, що вони були смертельними душами, а тоді предложив їм божественне життя. Звернувши Еву і Адама на бунтівничу дорогу проти їх Бога й Законодавця, за що кара була смерть, він в дійсності повбивав їх і їх нащадки. Через заперечення Божого проголошеного закону, він показавсь бути брехуном.

⁹ Книга Битія (1 Мойсея) не ототожнює хто тим вбивцем був, але це зробив Ісус для нас. Промовляючи до своїх релігійних противників, що завзялись вбити Його, Ісус сказав: "Ви від отця вашого диявола, і хотіння отця вашого хочете робити. Той був душегубцем від почину,

9. Кого Ісус виявив як вбивцю людства?

і в правді не встояв, бо нема правди в йому. Коли говорить неправду із свого говорить, бо він брехун і отець брехні.” (Йоана 8: 44, **НВ**) Імя “Диявол” значить “обмовник, ложний обвинуватель”, а це погоджується із тим, що Ісус назвав його брехуном і винахідником брехнів. Диявол брехав проти Бога, щоб обманути жінку до непослуху Божому правдивому законі. Це був той самий, що пробував спокусити Ісуса у пустині. Там Ісус назвав його “Сатаною”, кажучи: “Геть від мене, Сатано! Написано бо: Єгови Бога твого почитати меш.” (Маттея 4: 10, **НВ**) Те імя “Сатана” значить “противник, суперник”, і воно пасує йому, бо він перший спротивився Богу Єгові.

¹⁰ Хто сотворив Сатану, Диявола? Чей-же не Бог Єгова, бож Він не творить сотворінь противних собі, тай не творить неправди. Духовий син Божий стався Сатаною, Дияволом, потім як Бог установив його в Едені. Коли Бог утвердив основи землі, духові сини Божі спостерегли: “Як тим часом всі ранні зорі веселилися і всі сини Божі викликували з радощів.” (Йова 38: 7) Одного з тих синів Божих Він призначив для городу в Еден, виконувати охоронну або покровительну роботу над Божими справами відносно людства. Довго потім, як цей херувим син Божий стався Сатаною, цар Тирський стався слугою й представником його. Говорячи до Сатани, Диявола, через царя Тирського, Бог показує, як Його син херувим зблудив. “Так говорить Господь Єгова: Був ти печаттю досконалости, повноти мудрости і вінцем краси. В

10. Хто сотворив Сатану Диявола? Яке пророцтво указує це?

Едені, Божому городі, ти пробував. . . . Ти був поступках від часу як тебе сотворено, покіль вив наче на святій горі Божій, і ти ходив серед огнистого каміння. Ти був звершений в твоїх поступках від часу як тебе сотворено, покіль неправедність знайшлась у тобі. Високо неслоь сердце твое задля красоти твоеї, та через світлість твою ти стратив мудрість свою.”—Езекиїла 28: 12-15, 17, АС.

¹¹ Це пояснює, як гріх або неправедність взяла почин у всесвіті, хоч Син Божий був звершений від часу його сотворення, і хоч тоді не було зла або спокуси у вселенній. Як же тоді зло могло прийти на думку досконалому сотворінню у безгрішній вселенній? Спокуса статися Сатаною, Дияволом, не прийшла від осторонь його, а з внутра його. Біблійний писатель Яків описує це: “Коли в спокусах, нехай ніхто не каже: ‘Мене спокушує Бог’. Ні, бо Бог не спокушується лихим, і самий не спокушує нікого. Кожний спокушується принадами й лестивістю своєї похоті. Потому, похоть, сплджена, роджає гріх, а гріх поповнений, приносить смерть.”—Якова 1: 13-15, НВ.

¹² В Едені, помазаний херувим, покровитель, мав невинне й чисте призначення служити Божій суверенності над землею дотично чоловіка. Це не була спокуса до злочинства, але нагода показати любов до Бога й чоловіка і до оправдання суверенности Бога Єгови над землею й

11. Як зло могло підсунутися в думку звершеного сотворіння в безгрішному всесвіті?

12. Як це показалось бути правдою відносно помазаного херувима як покровителя?

людством. Але нагода для кого небудь знівечити Божу ласку й своє власне становище сили й впливу була також там, як протиставлення послушенства. Помазаний херувим, покровитель, бачив цю нагоду; через неї він міг вивисити себе над цілим родом людським, яким Бог Єгова приказав Адамові й Еві сповнити землю. Так, він міг замість Єгови статися володарем і богом над людством. Хотіння цього зародилось в серцю того покровителя, херувима. Він виставив себе на спокусу, коли він лестив себе принадами своїх власних самолюбних хотінь. Випликавши таке хотіння й піддавшись йому, воно сталося буйним. Воно видало й зродило гріх,—гріх бунту проти Божества Єгови і Його вселенної суверенности. Цей гріх перемінив його на Сатану. Як саме він упав через гординю, то апостол Павло піддає про це гадку, коли він перестерігає проти вивисення нових членів у соборі, кажучи: “Не новонавернувшого ради безпеки, щоб не розгордившись, не впавав під суд Диявола.”—1 Тимотея 3: 6, **НВ**.

¹⁸ Будучи звершеними, Адам і Ева могли відперти спокусу Сатани, Диявола, яку він поставив в їх дорозі. Звершений чоловік Ісус показав, що це було можливим. Це значило, покоритись у вірі всесвітній суверенности Єгови і противитись тому, хто підсував гадку бунтівництва. “Коріться оце Богу, противтеся ж Дияволу, то й утіче від вас.” (Якова 4: 7, **НВ**) Підченившись добровільно спокусі Сатани, Диявола, вони перейшли на його бік. Вони пристали до нього в

13, 14. (а) Як Адам і Ева могли відперти спокусу? (б) Що Сатана витворив? Що він спричинив, що наїхало на вселенну?

бунті проти Божої всесвітньої суверенності і так сталися його підданими. “Хто робить гріх, той від Диявола тому що Диявол грішив від почину. Проте явився Син Божий, щоб зруйнувати діла Диявола.” (1 Йоана 3: 8, НВ) Тому що Сатана Диявол, перший согрішив, тим всякий, що робить гріх опісля, наслідує його, як от дитина наслідує свого отця. Бог не є творцем грішників. Диявол є.

¹⁴ “Гріх же зроблений роджає смерть.” Взявши провід в гріху й спонукавши інші звершені сотворіння Божі до гріха, Сатана Диявол спричинив, що смерть увійшла у всесвіт. Ворог життя тепер явився. Його перша жертва було людство.

ГОЛОВА IV

БОЖЕСТВЕННІ ОБІТНИЦІ БЛАГОСЛОВЕННЯ

БУНТ Сатани проти всесвітної суверенності Бога Єгови стягнув прокляття на його самого і людство. Всемогучий Бог не зараз скинув Сатану з неба, ані не засунув брами святої оселі на віки перед ним. Ані Бог не сотворив підземного місця так званого “пекла” для мучення душ у вогні й сірці по смерті і не поставив там Сатану, Диявола, управляти ним. Це пояснює чому Сатана міг звести многих ангелів в небі й перемінити їх в демони й зробити себе володарем їх.—Маттея 12: 24, **НВ**.

² Боже написане Слово виявляє, що приблизно двадцять чотири століть по бунті в Едені, Сатана, Диявол, ще бродив над землею й мав вільний вступ до небесних дворів. Це було в часах Йова. “Був чоловік звершений і справедливий і боявся Бога, і цурався лихого.” Заявляючи ясно, що Божий великий противник мав приступ до небесних дворів і стичність з святыми ангелами, історія про Йова, очевидно писана через Йового сучасника Мойсея, каже: “Сталося ж це того дня, коли сини Божі прийшли явитися перед Єгову, що й Сатана прийшов між ними.” Показуючи далі, що Сатана не був увязнений в підземному пеклі мук, богодухновенна історія каже: “І сказав Єгова до Сатани: Звідкіля прий-

1, 2. (а) Чи Бог зараз скинув Сатану з неба за його бунт?
(б) Який доказ цього маємо в часі Йова?

шов еси? Відказав Сатана Єгови, кажучи: Я ходив по землі й обійшов її навкруги. І сказав Єгова Сатані: А звернув ти увагу на мого слугу Йова? бо нема нікого подібного йому на землі, такого звершеного, справедливого чоловіка, щоб боявся Бога й цурався злого." Тоді Сатана, пам'ятаючи свій успіх в Едені, зробив визов Богу, щоб Він дозволив йому спокусити Йова збунтуватися проти Бога і цим удовіднити, що цей чоловік служив Богу тільки ради самолюбних цілей.

³ Та хоч Сатана довів Йова до бездітного, злиденного стану, йому таки не вдалося збунтувати Йова проти Божої всесвітньої суверенності і проклинати Його й відректися. І ще Сатана не був скинутий з неба; він ще раз явився перед Богом, щоб дістати більшу владу відносно Йова. Не радо він признав свою невдачу: "І відказав Сатана Єгови, кажучи: Шкіру за шкіру, а за своє життя віддасть чоловік усе, що має. Простягни тільки руку Твою тепер, і торкнись костей його і тіла його, а він відречеться тебе в лице твоє. І сказав Єгова Сатані, Ось, він в руках твоїх; тільки життя його пощади." (Йова 1: 1 до 2: 6, АС) Оце обмеження Сатани доказує, що він посідає владу смерті відносно людства. Він зараз потім спричинив смерть десятьом дітям Йова. Давно тому він спонукав Адамового сина Каїна вбити на смерть його молодшого брата Авеля. "Каїн, що від лукавого був, і забив брата свого. Та й за що вбив його? За те, що діла його лукаві були, а діла брата його праведні." (1 Йоана 3: 12, НВ) Суперечка, ради

3. Що доказує, що Сатана мав тоді силу смерті?

якої Йова виставлено на спробу, була дотично всесвітньої суверенності Єгови. Та Сатані не вдалося захитати вірність Йова.

⁴ Остання книга Біблії, Одкриття або Апокаліпса, була написана приблизно шістьдесяті і два роки по Ісусовій смерті, воскресенню й вознесенню до неба. Вона показує, що Сатана, Диявол, не мав бути скинутий з неба і обмежений до землі аж до часу установа Царства Божого над землею, з Його Сином на престолі. Описуючи народження Царства, Одкриття розказує, що в тому часі мало статися в невидимих оселях: “І постала війна на небі. Михаїл і ангели його воювали проти змія, і змії воював і ангели його, і не здоліли; ані місця вже не знайдено по них на небі. І скинутий змії великий, вуж вікодавний, званий Дияволом і Сатаною, що зводить цілу вселенну, скинутий на землю, і ангели його з ним скинуті. І чув я голос великий, що говорив в небі: Тепер настало спасення і сила і царство Бога нашого, і власть Христа Його; бо скинуто винувателя братів наших, що винував їх перед Богом нашим день і ніч. . . . Тим то веселіться, небеса, і що думете в них. Горе живучим на землі і на морі, бо зійшов Диявол до вас, маючи великий гнів; знає бо, що короткий йому час. І . . . увидів змії, що скинуто його на землю.”—Одкриття 12:7-13.

⁵ Ця історія і та про Йова показують хто був причиною всякої жури та лиха людства впродовж минулих шість тисяч літ, а особливо від

4. Що Одкриття показує, коли він мав бути скинутий?

5. Чому Бог дозволив лукавству лютувати від коли Сатана збунтувався?

1914 р., коли почалась перша Світова Війна. Чому Бог дозволив лукавству бушувати над землею від коли збунтувався Сатана, то це також стає ясным. Злюща ціль Сатани в стягненню всякого нещастя й горя на людство була та сама, що й в случаю Йова: щоб відвернути всіх людей, навіть праведної вдачі й Бога-боячихся, до огірчення й обурення проти Творця й праведного Суверена, Бога Єгови. Впродовж усіх тих тисячлїть панування лукавства спір був про всевітну суверенність Всевишнього Бога. Проте Він дозволив лукавому мати подостатком нагоди на землі, а то й доступ до святих дворів небесних, як підйом його хвальби, що він може звернути всі живі сотворіння проти всевітного Суверена. Отже це тільки через дозволення Сатані мати весь той час обширну свободу діяльності, що те важне питання могло бути полагжене на всю вічність.

⁶ Важка була доля людська. Але ж цей важкий досвід спричинив Сатана. Бог, з своєї сторони, указав велике милосердя до людства, бо підчас коли грішникам дозволено жити на землі, Він ужив той час на виконання свого великого заміру, щоб спасти тих, що осягнуть життя вічне в праведнім новім світі. Бог міг був справедливо зараз знищити Адама і Еву за їх гріх без дозволення їм приводити дітей на світ. В такому разі ніхто з нас не був би народився і мав нагоду пізнати єдиного правдивого Бога і Ісуса Христа, а знати їх обох значить вічне життя. Та Сатана підніс спір, який дотикнув Бога і вплинув на всю вселенну. Негайне знищення Сатани не

6. Чому з Божої сторони це було милосердя для людства?

було б полагодило його на задоволення всього живого творива. А що Він мав полагодити його в своїм призначенім часі, то про це Він дав свою безусловну обітницю в уші Сатани, Адама і Еви.

⁷ Великий Суддя звернувся до Сатани, який ужив змія для зведення Еви у смертний гріх. “І сказав Бог Єгова змієві: За те, що вдіяв таке, ти проклятий між усіма, скотом та звірями польовими; на череві лазити меш, і їсти меш порох по всі дні життя твого. І положу ворогування між тобою і жінкою і між насінням твоїм і насінням її, воно розщавить тобі голову, ти ж, упивати мешся в п'яту йому.” (1 Мойсея 3: 14, 15, АС) Безперечно ця мова є символічна й запечатує тайну. Більше ніж чотири тисяч років опісля Бог відимкнув цю тайну. Це не значить, що Ева або яка інша з її доньок була тією женою, але це була Божа свята всесвітня організація, яку Він ужив як матір роджати або виплекати те обіцяне Насіння. (Галат 4: 26-31) Тим Насінням є головню Син, якого Бог післав із своєї небесної організації статися чоловіком на землі і бути підданим великій спробі лояльності до всесвітньої Суверенности Єгови серед сатанського світа. Під натиском спроби, яку Сатана міг тільки навести проти Його, те Насіння мало оправдати суверенність Єгови, доказуючи свою вірність аж до смерті, зранення п'яти. У сповнення Божого прокляття над ним, Сатана, Диявол, той “вікодавний Змій”, має бути знищений зі всім його лукавим насінням в небі й на землі. Насіння Божої “жени” має покрушити лукавому голову, як от змія під своєю п'ятою.

7. Як Бог обіцяв в Едені полагодити той найважливіший спір?

⁸ Аж до того часу лукавому муситься pozwoli-ти продовжати. Люди, що впродовж 4,000 літ виглядали Насіння і які сталися його послідовниками, мусять всі бути повбивані ним за будь-яку особисту участь в оправданні суверенности Єгови над усім творивом, включаючи й нашу землю. Аджеж очищення вселенної із всякого лукавства є запевнене. Смерть і воскресення Насіння, Ісус Христа, ручать, що це незабаром вже буде виконане. Це також значить визволення всіх тих, що сталися дітьми Божими і братами Христа. "Тим же, коли 'молоді діти' сталися спільниками тіла й крові, Він так само стався спільником їх, щоб смертю знищити того, що має власть смерти, т.е, Диявола, і визволити тих, що зі страху смерти через усе життя підневолені були рабству." (Жидів 2: 14, 15, **НВ**) "Ради цього явився Син Божий, щоб зруйнувати діла Диявола." (1 Йоана 3: 8, **НВ**) Бог мусів чимало зносити зневаг через дозволення лукавства, щоб вирішити цей найважніший спір; і ми можемо сполягати на Його терпеливість, що вийде на користь нашого вічного спасення.

⁹ Проголошуючи засуд на Адама й Еву, Бог запевнив Еву, що вона не зараз умре, а породить много дітей, будучи підчинена правлінню її чоловіка. За провину чоловіка Бог виповів прокляття на землю поза Еденом, і додав: "У поті лица твого їсти меш хліб твій, аж покіль вернешся в землю, що з неї й взято тебе. Земля бо еси і в землю обернешся." (1 Мойсея 3: 16-19, **КДж**) Він не проголосив засуду на вічні му-

8. Отже, що Христова смерть і воскресення тепер запевняє?

9. Як Бог засудив Адама і Еву і описав виконав той засуд?

ки в пеклі вогня й сірки по смерті Адама й Еви. Такий стан вимагав би був вічного життя для них. Божий незмінний закон мусить остатися і бути в силі: “Ато вмреш певно того ж дня, як скоштуеш із його.” (1 Мойсея 2: 17) Це ради самої цілі, щоб грішні бунтівники не могли жити вічно, Бог вигнав їх з раю розкошей на прокляту землю. “І сказав він: Оце Адам став як один з між нас, зрозумівши добре й лукаве, і тепер, щоб



не простягнув руку свою, та не попоїв з дерева життя, і не став жити вічно. І вислав Господь Бог його з раю розкошей порати землю, що з неї він узятий. І він вигнав Адама; і поставив перед раєм розкошей Херувимів, з поломяними мечами, обертаючись на всі боки, щоб стерегти дорогу до дерева життя.”—1 Мойсея 3: 22-24, Дя.

¹⁰ За його зраду з причини якої він став Сатаною Дияволом, той “помазаний херувим, по-

10. Що той помазаний покровитель втратив? Що жде його?

кровитель” стратив своє призначення в Едені, як сторож Божих добрив на землі. Коли б дозволено йому остатися в раю розкошей, він був би запровадив чоловіка до “дерева життя”, щоб чоловік їв і жив всупереч Божого засуду. Та тепер поставлено інші херувими при вході до того розкішного міста, щоб перешкодити збунтованому херувимові запровадити чоловіка назад, щоб він попоїв з дерева життя. Страшне знищення чекає зрадника під п'ятою Насіння Божої “жени”. Промовляючи пророко наче це вже сповнилося, Бог каже до нього: “Через розлоге купецтво твое внутро твое сповнилося насильством, і ти согрішив: тим то скинув я тебе, як нечистого, з Божої гори, і знищив тебе, О охороний херувиме, з посеред огнистого каміння. Всі, що знали тебе між народами, здивуються над тобою; ти стався страховищем, і вже більше ніколи не буде тебе.”—Езекиїла 28: 16, 19, АС.

¹¹ Тепер у світ грішного людства не прийшло життя вічне в муках сірчаного пекла, а смерть увійшла. “Через одного чоловіка гріх увійшов у світ, а через гріх смерть, так і смерть у всіх людей увійшла, бо всі вони згрішили.” (Римлян 5: 12, НВ) Ізза цього гріх стався спільником для всього людства. Сатана, ворог життя, був відповідальний до найвищого степеня за це. Гріх не є тільки ушкодження себе або якоїсь особи. Це—нарушення закону великого Творця і Законодавця. Гріх—це схиблення або занехання жити по звершенім призначенню, яке Він поста-

11. Чому гріх стався спільним для всіх людей? Що це гріх? Яка його плата?

вив для своїх сотворінь. Плата за гріх—це смерть для грішника. Сатана, Диявол, що має силу смерті, спонукав деяких релігійоністів думати, що смерть—це благословенство. І справді він спонукав деяких вірувати, що цілковита загибля сотворінь—це самий вершок досвідчень і ідеальний стан щастя, тому що вона увільняє людину від жури, тягарів і болів життя серед незвершеного оточення. Перехід душ у всесвітній стан несвідомости ті релігійоністи називають “нірвана”. Але ж знищення або вигублення всякого існування—це прокляття, а не благословенство. Єгова не є собі непритомний, нерухомий Бог. Він—“живий Бог”, і дар, який Він дає людським сотворінням, які бажають утікати від небажаних обставинів життя в теперішнім лукавім світі—це звершене вічне життя в праведному новому світі.

¹² Розщавлення голови Змія через Насіння Божої “жени” значить визволення людства з під панування великого ворога життя. Це значить для них нагода на вічне життя в новому світі. Це значить вічне благословення від Бога через Його обіцяне Насіння. Його обітниця в Едені про Насіння сполучує Його обітницю, яку Він дав звиш дві тисячі літ пізніше своему земному приятелеві Еврею, Авраамові. Показуючи, що те Насіння для благословення людей мало прийти через цього чоловіка віри, Єгова сказав, “І зроблю тебе народом великим, і благословлю тебе і звеличу ім'я твоє, і будеш благословенний. І благословлю благословляючих те-

12. Із якою пізнішою обітницею Божа обітниця в Едені сполучується?

бе, а кленучого тебе проклену. І благословляться в тобі всі роди землі.” (1 Мойсея 12: 2, 3, КДж)
Обидві оці обітници осталися невідкликани про Його намір знищити всяке лукавство й його лихі наслідки, і благословити всі роди землі.

ГОЛОВА V

НЕМА САМОСПАСЕННЯ ЧЕРЕЗ ЗАКОН МОЙСЕЯ

“ВІД ЄГОВИ спасення; твоє благословення на народі твоїм.” (Псальма 3: 8, АС)
Оцими словами царський псалміст старинного Ізраїля навчає нас, що вічне спасення чоловіка ніколи не може прийти змаганнями самого чоловіка. Таку лекцію треба було навчити навіть тих, що їх Бог вибрав за своїх людей ради Авраама. Авраам був муж непохитної віри в Єгову. Це він доказав своїми ділами послуху до Бога. Одної ночі по тім, як Бог запровадив Авраама в обіцяну землю Палестини, Він сказав до його: “Поглянь на небо та злічи зорі, якщо можеш полічити їх, і каже до його: Так будуть потомки твої.” Чи той старенький бездітний Авраам увірував в ту божественну обітницю? Божа власна натхнена Історія каже: Так. “І повірив він Єгові, і полічив він йому це за праведність.”—1 Мойсея 15: 5, 6, АС.

² Не за чоловічу перфектність або безгрішність, а за його слухняну віру до Бога, що Авраамові почислено праведність. Приблизно п'ятинацять років по тім, як Всемогучий Бог заявив, що в будучині Авраамові народиться син Ісаак,

1. Від кого єдного спасення людей може прийти? Кого навчали про це?

2. (а) Яке споріднення мало обрізання з праведністю Авраама?
(б) Через кого його насіння мало бути призначене?

Бог положив на Авраамові й його потомках обов'язок бути обрізаними. Одначе Авраамові була приписана праведність довго перед обрізанням. Те обрізання дано йому як знак праведности, яку він вже мав через віру й послушенство. Вже тоді Авраам мав сина на імя Ізмаїл від Агари, невільниці його жени. Одначе Авраамове насіння не мало числитися через Ізмаїля, але через будучого сина, Ісаака. Бог сказав Авраамові, що Ізмаїл був відкинутий, як провід обіцяного насіння, кажучи: "В Ісааку наречеться тобі потомство."—1 Мойсея 17: 9-27; 21: 12; Римлян 9: 7.

³ І тепер праведність приписується упавшим людям, що вірують в Бога Єгову. В доказ апостол пише: "Кажемо, що Авраамові полічено його віру за праведність. Як же полічено її йому? Чи як він в обрізанню був, чи в необрізанню? Авжеж, не в обрізанню, а в необрізанню. І знак прийняв він, обрізання, яко печать [затвердження] праведности вірою, яку він мав ще в необрізанню, щоб бути йому батьком усіх віруючих, що в необрізанню, щоб полічено й їм за праведність." (Римлян 4: 9-11, **НВ**) Показуючи дальше, що оправданий стан перед Богом звершення тепер можливий через віру в Нього всупіль із ділами відповідними, богодухновенний Яків пише: "Авраам, отець наш, хіба не ділами оправдився, піднявши Ісаака, сина свого, на жертівник? Чи бачиш, що віра допомагала ділам його, і ділами звершилась віра? і писання сповнилися, які кажуть: Авраам віру-

3. Як праведність тепер приписується людям? Що зображує це?

вав в Єгови, і полічено це йому за праведність, і другом Єгови названо його.”—Якова 2: 21-23, **НВ.**

* Бог дає нагоду бути добродіями всього людства своїм приятелям і люблячим Його, а не ворогам своїм. Тому то божественну обітницю дано вірному Авраамові і його насінню або його потомкам. Щоб зробити свою обітницю благословення через Авраама і його насіння ще сильнішою для тих, що надіються на ту обітницю, Всевишній Бог скріпив її клятьбою. Верховний Суверен вселенної клявся самий собою. Як і коли це сталося? Щоб випробувати Авраамову віру ще більше, Бог приказав йому принести в жертву сина Ісаака, що народився йому чудотворною силою. З вірою, що Всемогучий Бог міг воскресити Ісаака з мертвих, в случаю потреби, і таки благословити все людство через нього, Авраам приступив до жертвування того молодця на горі Морія. Зв'язавши Ісаака на вівтарі, Авраам за хвилину мав убити його ножом, та ангел Єгови здержав його і сказав: “Мною самим клявсь я, каже Єгова, за те, що ти вчинив таку річ, і не пощадив сина свого єдинородного, тим то вельми поблагодарю тебе і намножу рід твій, як зорі небесні й як пісок на березі морському; і внаслідую потомство твоє ворота ворогів його; і благословляться в потомстві твоєму всі роди землі за те, що ти послухав голосу мого.”—1 Мойсея 22: 15-18, **АС.**

4. Як Бог зміцнив свою обітницю благословення для наслідників?

⁵Ця обітниця годиться з імям Авраама, що значить "батько многих". Тут Авраам є типом або пророчим образом самого великого Життядателя, Єгови. Його єдиний син від його любої жени Сари був типічним образом на Божого єдинородного Сина Ісуса Христа. Авраамова жена представляла Божу символічну жену, Його святу організацію з Його небесних сотворінь через яку небесний Отець рождає те олюблене Насіння для благословення всіх народів землі. Одначе те благословення не могло прийти без пожертви Божого єдинородного Сина, як зведеного чоловіка. Цю правду Бог представив живою драмою в якій Він покликав вірного Авраама відограти роль з його сином Ісааком. Авраам неначе прийняв Ісаака з жертвенної смерті, щоб продовжати Авраамів рід потомків. Подібне цьому, століття пізніше, Бог підніс свого вірного Сина із мертвих, щоб сповнити обіцяні благословенства і уможливити іншим статися синами Божими і частю символічного насіння Авраамового. Цю нагоду люди зі всіх народів могли досягнути тільки через їх віру. Така віра принесла їм признану праведність, як Авраамові. Деякі люди, що не є оправдані вірою як Авраам, їх ніколи правильно не можна назвати частю Авраамового насіння. Цього їм також потрібно для досягнення вічного життя, тому що Бог ніколи не дасть життя вічного, хіба що та особа є оправдана або признана за праведну через її віру в Бога й через Христа.

5. Хто це Авраамове Насіння? Як одиниці можуть статися частю Насіння?

⁶ Це не є наше тлумачення цього важного розпорядку, а Боже. Через свого натхненого апостола Єгова показав, що це був спосіб в який благословення з Авраамової обітниці почнеться і що Авраамовим Насінням для благословення був головню Ісус Христос. Все це тлумачення Бог примістив у святих Писаннях для нашої науки. “Певно ви знаєте, що хто держиться віри, ті є синами Авраама. І Писання знаючи наперед, що Бог проголосить людей із всіх народів праведними за їх віру, наперед обявив добру новину Авраамові, кажучи: “Благословляться в тобі всі народи.” Тим же хто держиться віри той поблагословенний разом з Авраамом. Ті обітниці були виповіджені Авраамові й його насінню. Вони не кажуть насінням, як многим, але як одному ‘і твому насінню’, яким є Христос. Коли ж ви Христові, то ви справдішне насіння Авраамове, і по обітниці —наслідники”. (Галат 3: 7-9, 16, 29, **НВ**) Це є невимовне благословенство статися частю Авраамоваго насіння з Ісусом Христом. Все насіння Авраамове мусить перше явитися занім обіцяні благословенства спливуть на людство взагалі.

⁷ Звиш через п'ятнадцять століть Бог навчав природних потомків Авраамових, що вони могли досягнути праведний стан перед Богом тільки в такий спосіб в який їх предок досягнув, а це —вірою. Ніякий упавший людський уряд не може при помочи закону вложити в людей пра-

6. До кого найперше йдуть благословенства обітниці? Чому так?

7. Яку угоду Бог установив, щоб показати, що праведність не приходить з самих діл? З ким і коли її зроблено?

ведність, ані не можуть вони оправдати себе або доказати свою праведність їх ділами самоправедности. Щоб навчати цього, Бог Єгова установив угоду з Ізраїльтянами чотириста й трицять років потому, як Він перший раз зробив обітницю Авраамові відносно благословення всіх родів землі через його. Це сталося третього місяця потім, як Ізраїльтяни відсвяткували першу пасху в Єгипті і Єгова визволив їх з неволі того краю. Ті Ізраїльтяни були природні потомки Авраама через його сина Ісаака і правнука Якова, якого імя Бог змінив на Ізраїль. І ось тих дванацять поколінь Ізраїля знайшлося при базі гори, Божої гори Синай в Арабії, а пророк Мойсей був діючим посередником між Богом а чоловіком. Через Мойсея Бог Єгова сказав до них: “Ви бачили, що я вдіяв в Єгипті, і як ніс вас орлиними крильми і привів вас до себе. Оце ж, коли будете справді слухати мого голосу, і хоронити завіт мій, так ви будете пай мій з між усіх людей; бо ж вся земля моя; і будете в мене царським священством, народом вибраним.” Ізраїльтяни згодилися увійти в цей завіт-умову з Богом, щоб бути святим народом Його. На третій день по тім Він дав їм Десять Заповідей, основний закон Його завіту або умови з ними.—2 Мойсея 19: 1 до 20: 18, АС.

^a Бог Єгова постійно підкреслював потребу великої жертви, щоб була прийнята Йому. Це Він показав, коли Він велів Авраамові принести свого сина на жертву. Пасху установлено, як нарис угоди з Ізраїльтянами, отже виходить, що та угода з ними була в дійсности зроблена в

Єгипті, коли вони пожертвували пасхального агнця й скропили його кровю одвірки та при-тулки. Коли ця закон-угода була установлена при горі Синай, Мойсей приніс більше жертв і кропив їх кровю. Богодухновенний апостол робить слідуючі завваги про це:

⁹ “Тим же й первий завіт не був освячений без крові. Бо коли всяку заповідь по закону Мойсей виголосив до всього народу, то взявши крові з молодих тельців та козлів з водою і червоної вовни та гисопу покропив і саму книгу й весь народ, кажучи: ‘Це кров завіту, яким Бог зобов’язує вас.’ І покропив кровю намет і весь посуд служебний. Та мало не все кровю очищується, і без пролиття крові не буває прощення провин.”—Жидів 9: 18-22, **НВ**.

¹⁰ Щоб виконати їх часть угоди і бути святим народом Єгови, Ізраїльтянам дано наказ держати себе чистими від цього світа і його опоганення. Оттака була Божа вимога для осягнення життя вічного. “І будете додержувати установи мої, які сповняючи, чоловік жити буде. Я Єгова.” (3 Мойсея 18: 5, **Да**) Але Ізраїльтяни не послухали й не задержали себе відділеними від цього світа; вони присвоїли собі звичаї цього світа й сплямили себе його гріхами і навичками супроти Десяти Заповідей. Ті чесного серця між Ізраїльтянами зрозуміли, що Божий закон був добрий, але що вони не могли сповнити його звершено. Замість бути средством для осягнення життя ділами самоправедности, то Закон осудив їх, як грішників. Він дав їм знан-

10, 11. (а) Чи Закон показавсь бути средством осягнення життя для Жидів? (б) Що прийшло до них через Закон? Як це?

ня, що гріх був, через названня його й описання його, і цим робом більше з натиском доказати їм, що вони були такими ж грішниками як і народи, що не були природними потомками Авраама. Жиди і сьогодні не можуть опрокинути цього обвинувачення.

¹¹ “Бо повище ми обвинувачували, що як Жиди так і Греки—всі під гріхом; якож написано: Нема праведного чоловіка, ні одного; нема нікого хто б розумів, нема нікого, щоб шукав Бога. Всі люди збочили, всі разом нікчемними стали; нема хто робив би добро, нема ні одного. Знаємо, що скільки закон говорить, то до тих, що під законом, говорить, щоб усякі уста загородились і щоб цілий світ ставсь винуватим Богу і підлягав карі. Тим то ділами закону жадне тіло не оправдиться перед ним, бо закон дає акуратне знання гріху. Всі бо згрішили й лишені слави Божої.”—Римлян 3: 9-12, 19, 20, 23, **НВ.**

¹² Чи тому що Закон угода була дана природним потомкам Авраама, чи це усунуло на бік Авраамів завіт, який йому дано було чотиреста і трицять років раніше? Дякувати Богу, що ні! Ані це не усунуло ані не уневажило тієї безуслівної обітниці, що її Бог дав ще раніше в Едені дотично Насіння жени, котре мало рощавити голову Змієві. Від часу, коли Закон Мойсея був даний до часу приходу того Насіння, проминуло більше ніж п'ятнацять століть. Ради якої ж цілі тоді Закон був доданий до Божої угоди з Авраамом відносно Насіння благословення?

12. Чи закон усунув угоду з Авраамом?

Вислухаймо, що говорить богодухновенне тлумачення:

¹³ “Щодо завіту перше ствердженого від Бога, то Закон, що появився чотириста й трицять років пізніше, не нехтує його, так щоб обернути в ніщо обітвання. Бо коли від закону насліддя, то вже не від обітниці, тим що Бог з ласки дарував його Авраамові через обітницю. Чому ж тоді Закон? Його додано, щоб явити



переступи доки прийде насіння, якому зроблено обітницю, а переданий він був через ангелів рукою посередника (Мойсея). Тим же Закон стався нашим навчителем, щоб принести нас до

13. Чому ж тоді додано Закон до Авраамової угоди?

Христа, щоб ми могли бути признані за праведних через віру. Як же прийшла віра, то вже ми не під навчителем. Справді бо всі ви сини Божі через вашу віру в Ісуса Христа.”—Галат 3: 17-19, 24-26, **НВ**.

¹⁴ Отже кожний чоловік, який старається сповняти Десять Заповідей і думає, що все в порядку, і що йому нічим журитися,—такий обманює себе. Він стільки не може осягнути самоправедности таким зусиллям, як Ізраїльтяни не могли в протягу п'ятнадцять століть під Законом. Сьогодні Жиди, які кажуть, що вони заховують Мойсеїв Закон і відмовляються вірувати в Ісуса Христа, як в обіцяне насіння, держать себе під прокляттям Закону: “Всі бо ті, що покладаються на діла закону знаходяться під прокляттям, написано бо: ‘Проклятий є всякий хто не перебуває у всьому написаному в книзі Закону, щоб робити те. А що ніхто не оправдується законом перед Богом, то явним є, що праведний вірою жити буде. Закон же не від віри, але которий чоловік сповнить його, жити буде ним.’ Христос викупив нас від клятьби Закону, ставшись за нас прокляттям, писано бо: ‘Проклят всякий, що повішений на стовпі.’ Ціль була, щоб благословення Авраамове прийшло через Ісуса Христа на народи, щоб ми могли прийняти обіцяного духа через нашу віру.”—Галат 3: 10-14, **НВ**.

¹⁵ Всяка надія, щоб доказати гідність до вічного життя через додержування Закон угоди, пропала для природних Ізраїльтянів, як і для

14. Отже, як праведність мусить прийти до Жидів, і до інших?

15. Отже в чім лежить надія людства на вічне життя?

всіх нововірців, що прийняли Мойсейову Закон угоду. “Нема на світі такого праведного чоловіка, щоб чинив добро, ніколи не грішив.” (Екклезіяста 7: 20) Бог предвидів це, і тому Він обіцяв постаратися про звершене Насіння визволення. Надія всього людства, Жидів як і поганів, спочиває в Насінню Божої жени і в Божому царстві під ним.

ГОЛОВА VI

“ПРИЗНАЧЕНІ ЧАСИ НАРОДІВ”

ПІСЛЯ всесвітнього потопу Ноевого часу, народи землі множилися із потомків його трьох синів, Сема, Хама і Яфета. “Ці роди синів Ноягових по їх своєцтвах, по їх племіннях; і від них порозходились народи по землі після потопу.” (1 Мойсея 10: 32) Як про це написано, то першим людським царем на землі був Німрод, син Кушів, син Хамів, син Ноїв. Перше місто, яке Німрод почав будувати на рівнені Синейр, сталося першим осередком явного спротиву проти царювання Єгови над землею. То місто було призначене бути біблійним символом самої організації Диявола, Вавилону! “Він був велетень ловець перед Єговою; тим то і мовляли: як Німрод велетень ловець перед Єговою. Почин царства його був Вавилон, і Єрех, і Аккад, і Кальне у Синейр землі.” (1 Мойсея 10: 8-10, АС) Всі царства цього світа від тоді побирали їх натхнення від Вавилону і його невидимої сили, “бога цього світа”, що є ворогом Єгови.

² Раптом в біблійній історії про царства являється цар в землі Канаанській, котра то земля була обіцяна Авраамові і його потомкам. Це — цар Салемського города, який пізніше стався Єрусалимом, престольним містом старинного

1. Від кого формувались народи? Хто був їх першій цар?
2. Хто був Мелхизедек? Які взаємини він мав з Авраамом?

царства Ізраїля. Не давши нам ніякої інформації про його походження або його рід, Біблія відкриває його ім'я, як Мелхизедек, що значить “цар праведности”, а ім'я города того значить — “мир”. У виразній протилежності з Німродом, царем вавилонським, Мелхизедек був поклонником Єгови. В дійсности, він був Його земним великим священиком і також царем на престолі. Він зустрів Авраама, який повертав з переможної битви проти напасного союзу з чотирох наїздних царів, включаючи й Амрафеля, царя Синейрського, і Тидала, царя народів. Коротка біблійна історія про цього царського священика Єгови говорить: “А Мелхизедек, цар Салемський виніс хліб і вино; був же він священиком Бога всевишнього. І благословив його і каже: Благословен будь, Аврааме, Всевишнім Богом, що подав тобі в руки ворогів твоїх.” Признавши Мелхизедека, як священика Єгови в тих часах, Авраам дав йому десятину із здобищи воєнної перемоги, як належитість Єгови. “І Авраам дав йому десятину часті із всього.”— 1 Мойсея 14: 18-20, АС.

³ Мелхизедек був перший цар на землі, що дістав Боже признання. Тому що він також обнимав у собі уряд священика, він був ужитий як пророчий образ обіцяного Насіння Божої “жени”, як Первосвященик і Цар. Божий речник тієї біблійної історії каже: “Цей бо Мелхизедек, цар Салемський, священик Бога Всевишнього, що зустрів Авраама, як вертався він з побоїща царів, і благословив його; котрому й десятину з усього відділив Авраам, перше ж оце пере-

3. На кого Мелхизедек був пророчим образом? Як?

кладом зветься цар праведности, а потім і цар Салемський, чи то цар впокою; без батька, без матери, без родоводу, ні почину днів, ні кінця життя не маючи, уподоблений Синові Божому, пробуває священником безнастанно. Дивіться оце, який великий той, кому і десятину дав Авраам патріарх, голова родини із вибраної добичи.”—Жидів 7: 1-4, **НВ**.

⁴ Ізраїльські потомки від Авраама, під Мойсейовим наступником Йозуею, перейшли ріку Йордань чудотворною силою Єгови і увійшли в Обіцяну Землю, текучу “молоком і медом”. Там вони знищили трицять один місцевих царів, а потім ту землю поділено жеребом поміж дванацять поколінь Ізраїля. Покоління Левінове, наче тринадцяте покоління, було присвячене на службу Єгови в Його наметі або храмі. Єгова установив над ними Теократичне правительство. Інакше сказати, Бог був їх невидимим Володарем або Царем. Одначе Ізраїльтяни занедбали усунути всі поганські царі з Обіцяної Землі, і часто відпадали від почитання єдиного правдивого Бога до почитання ідолів і демонських богів, що належали до поганських сусідніх народів, яким вони дозволили там остатися. Не упераючись більше бажанню наслідувати їх нетеократичних сусідів, Ізраїльтяни прийшли до пророка Самуїла і просили його назначити земного, видимого царя над ними. Бог Єгова приказав Самуїлові сповнити їх бажання, кажучи: “Не тебе вони відопхнули, а мене відкинули, щоб я не був царем над ними.” Отже під

4. Який уряд Ізраїльтяни дістали? Чого вони домагалися?

керовництвом Єгови, Самуїл помазав Саула з покоління Веняминового, як першого чоловіка царя над Ізраїлем.—1 Самуїла 8: 7; 10: 1; 11: 14, 15, АС.

⁵ За непослушне недбальство царя Саула, Бог Єгова усунув його з престолоа і замість його поставив пастушка з Вефлиему, Давида, чоловіка по серцю Його, якого Він помазав і установив, як царя Теократичного царства. Давид довершив завоювання міста Єрусалиму і зробив його престольним містом Ізраїля. Він утвердив свій престіл в його твердині званій Сионом, і туди він також заніс найсвятіші знаряди для почитання Єгови, ковчег завіту. Пророкові Натанові він відкрив бажання свого серця збудувати величавий храм для приміщення дорогоцінного ковчегу завіту. Та Єгова переіначив те бажання, бо Давид був чоловік війни і проливав кров в Теократичній війні проти ворогів Єгови, проте Давидів мирний син мав дістати привилей виконати бажання Давида і збудувати храм.

⁶ Тепер Бог Єгова обшерніше відкрив свій намір установити вічне царство через Насіння Його “жени”. Як пророчий прообраз Він підняв царя-священника Мелхизедека. Також до Авраама Він сказав був: “Вчиню тебе народом, і царі виходити муть із тебе.” І коли він поразив в Червоному морі могутню египецьку збройну армію в погоні, і визволив своїх вибраних людей Ізраїля, Він натхнув Мойсея заспівати: “Єгова буде царювати по вічні віки.” (1 Мойсея 17: 6; 2 Мой-

5. Хто опісля став царем? Що він бажав збудувати?

6. Що Бог установив з Давидом? Що це виявляє?

сея 15: 18, АС) Тепер Він виявив, що те Насіння його “жени” буде з царського роду і буде царем по віки. Для тієї цілі Він установив угоду про Царство з царем Давидом, що його царський привилей сидіти на престолі Єгови, як Його царський представник, ніколи не минеться з роду Давида. Єгова зробив оцей завіт обітницею Давидові: “Я утверджу насіння по тобі, що вийде з лона твого, і установлю царство його. Він збудує дім імені мому, і я укріплю престіл царства його на віки. Я буду йому отцем, а він буде мені сином; . . . І дім твій і царство твоє буде забезпечене на віки перед тобою; й престіл твій буде встановлений на віки” (2 Самуїля 7: 12-16, АС) Цей завіт про вічне царство може тільки тоді сповнитися, коли Насіння Божої “жени” станеться незмінним наслідником завіту.

⁷ Отже тим царським насінням мусить бути Давидів потомок, син Давида. Ісус якраз був ним. Тим що Він, як наслідник завіту, помер бездітний, Він не міг полишити людського наслідника або наступника. А що Бог дав йому безсмертність при воскресенню із мертвих, тому Він живе по віки і не потребує наступника, але самий остається Сталим Наслідником. Він називає себе “корінь Давидів”. Цей вислів, коли його розуміти як “рід Давидів”, значить, що через Ісуса той царський рід Давида ніколи не скінчиться. Або, коли його розуміти, як життядаючий корінь Давидів, то цей вислів значить, що Ісус, як Первосвященик, дає життя вічне Да-

7. Як Ісус є Вічним Наслідником і “корінем Давида”?

видові через свою жертву викупу і воскресення з мертвих.—Одкриття 22: 16; 5: 5.

⁸ Давид походить з покоління Юдиного, і зроблення угоди за Царство з ним сходиться із благословенням, яке виповів умираючий Яків на свого сина Юду: “Від Юди не відступить берло, ані булава з між колін його аж покіль Шілог прийде; і впокоряться всі народи.” (1 Мойсея 49: 10, АС) Вічним наслідником угоди про Царство має бути “син” Давида, а однак він має бути вищим від свого праотця Давида. Він має бути небесним царем, сидячи по правиці Бога. Давид був тільки царем на земній горі Сион, і після сорок років царювання він умер, як всі інші потомки від грішника Адама. Але ж той Вічний Наслідник угоди про Царство мав зединити в собі уряд царя й священника, як це Мелхизедек зробив. Він мав бути царем і священником на всі часи. Ради цієї причини Давид був натхнений пророкувати про цей прихід Сиона, як свого Господа і Зверхника, і предсказати клятьбу Єгови, якою він мав статися священником і царем навіки. Тим то співав Давид: “Сказав Єгова моему Господеві: Сядь праворуч коло мене, доки зроблю ворогів твоїх підніжком твоїм. Жезло сили твоєї пришло Єгова із Сиона: царюй серед ворогів твоїх. Клявся Єгова й не пожалує того: Ти священник по віки по постанові Мелхизедека.” (Псальма 110: 1, 2, 4, АС, гл. побічну заввагу) Предсказана роля для цього небесного наслідника угоди Царства показує, що це Він має покрушити голову ворогові Вужеві й знищити все його лукаве насіння.

8. Яким царем він мав бути? Як Давид пророкував про це?

⁹ Таким чином, по смерті Давида, потомки з роду Давида далі царювали в Єрусалимі. “Потому Соломон засів на престолі Єгови як цар замість його отця Давида, і щастилось йому, і ввесь Ізраїль корився йому.” Тому що цар юдейський був тільки представником дійсного невидимого Володаря Бога Єгови, то це було Теократичне царство. Соломон був наймудріший між людськими царями Ізраїля і він збудував славний храм в Єрусалимі. Впродовж років вірного царювання, він приніс великий мир і добробут тому народові. Подібно, як в будучому царстві Божому, Ізраїльтяни були числом як пісок на березі морському; і вони їли й пили до насити і втішалися, кожний чоловік сидів безпечно під виноградиною й фіговиною. Отже Соломон, як безпосередний, прямий син Давида, був ужитий як прообраз на Більшого чим Соломон, царське Насіння Божої “жени”, вічного Наслідника Царства.—1 Паралипоменон 29: 23; 1 Царів 4: 20-25; 6: 1-14, АС.

¹⁰ Довго перед тим, в Мойсейовій закон-угоді, Єгова остеріг Ізраїльтянів, кажучи: “Коли ж мимо цього не послухаєте мене та йти мете проти мене; тоді й я йти му проти вас, і в досаді карати му вас усемою за гріхи ваші. І напевно спустошу землю, так що й вороги ваші зжахнуться, що пробувають у ній. І порозганяю вас проміж народи, і з мечем пожену за вами; і опустіє земля ваша, а міста ваші обернуться в руїну. Тоді земля сповнить свої суботи по всі

9. Кого цар Соломон представляв? Чому?

10. Як Бог перестеріг, що Він карати ме царство за повторення непослуху? Коли прийшло таке народне нещастя?

дні спустошення її, коли ви самі опинитесь у землі ворогів ваших; тоді земля відпочине, і сповнить свої суботи.” (3 Мойсея 26: 27, 28, 32-34, **Ле; Да**) “Поведе тебе Єгова і царя твого, що поставиш його над собою, до народу, якого не знав ні ти ні батьки твої, і служити меш там іншим богам, з дерева та каменя.” (5 Мойсея 28: 36, **Да**) Таке народне нещастя прийшло потім, як царство з лінії Давида, з столицею Єрусалим, існувало через яких п'ятьсот літ. Двацять перший і останній цар від Давида, що сидів на теократичному престолі в Єрусалимі, був цар Седекія.

¹¹ Не вдовзі перед тим, нім Седекія був скинутий з престолу й взятий в полон до Вавилону, оця вість була доручена йому: “І ти смертельно ранений, негідний князю Ізраїлів, що на тебе прийшов день твій, і твоїй безбожності настав кінець, так говорить Господь Єгова: Здійми з голови корону, скинь царський вінець! Це вже минулось: угору піде низьке, униз високе! Скину, скину, скину й не буде більше його, покіль прийде той, що має до його право й йому віддам його.” (Езекиїла 21: 25-27, **АС**) Це значить, що хоч Єгова тоді спричинив, що діюче правління єрусалимських царів було збурене, то однак Він не зрікся свого вічного завіту з Давидом про Царство. В назначеному часі сталий наслідник завіту про Царство прийде. Тоді Єгова помаже цього Сина Давидового як правильного Наслідника і передасть Йому Теократичний Уряд.

11. Що показує, що Бог тоді не відкинув свого завіту з Давидом?

¹² Бог Єгова ужив Навуходонозора царя вавилонського, щоб збурило жидівське царство. Це взяло місце в році 607 перед Христом. В тому році, на 9-го в 4-тім жидівським місяці (або 9 Таммуза), вавилонська військова облога пробила єрусалимські мури, по чому зараз цар Седекія і його армія утікли з міста, одначе були зловлені. Слідуючого місяця, на 10-го Аба, що сходиться з днем 3 до 4 серпня (Грегорійського календара), від заходу до заходу сонця, прийшли Вавилонці й почали палити храм, царську палату і інші оселі в Єрусалимі, розбили мури, а більшість із живих Жидів забрали в неволю до Вавилону сотки миль далеко. Пізніше убогі Жиди, що осталися в тій області, настрашилися і десь в другій половині смого жидівського місяця в 607 році перед Христом, повтікали до Єгипту. Виходить, що земля Юдина й Єрусалим не були оставлені спустошені, щоб без людських жителів втішатися сімдесять субітними роками, аж до жовтня, 607 р. перед Христом.

¹³ Тоді почався період часу впродовж якого не мало бути Теократичного царства на землі й ніякий володар з лінії Давида не мав сидіти на “престолі Єгови”, щоб представити суверенність Єгови на якій небудь часті землі. Тоді в найповнішому змислі Сатана, Диявол, стався, що 2 Коринтян 4: 4 називає його “богом теле-

12. Як і коли Єрусалим і Юдея були спустошені?

13, 14. (а) Який період володіння тоді почався? (б) Як Єгова показав, що той період мав бути довгий?

рішнього ладу." (НВ) Тому що Єгова уживав Навуходонозора знищити Єрусалим, Він і указав йому як довгий той період цілковитого володіння над землею без Божої перешкоди буде продовжатися. При помочи натхненого сну даного Навуходонозорові, який пророк Даниїл

вияснив, Єгова показав, що той період мав



продовжатися через "сім часів". (Даниїла

4: 16, 23, 25, 32) Кожний з тих "часів" рівняється одному рокові, і тому деякі переклади переложили цей вислів як "сім років". (Мо; АТ) Сім буквальных років в яких він стратив пам'ять перейшло над Навуходонозором, як сповнення пророчого сну в мініятурі; проте цілковите сповнення непереривного божевільного панування поган-Язичників над землею показалось бути значно довшим періодом.

¹⁴ Тих "сім часів", які Навуходонозор пережив, це були сім років по дванацять місяців, або 360 днів в одному році. Через помноження (7 × 360) це принесе 2,520 днів за сім буквальных часів. Тих 2,520 день або "сім часів" звіря-

чого божевілля були символом періоду світового володіння поганями впродовж якого Єрусалим або те, що він представляв, був топтаний під ногами не-жидівських народів. Самий Єгова дав нам правило для вияснення символів тим, що Він сказав про кару на Ізраїля: “Один рік за один день.” (4 Мойсея 14: 34) “День за рік, кажу, визначив я тобі.” (Езекиїла 4: 6) Коли так обчислити, то 2,520 день спустошення Єрусалиму в звірському божевіллію представляли 2,520 років, рахуючи від 607 р. перед Христом.—Порівняй Одкриття 12: 6 і 14.

¹⁵ Отже тих “сім часів” не скінчилися в 537 р. перед Хр., коли то юдейська земля і Єрусалим сповнили свої субітні роки, будучи спустошені й без людини або домашнього скоту, і коли то полонені Ізраїльтяни повернули з Вавилону і відбудували Єрусалим і храм Єгови в йому. Століття пізніше, коли Ісус Христос предкасував про друге знищення Єрусалиму, цей раз знищення через римські імперіялістичні армії в 70 р. по Хр., Він відносився до тих же сім часів світового володіння через поганські народи, що мали продовжати значно довше. Він назвав той період з сім часів, як “призначені часи народів”, кажучи: “Тоді буде велика біда на землі і гнів на народі цьому. І поляжуть від острого меча, і позаймані будуть у полон до всіх народів; і топтати муть Єрусалим народи, доки сповняться призначені часи народів.”—Луки 21: 23, 24, НВ.

15. Як Ісус показав що ті часи не скінчилися в 537 р. перед Хр.?

¹⁶ Якщо ті "призначені часи народів" почалися від спустошення Юдеї і Єрусалиму через поганів в жовтню 607 р. перед Хр. то закінчення протягу тих 2,520 років припадає в жовтню, 1914 р. по Хр. Що саме сталося в тому році згідно з божественним наміром, не тільки дотично нашої землі, але і відносно цілої вселенної над якою царює Єгова, то це ми мусимо полишити в наступній голові сказати.

16. Як ми обчислюємо, коли ті часи мали скінчитися?

ГОЛОВА VII

КНИГА ЖИТТЯ-ДАЮЧОГО ЗНАННЯ

ЗНИЩЕННЯ Єрусалиму і многих його осадників в 607 році перед Христом сталося головню тому, що цар занедбав читати й виконувати слова книги життя-даючого знання, Біблії. Століття перед установленням людського царя над Його вибраним народом, Єгова в своїм прочутті натхнув пророка Мойсея написати оці слова для керовництва царя:

² “Як прийдеш у землю, що дає тобі Господь, Бог твій, і занявши її осядешся в їй та скажеш: Поставлю над собою царя, як у всіх народів, що навкруги мене, так поставиш над собою царем того, кого Господь Бог твій, вибере; зміж братів твоїх вибереш царя над собою. Не можна тобі поставити над собою чужоземця, що не з твоїх братів. . . . І як тільки сяде на царському престолі, так мусить переписати собі цей закон в книгу із тієї, що лежить перед священиками Левітами. І буде вона в його, і читати ме її поки життя його на світі, щоб вчився боятися Господа Бога свого, та щоб додержував усі слова закону цього, і сповняв ці встанови. Щоб серце його не виносилось над братами його, і щоб не відступив від заповіді ні праворуч ні ліворуч, та щоб довго він жив царствуючи, він самий і сини його серед Ізраїля.”—5 Мойсея 17: 14-20.

1, 2. Через занедбання якого розпорядку було збурене царство?

³Ця інструкція була особливше дана на добро вічного наслідника завіту про Царство Боже, Ісуса Христа. Він, понад усіх, мусить бути студентом Божого написаного Слова, Біблії. Чи в Його часі Він мав Біблійні книги? Так, мав більшість з них, трицять дев'ять з теперішніх шістьдесять шість богодухновенних книг. Біблія, яку Він посідав, була цілком жидівська або єврейська книга, написана в єврейській мові й в спорідненій арамейській мові; а її зложили до купи посвячені Евреї. Писання книги Мойсея, що в п'яти частих, є тепер знані, як Битія, Ісход, Левіти, Числа і Второзаконня, почалися за Божим розказом в році, коли Він визволив Евреїв з Єгипту. Це сталося в 1513 році перед Христом, або що найменше яких 760 років перед традиційним роком (753 р. перед Хр.) заложення міста Риму. (2 Мойсея 17: 14) Занім Рим почав розширювати свою силу в третім столітті перед Христом, щоб статися поганською імперією, то всі книги натхнених Єврейських Писань були написані, доповнивши їх канон. Також і переклад тих Єврейських Писань на грецьку мову, щоб створити Грецьку Версію Септуагінта, почався в 280 р. перед Хр. Останні книжки з єврейських писань, іменно, книги Паралипоменон і пророцтво Малахії, були написані около пятого століття перед Христом. Канон цілої Біблії був доповнений через написання Християнсько-Грецьких Книг перед закінченням першого століття по Христі, а ті, що писали їх, були, включаючи і Луку, Евреї, що змінили їх віру від

3. Чому Ісус мусів студіювати Біблію? Чи Він посідав її в Його часі?

Юдаїзму на християнську. (Римлян 3:1, 2; Галат 1:13-17) Отже місто Рим не мало ніякої участі у витворенню Біблії, і тієї книжки неможливо назвати "римською" в ніякому змислі.

4 Пророк Мойсей зложив свої писання в книгу Битія із ранішних записок. В тій книзі Битія він указує, що він відносився й включив по часті одинацять історичних грамотів.* Подавши нам загальний опис сімох творчих днів, Мойсей указує, що він покладався на ті старі написані грамоти, кажучи: "Оце є історія небес і землі, як вони були сотворені в день, коли Єгова Ельогім створив землю й небо." Після того, зазначаючи другу написану грамоту з якої він побирав інформацію, Мойсей писав: "Оце книга історії про Адама." (1 Мойсея 2:4 і 5:1, Да, побічна заввага) В цей спосіб Мойсей не сполягав на усні перекази. Будучи пророком Єгови, він кермувавсь Божим натхненим духом в зібранню грамотів про події перед його часом і також в написанню історії про його власні часи. У своїх писаннях він також умістив зміст того, що було написане "пальцем Божим" на камяній таблиці, Десять Заповідей. Опріч того, йому приписують писання книги Йова і Псалмів 90 і 91. Книга Малахії, остання з єврейського канону, відсилає нас назад до першої часті Біблії, як до правдивої й богодухновенної, кажучи: "Пам'ятайте закон слуги мого Мойсея, що я завітував йому на горі Гореб, права і установи про всього Ізраїля."—Малахії 4:4, АС.

* 1 Мойсея 2:4; 5:1; 6:9; 10:1; 11:10; 11:27; 25:12, 19; 36:1, 9; і 37:2.

4. На чому Мойсей упер записки свої історії? Що показує це?

⁵ Чи Ісус читав Біблію? Слово Біблія є взяте з грецького **бі-блі'а**, що значить “малі книги”. Ісус мав доступ до всіх трицять девять богодухновенних книг Еврейських Писань в первісній мові, або до грецького перекладу Септуагінта. Будучи Сином Давида і Наслідником угоди Царства, до якого Божі інструкції для помазання царів в 5 Мойсея 17: 14-20 відносяться, Він перечитував ті Писання на самоті як і прилюдно. “І прийшов у Назарета, де був вихований, і по звичаю в субітний день Він прийшов у синагогу, і устав, щоб читати на голос. І подано Йому звиток пророка Ісаїї, і, розгорнувши звиток, знайшов місце, де було написано: ‘Дух Єгови спочив на мені, бо він помазав мене звіщати добру новину вбогим . . . проповідувати приятний рік Єгови.’ Після того згорнув звиток, віддав слугі, і сів.” Тоді Він сказав: “Сьогодні сповнилося це писання, що ви чули.” (Луки 4: 16-21, **НВ**) Він не тільки читав Писання, але і знав їх напам'ять й наводив їх. В часі диявольської спокуси в пустині Він тричі відпер неприятеля, навівши з пам'яті три тексти з четвертої книги Мойсея, і кожний раз сказав: “Писано бо.”—Маттея 4: 4, 7, 10.

⁶ Доказуючи воскресення мертвих, Він сказав до Садукєїв: “Хіба не читали в книзі Мойсея в історії про тернистий кущ, як Бог сказав до нього: Я Бог Авраамів, і Бог Ісааків, і Бог Яковів.” (Марка 12: 26, **НВ**; 2 Мойсея 3: 6) В суперечці з письменниками Він сказав: “Як це кажуть, що Христос син Давидів? Самий бо Да-

5, 6. Чи Ісус студював Закон, Пророки і Псалми? Який є доказ?

вид говорить у книзі Псалмів: ‘Сказав Єгова Господеві мойому: Сиди по правиці в мене докіль положу ворогів твоїх підніжком ніг твоїх.’ Давид оце Господом його зве: як же він син його?”—Луки 20: 41-44, **НВ**; Псальма 110: 1.

⁷ Це доказує, що Ісус читав і познайомився з книгою Мойсея, Пророків, та Псалмів. Як і історія показує, то Він не тільки часто наводив Писання, як піддержку правди і як доказ своєї тотожності аж до часу своєї смерти, але й по своїм воскресенню Він далі звертав своїх учеників до Писань: “І, почавши від Мойсея і від усіх пророків, вияснив їм: ‘Оце слова, що я говорив до вас, коли ще був з вами, що мусить справдитися все писане в законі Мойсейовому, і Пророках і Псальмах про мене’. Тоді розкрив їм розум, щоб вони розуміли Писання, і сказав їм: ‘Що так написано, що Христос буде терпіти і воскресне третього дня з мертвих.’” (Луки 24: 27, 44-46, **НВ**) Всі богодухновенні Еврейські Писання містилися під цими трьома заголовками: Закон, Пророки і Псалми. І так Ісус відносився до цілої Еврейської Біблії.

⁸ Все це указує нам на чудову правду, що Біблія існувала перед заснуванням християнства і установленням християнського собору. Ні проповідання Ісусом, ні Його апостолами ані Його учениками не усунуло потреби написаної Біблії. Життя й робота Ісуса Христа й заснування християнського собору на Йому, було сповнен-

7. Чи Він відносився до них тільки до Його смерти? Який є доказ?

8, 9. Чи Біблія була перед християнством? Що богодухновенні християнські писателі показують?

ням біблійних пророцтв. Так, Христос і Його ученики з першого століття, як і ті з двадцятого століття, доказують, що основа їх християнської віри є заложена в богодухновенних Еврейських Писаннях. Отже скрізь у Писаннях Ісусових богодухновенних учеників, вони наводять із старинної Еврейської Біблії. В своїм першій листі Петро наводить 34 цитати, із 10 книг закону, Пророків і Псалмів. У другій листі він наводить 6 раз із трьох різних книг. Апостол Маттей в своїй евангелській історії наводить 122 цитати від 1 книги Мойсея до пророцтва Малахії. З усіх 39 книг він наводить 20, а цілком нехтує апокрифічні книги, як от Махабея, Мудрість і т.п.

⁹ Щодо Християнсько-Грецьких Писань в їх цілості, від Маттея до Одкриття, то в 27 книгах ми знаходимо 365 прямих цитатів від 1 Мойсея до Малахії, і приблизно 375 дальших відношень до тих єврейських Писань; або разом коло 740 разів. Ті цитати є взяті з 35 різних книжок, або з усіх опріч книги Рути, Ездри, Еклезіяста і Пісні Пісень. Як це могло було статися, коли б ті ранішні християни не посідали Біблії? Вони не тільки посідали її, але й не легковажили нею.

¹⁰ Коли Павло виступив з місійною роботою, то звичайно він знаходив Еврейську Біблію перед собою в жидівській громаді. От в Антіохії, Писидії, Павло і Варнава зайшли були в жидівську синагогу. Що сталося? “По перечитанню прилюдно Закону і Пророків, старшина синаго-

10. Як Павло і Яків удевідпили, що Біблія була перед християнством?

гії післала до них”, запрошуючи їх промовити. (Діяння 13: 15-27, **НВ**) Павло в своїй промові, навівши з Псалмів і Пророків, також згадав про “пророків, що читані на голос кожної суботи”. На нараді апостолів і старших братів в Єрусалимі, ученик Яків навів Пророків і сказав: “Мойсей бо від стародавніх родів має проповідуючих його по городах, і читання на голос по школах що суботи.” (Діяння 15: 15, 21, **НВ**) В школах в Солунії, Македонії, апостол Павло доказував через три суботи з Еврейських Писань, і, коли він пішов звідси у Верію, він знайшов, що Писання вже були там нім він проповідував християнство. І хоч він був апостолом, то він підчинився, ба навіть заохочував, щоб його проповіді провітрити у світлі перед-Християнської Біблії. Його подорожуючий друг, Лука, говорить про верійських біблійних студентів: “Тамті були благородніші від тих, що в Солунії; бо прийняли слово з великою охотою ума, що дня уважно розбираючи Писання, чи так воно є.” (Діяння 17: 11, **НВ**) Це великий блуд для якого небудь релігійного вірування казати, що християнська церква настала перед Біблією, із наміченою ціллю підкопати вплив Божого написаного Слова і відвертати людей від нього до релігійних переказів.

²¹ Признаючи першість Еврейської Біблії, апостол Петро говорить про вражіння з Христового переображення перед ним і інших на горі, кажучи: “Ще ж маємо певніше слово пророче, і ви добре робите, вважаючи на нього, як

11. Як Петро уловив це? Чи він опрокинув слідування Біблії?

на світильника, що світить в темному місці, аж день засяє, і денниця зійде в серцях ваших; це найперше знаючи, що жадне книжне пророцтво не діється своїм розв'язанням. Бо ніколи з волі чоловіка не вивідено пророцтво, а від духа святого розбуджувані промовляли святі люди Божі.” Нарешті Петро показує, що писання Павла і інших богодухновенних учеників були додані до єврейського канона, щоб доповнити збір автентичних Писань, звершену Біблію. “І любий наш брат Павло по даній йому мудрості писав вам, як у всіх других листах, говорить у них про ті речі; в яких тяжко дещо зрозуміти, що неуки й неутверджені перекидують, як і інші писання, на свою погибель.” Отже Петро радить своїм читачам пильно вважати на пророчі писання з перед християнських століть. (2 Петра 1: 19-21 і 3: 15, 16, **НВ**) Через те, що хтось перекидував Писання, Петро не забороняв ані не осуджував читання Біблії.

¹² Апостол Павло також пише про першество Біблії нім настало християнство, і про користь, яку християни отримують з досліджування її радше чим з релігійних переказів ложних пастирів. Він наводить перед-християнські Псалми, коли він пише: “Якож написано: ‘Зневага тих, що Тебе зневажали, впала на мене.’ Скільки бо перше написано, нам на науку написано, щоб через терпіння та утішення з писання мали надію.” (Римлян 15: 3, 4, **НВ**) Чи ви бажаєте світла, потіхи й надії? Тоді читайте ті богодухновенні старинні Писання. Чи ви бажаєте бути мудрим на осягнення спасення? Тоді чи-

12. Як Павло показав в Писаннях, що Біблія існувала перед тим?

тайте й роздумуйте над тими Писаннями. Павлові слова до молодого Тимотея є написані для вашої освіти й запевнення. “З малку святе писання знаєш, яке може умудрити тебе на спасення вірою в Христа Ісуса. Всяке писання є богодухновенне і корисне на науку, на докір, на напору, на наказ по правді, щоб звершений був Божий чоловік, до всякого доброго діла готовий.”—2 Тимотея 3: 15-17, **НВ**.

¹³ Коли читаєте Біблію, удивіться ті передхристиянські єврейські писання сповненими подіями і богодухновенним товмаченням, яке знаходиться в Християнсько-Грецьких Писаннях. Навпаки, знаходять попертя цих других натхненних слідкуванням перших, і докажіть гармонію цілої Біблії, як Одної Книги і Одного непомильного Автора, Бога Єгови. Читаючи і слідкуючи так Писання, будьте чесні й отверті до їх переконуючих довідів. Не будьте подібні до Жидів, які мали єврейську Біблію і до котрих Ісус сказав: “Ви слідкуєте писання, бо ви думаете при їх помочи дістати вічне життя; а вони свідкують про мене. Та ви не хочете прийти до мене, щоб ви життя мали. Справді, коли б ви вірували Мойсейові, вірували б і мені; бо про мене той писав. Коли ж його писанням не віруете, як словам моїм будете вірувати?” Далі Він додав: “Слова, що кажу вам—це дух і життя.”—Йоана 5: 39, 40, 46, 47 і 6: 63, **НВ**.

¹⁴ Біблія це книга, що містить життя-даюче знання. При її помочи ми дістаємо знання про

13. Як ми повинні поводитися з Біблією, чи подібно тим мужам, що їх Ісус виявив?

14. Яку конечну суть для життя ми повинні дістати із Біблії? Як?

правдивого Бога і Ісуса Христа, кого Він післав, і такого знання вимагається від нас ради життя вічного. Біблія—це Слово правди, що виходить з уст Божих. Корміть нею серце й ум, і сягайте по життя, що є справдішним життям.

ГОЛОВА VIII

РАХУВАННЯ ТИЖНІВ ДО ГОЛОВНОГО ЧИННИКА ЖИТТЯ

ЗВЕРШЕНІ рахунки божественного Будівничого вселенної являються не тільки в його неживих творивах, але також в призначених часах для різних нарисів Його наміру. Такі средства, як сонце, місяць і зорі, Він дав своїм розумним сотворінням на землі для мірення часу, порів, днів, і років. (1 Мойсея 1: 14-18) Єгова, заміривши оправдати свою власну всевітну суверенність і спасення людства, "робить ці річи які є звісні Йому від давна". Він не тільки предвидів ті річи, але Він знає і точний час, в якому їм призначено статися. Він установив часи і пори в межах обсягу свого діяння ради викінчення свого чудового заміру; і ми можемо знати й навчитися про ті часи й пори тільки тоді, коли Він відкриває їх нам у своїм Слові, через свого духа. (Діяння 15: 17, 18 і 1: 7, **НВ**) Він особливше установив на час події дотично його любого Сина, що є Насінням "жени" Єгови. Цей Ісус явився точно в призначенім часі Богом, і це ми можемо доказати на підставі Писань. В доказ цього нас заставляють оці слова: "Як сповнивсь призначений час, Бог післав Сина свого, що родивсь від жени і був під законом, щоб викупити тих, що

1. Опріч предсказання подій, що іншого вчинив Бог?

під законом, щоб ми прийняли всиновлення.”
—Галат 4: 4, 5, **НВ**.

² Через призначення часу для пророцтва, яке Він дав, люди Єгови можуть порахувати тижні до появи Головного Чинника, який дасть людству життя і звершений уряд. Вавилон під правлінням Навуходонозорового правнука Валтасара саме був поразений, на 7 жовтня, 539 р. перед Хр.,* силою Медів і Персів під проводом Дарія й Кира. Яких два роки пізніше і сімдесят років спустошення Юдеї і Єрусалиму мали скінчитися, що призначив Єгова. Пророк Даниїл був вельми зацікавлений цим, і тому він писав про себе: “На першому року Дарія, сина Асви-рового, з роду Мидийського, що поставлений був царем над царством Халдейським,—першого року царювання його, я, Даниїл, дослідив із книги число років, яке було призначене словом Єгови через Еремію пророка, що сімдесят років перейде по спустошенню Єрусалиму. І обернув я лице моє до Господа Бога.” (Даниїла 9: 1-3, Да) Підчас коли Даниїл каючись молився й постив, Єгова післав свого ангела Гавриїла з вісткою, яка проникала далеко поза відбудування спустошеного Єрусалиму.

³ Гавриїл сказав до Даниїла: “Так вважай на слово й зрозумій видиво: Сімдесят тижнів призначено для твого народу і для твого святого міста, щоб були спокутувані проступки, і

* 13 жовтня, перед Хр., по рахубі Юліянського календаря.

2. Чи Даниїл цікавився нарисами часу? Який є доказ?

3. Яке пророцтво про час Гавриїл дав Даниїлові? Покриваючи який період часу?

сповнилась міра за гріхи й беззаконня прощені, та доки буде привернена справедливість віків, і затверджені будуть видива й пророцтва, і помазаний буде Святий над святими.” (Даніїла 9: 23, 24, **Ро**) Гавриїл не згадує днів, отже ті тижні не треба вважати, як тижні з днів, що разом становлять 490 день. Ті тижні складаються по сім років кожний,* отже дуже модерні перекладачі переложили це так: “Сімдесят тижнів з років призначено для твоїх людей,” і т. д. (**АТ**) “Сімдесят тижнів з років призначено для людей і святого міста твого,” і т. д. (**Мо**) Тим то, коли помножити ті сімдесят тижнів через роки, то добуток буде 490 років. Вони були поділені на три періоди: (1) сім тижнів, (2) шістьдесят два тижні, і (3) один тиждень; інакше сказати, (а) 49 роки (б) 434 роки, і (в) 7 роки; разом 490 роки. Коли вони починаються рахувати?

⁴ Гавриїл продовжав: “Так дізнайся і зрозумій: Від того часу, як вийде приказ, щоб відбудувати Єрусалим, до Помазанника Владики буде сім тижнів і шістьдесят два тижні, і збудовані будуть вулиці та мури, але в тісних часах.” (Дан. 9: 25, **Ро**) Отже початок тих сімдесят тижнів числиться від даного слова або приказу, “щоб відбудувати Єрусалим”. Коли вийшов був такий приказ? Не вийшов він два роки по тім, як Гавриїл дав свою вість; себто, не в 537 р. перед Хр., бо декрет Кира, який вийшов

* Порівняй із 1 Мойсея 29: 27.

4, 5. (а) Чому той період часу не почавсь рахувати від 537 р. перед Хр.? (б) Чому не в семім році Артаксеркса?

в тім році, відносивсь особливше до відбудування храму Єгови на його старому місці. На престолі сидів Кембис, по тім самозванець Смердій, а потім наступив Дарій II, і це в часі царювання цього Дарія, що храм був скінчений. (Ездри 6: 15) Його син Ксеркс I наступив по нім і царював, та не 21 років, а 12 років, а по нім наступив Артаксеркс III. (Естер 3: 7) В часі його царювання жив історик Тусідід, і історик Діодорій, що жив в першому столітті перед Христом, прийняв Тусідідові писання в свою таблицю хронології і цим закінчив спір про кінець Ксерксерового правління і початок Артаксерксового правління, як 474 р. перед Хр.

⁶ В семім році царювання Артаксеркси, жидівський письменник Езра пішов в Єрусалим з особлившим листом припоручення від перського царя, хоч це не уповажнювало його відбудувати Єрусалим. Ціль його була, “щоб прикрасити дім Єгови, що в Єрусалимі.” (Ездри 7: 27, АС) В трицятім році по відвіданню Ездрую, Єрусалим, який дещо відбудовано тоді, знайшовсь в обставинах, які збігці описали для Неемії, царському дворецькому, в 20-тім році царювання Артаксеркса. (Неемії 1: 1-3) Цей 20-тій рік раховано від 5 жовтня, 456 р., продовжавсь через 12 місяців аж до заходу сонця на 23 вересня, 455 р. перед Хр. (Грегоріянський календар) На весну 455 р. перед Хр., в жидівським місяці Нісан, Неемія отримав від Артаксеркса приказ, щоб відновити й відбудувати Єрусалим.

⁶ В книзі Неемії 2: 1 читаємо: “В місяці Нісан,

6. Коли і як Неемія отримав своє припоручення?

на двадцятім році царювання Артаксеркса, стояло перед ним вино. І я взяв вино та подав цареві." Коли цар запитав чому він був сумний, Неемія відказав цареві: "Коли царська ласка, і коли слуга твій запобіг ласки перед лицем твоїм, то пошли мене в Юдею, в місто, де гробовища батьків моїх, щоб відбудував його." Далі він просив про дерево на "ворота в твердині, і на міські мури, та на дім, якому б мені жити." Він каже нам: "І дав мені цар, бо добродійна рука Бога мого була надо мною."—Неемії 2: 1-8.

¹Царський декрет в дійсності став правильним, коли Неемія відбудував єрусалимські мури. По кількох місяцях подорожування він прибув до Єрусалиму з початком пятого жидівського місяця (Аба). Робота почалась на третій день того ж місяця, т.е. на 29 липня, Грегоріанського календару,* а докінчено її на слідуєчий місяць (Елюль) за 52 дні. "Мур був скінчений двацять пятого дня місяця Елуля, за пядесять два дні." (Неемії 2: 11, 18; 6: 15) Це сталося на 18 вересня, 455 р. перед Христом†, якщо той рік був нормальний місячний рік без додаткового місяця з початку весни.‡

⁸Рахуючи від 455 р. перед Хр., шістьдесять девять тижнів (або 483 роки), приведуть нас до 29 р. по різдві Христа. Що ж мусіло статися в тім

* 3 серпня, Юліанський календар.

† 23 вересня, 455 р. перед Христом, Юліанський календар.

‡ Гляди Вавилонська Хронологія від 626 р. перед Хр. до 45 по Хр., написав Річард А. Паркер і Ваздо Г. Дуберстайн, 2 вид. в червня, 1946 р. стр. 30, під словом Артаксеркс.

7. Коли в дійсності декрет царя став правильним?

8. Що мусіло статися і що сталося при кінці 69 тижнів?

році? Даниїл 9:25 відповідає: “Як вийде приказ, щоб відновити й відбудувати Єрусалим до Месії Владики буде сім тижнів і шістьдесят і два тижні.” (Юг) Появлення давно обіцяного Месії або Помазанника мусіло сповнитися в тім році. Історія показує, що 15-тий рік римського імператора Тіберія Кесара частково перейшов у 29 р. по Хр. Він почав царювати в Римі по смерті Августа на 19 серпня, 14 р. по Хр. Отже 15-тий рік царювання Тіберія продовжавсь від 19-го серпня, 28 по Хр., до 18-го серпня, 29 по Хр. Лука 3:1-6 каже нам, що в 15-тім році царювання Тіберія явивсь Йоан Хреститель і почав хрестити і проголошувати Боже царство. Йоан був приблизно шість місяців старший від його по тілу кузина, Ісуса. Йоан, син храменого священника, правильно почав прилюдне служення в трицятім році віку. (4 Мойсея 4:1-47) На цій основі Ісус прийшов до Йоана, щоби охреститися коло шість місяців пізніше, бо Ісус мав трицять років віку в часі Його хрещення. Ісус мусів статися Месією або Помазаником в тім році, 29 р. по Його різдві, згідно з Даниїловим пророцтвом. Таким Він стався, через помазання духом Божим: “Стало ж ся, як хрестились усі люди й Ісус хрестився та молився, відчинилось небо, і злинув дух святий у тілесному виді, як голуб на Нього, й голос із неба роздався, кажучи: ‘Ти еси Син мій любий, тебе я вподобав.’ А тому Ісусові почався мало не трицятій рік, як зачив свое діло.” (Луки 3:21-23, НВ) Месія появився точно на час.

⁹ Даниїлове пророцтво також каже нам, як

9. Що те пророцтво указувало мало статися по 69 тижнях?

довго Ісусова місія мала тривати на землі і тим самим про час Його смерті, “щоб поставити кінець переступам, і сповнити міру гріха, і привести праведність віку, і затвердити видиво й пророцтво, й помазаний буде Святий над святими.” Ті тижні з років були розділені на 7 і 62 і 1, разом усіх—70. Тепер розказуючи, що мало статися по скінченню 69 тижнів (7 плюс 62), Даниїл 9: 26 каже: “А як мине шістьдесять два тижні, виданий буде на смерть Месія, та не за себе, і не буде мати нічого. А місто й святиню розбурить народ воеводи, котрий прийде, й буде кінець його наче від повені; аж до кінця війни буде пустошення.”—Да.

¹⁰ Коли пророцтво каже, що по шістьдесять двох тижнях Месія буде виданий на смерть, то під цим воно розуміє, що в часі по закінченню другого поділу з тижнів, або по 29 р. по різдві Христа, можна сподіватися смерті Месії. Той послідний вірш пророцтва указує, коли саме це станеться. Він буде виданий не за гріх свій власний або за Його якунебудь співучасть в цім світі. Він сказав, що Його царство не від цього світа, і що Диявол, володар цього світа, не мав нічого з Ним і не мав впливу над Ним. Люди взагалі, опріч малого віруючого останка з Жидів, не прийняли Його. Він був виданий на смерть, як “Агнець Божий, що бере на себе гріхи світа.”—Йоана 1: 29, **НВ**.

¹¹ За те, що Месія був невинно “виданий на смерть”, будучи відкинутий жидівськими релігі-

10. Як Месія мав бути “виданий на смерть” і “не буде мати нічого”?

11. Коли інші річи в Даниїла 9: 26 сталися, і як?

оністами провідниками і виданий в руки поганів на розп'яття, то описані події в решта пророцтві Даниїла 9:26 указують на суд Божий проти Єрусалиму і невіруючих Жидів. Це, розуміється, не сталося в останнім тижні з сімдесяти тижнів з років. Потім, як Месія був виданий, занепокоєння між Жидами і труднощі з римським урядом чимраз побільшались. Історія показує, що трицять сім років по виданню Месії Владики на мученичу смерть, римський князь і воєвода Титус, син імператора Веспасіяна, прийшов із потугою войовничих людей проти бунтарського Єрусалиму і знищив його і його осквернений храм. Це взяло місце на 31 серпня, 70 р. по Хр. (Грегоріянський календар), яких сорок один рік потім, як Месія був помазаний. Справді при кінці постигла їх війна і “призначена погибель” від Найвищого Судді.

¹² Безсумніву, що послідну сімку, або сімдесятий тиждень, з предсказаного періоду, мав на думці Гавриїл, коли він сказав в останнім вірші того пророцтва: “І утвердить він завіт із многими за один (послідний) тиждень: а в половині тижня він спричинить, що перестане жертва й приноси, а святиня стане гидкою пустою, на кінці же постигне давно призначена погибель й самого пустошника.” (Даниїла 9:27, АС) Той утверджений завіт, це Авраамова угода відносно Насіння в якому всі роди землі мають бути благословенні. Жида, як природне насіння Авраама, були перші, що мали прийняти благи й приналежності тієї угоди. (Діян. 3: 25, 26) Отже утвердження тієї угоди “із многими” з природних

12. Коли і з ким, і як на довго завіт був утверджений?

Жидів значить, що благи її були обмежені виключно до Жидів впродовж цього “последнього тижня”, від 29 р. до 36 р. по Хр. “В половині” того тижня настав переломовий час.

¹³ Коли пророцтво каже: “В половині тижня він спричинить, що перестане жертва й приносити,” то це значить, що Месія Владика зробить так. Як? Слово “перестане” буквально значить “спричинити шабас, відпочити, перестати діяти.” Ті “жертви і приносити”, які Він закінчив не відносяться до Ісусової жертви викупу, яку Він приніс на Голготі, але це були жертви й приносити Жидів, які вони офірували в єрусалимському храмі по закону Мойсея. Ісусова смерть на дереві тортур на Голготі взяла місце пополудні Пасхального дня, на 14 Нісана, 33 р. по Хр., а це сталося якраз на середині сімдесятого тижня з років. Той час звичайно призначений на п'ятницю пополудні, 1 квітня, 33 р. по Хр.* Ісус і Його апостоли обходили пасху попередньої ночі, на 31 березня. А що Ісус мав трицять років віку в часі Його помазання при закінченню шістьдесять дев'ятого тижня, то цим Він добавив три роки з половиною до свого земного життя в половині сімдесятого тижня. Отже, коли Він мав трицять три з половиною літ в часі Його смерті, то Він мусів був народитися в ночі на 1 жовтня, 2 р. перед Хр.

¹⁴ Ісус своєю жертвою сповнив тип жидівських жертв. П'ядесят один дні пізніше, в П'ятдесятницю 33 р. по Хр., Він приніс позатипіч-

* 3 квітня, 33 р. по Хр. Юліанський календар.

ну жертву Богу через помазання своїх учеників на землі святим духом. Хоч жидівські священники далі приносили жертви й офіри в Іродовім храмі в Єрусалимі аж до 70 р. по Хр., коли він був знищений, то однак Ісус зніс ті жертви й приноси так, що вони не мали вже типічної вартости або ніякого Божого признання. Тепер Бог приймав тільки дійсно правдиву ціну.

¹⁵ Половина сімдесятого тижня була зазначена через видання Месії на мученичу жертву. Кінець того тижня в осени 36 р. по Хр. мусів бути також зазначений. Впродовж цілого того тижня Авраамова угода благословенств далі утверджувала “многих” з жидівського останка, які прийняли Ісуса, як “Месію Владика”. Помазання Святого над святими, з Божої храминої кляси, продовжалося того послідного тижня аж до кінця виключно на посвячених Жидах або обрізаних по тілу. При кінці того тижня, те помазання було звільнене йти до необрізаних віруючих не-Жидів або поганів. Отже в точно призначенім часі великим Часоміром прийшло навернення поганина Корнелія і його челяди, потім наступило помазання їх святим духом, що мусіло взяти місце при остаточнім кінці в осени 36 р. по Хр. Виконання всіх предсказаних річей в точнім порядку і на призначений час запечатало утвердження цього видава й пророцтва, що його дав Даниїл, і це оправдує Бога Єгову, як Пророка і Часодержителя.

¹⁶ Ми можемо бути певними, що також у призначенім часі Богом спустошення римськи-

15. Як кінець того тижня був зазначений? І щоб затвердити що?

16. Потім, на кого був вилятий гнів Божий? Як? Коли?

ми легіонами принесло кінець жидівському народові в Палестині, і це впало на невіруючих Ізраїльтянів по закінченню сімдесяти тижнів. Єрусалим з його храмом був спустошений в 70 р. по Хр., а послідна жидівська твердиня в Масаді, на західному побережі Мертвого моря, піддалася Римлянам в день Пасхи, 73 р. по Хр. Ось так Богом призначений суд упав на гидоту, яку представляв бувший жидівський союз з Римом проти Месії Владики. Божий гнів був виллятий на той спустошений народ. Він охрестив його вогняним хрещенням знищення. (Маттея 3: 10-12) Зате життя-даючі благословенства, набуті приходом і жертвою Месії Владики, продовжуються аж до сьогодні для всіх віруючих і послухних людей.

ГОЛОВА ІХ

КОЛИ ЖИТТЯ Й НЕТЛІННЯ ВИПРОВАДЖЕНО НА СВІТЛО

ЛЮДИ, що приймають релігійні традиції цього світа, базують їх надію на вічне життя й нетління на науці, що безсмертність перебуває в людській душі. Чи вони свідомі цього або ні, вони йдуть за неправдою, яку сказав в райському Едені винахідник брехунів, Сатана, Диявол. Коли цей стародавній Змій сказав до Адамової жени Еви, "Ви напевно не помрете," і спокусив її поламати Божу заповідь проти їдження заказаного овочу, то цим він не справив її на стежку життя й нетління. Навпаки, він запровадив її під Божий суд на знищення.

² Смерть сталась неминучою для первісних родичів роду людського, і через те неминучою для нас усіх, їх нащадків. Релігійні навчителі, що так твердять, наводять слова в листі до Жидів 9: 27, 28: "І як призначено людям раз умерти, а потім суд, так і Христос, один раз принесений, щоб понести гріхи многих, удруге без гріха явиться тим, що щиро ждуть на їх спасення." (НВ) Ніхто не має підстави в Писаннях думати, що звершені Адам і Ева в Едені були призначені на смерть нім вони согрешили, і що їм призначено жити на землі через якийсь час,

1. Яку брехню Сатана винайшов? При помочи неї, куди він звернув Еву?

2. Чи смерть була неминучою для Адама? За що він був на суді?

а опісля, якщо вони покажуться вірними в Едені в часі спроби, вони мали померти й бути признані бути гідними воскресення й піти до неба й бути подібними ангелам. В Едені перший чоловік і жінка були на суді, та не на те, щоб забрати їх до неба або у вогняне місце мук, але для життя вічного на землі або на вічну смерть у поросі земному з якого вони були взяті. Вони ніколи не були призначені до неба, хоч би й були вірними. Аж до Ісусового часу, чотири тисячі літ пізніше, ніхто з людей не пішов до неба, бо Син Божий що з неба сказав: “Ніякий чоловік не зійшов на небо, тільки хто з неба зійшов, Син чоловічий.”—Йоана 3: 13, **НВ**.

⁸ Це неможливо для чоловіка з тіла й крові піти до неба. Творець, що сотворив сотворіння по родові їх і призначив їм місця, сотворив чоловіка, щоб він жив вічно на землі. “Який земний, такі й земні . . . тіло й кров царства Божого наслідити не може; і зотління незотління не наслідить.” (1 Коринтян 15: 48, 50) Ісус пішов до неба тільки тоді, коли Він пожертвував своє людське життя на віки і тоді Він воскрес до духового життя, “що був умертвений по тілу, но ожив у дусі.” (1 Петра 3: 18, **НВ**) Отже як **Він** був перемінений, так апостол Павло каже і до Ісусових вірних послідовників: “всі ж перемінимось.” Та нім вони можуть наслідити Боже царство в небі, то Його послідовники мусять змінити природу, що принесе їм зміну на духове сотворіння у воскресенню.—1 Коринтян 15: 51-54, **НВ**.

3. Тільки при помочи якої зміни християни можуть піти до неба! Чому?

⁴ Перед нашими першими родичами поставлено нагоду досягнути життя вічне на землі, хоч їм ніколи не дано обітниці, що їх тіло й душа будуть забрані до неба. Коли б вони були не попоїли наказаного овочу, то й тоді їм обіцяно було тільки продовжати життя як людських душ, в земнім звершенню і під правлінням все-світнього Суверена, Бога Єгови. Але ж непомильною мовою Бог сказав: “Із дерева пізнання доброго й лихого не важити мешся їсти, ато вмреш певно того ж дня, як скоштуеш із його.” (1 Мойсея 2: 16, 17, КДж) Виходить, що коли б Адам не був їв із його, як довго Божа заборона спочивала на йому, то він ніколи не був би умер на землі, якої живою частиною він був. Для нього та спроба мусіла принести життя або смерть, існування або неіснування.

⁵ Діти від Адама і Еви народилися осторонь райського Едену. Вони ніколи не мали нагоди їсти наказаного овочу, і через те вони не були прямо на суді в Едені. Суд над Адамом і Евою скінчився в Едені нім вони були вигнані з його, та не так річ малась з їх ненародженими потомками. Оці неминуче народилися в стані смерті, себто смерть була долею їх. Та Боже Слово показує коли й чому їм призначено вмирати, а потім стати на суд. Це призначення зроблено вже потім, як Адам і Ева согрішили. Тому що їх діти, народившись поза Еденом, могли бути тільки грішниками, через те їм призначено умерти. “Плата бо за гріх—смерть.” (Римлян 6: 23, НВ) Не маючи нагоди бути прямо на суді

4. Яку нагоду поставлено перед Адамом за вірність?

5. Як це поставлено людям раз умерти, а потім суд?

і відповіді перед Богом в Едені, будучий суд для них був можливий тільки ізза Божого милосердного розпорядку. Коли Бог заявив Дияволу в Едені, що насіння Божої “жени” розщавить голову Вужеві, то це було доказом, що Бог мав на думці такий розпорядок. Розщавлення голови лукавого мало відчинити дорогу для потомків Адама воскреснути з гробів смерті і дістати нагоду й благи судного дня на підставі їх власної відповідальності.—Езекиїла 18: 20-23.

° Це тільки “раз на все” Адамові потомки можуть померти через його непослух в Едені перед їх народженням. Народившись як його потомки, через те неминуче ждала їх смерть або тільки існування під одідиченим засудом на смерть. Чесного серця Давид висловив цей стан їх, коли він сказав: “Ось бо я в беззаконні родився, і в грісі почала мене мати моя.” (Псальма 51: 5) Коли вони особисто стануть на суд перед Богом, тоді вони не зможуть винувати Адама за те, що вони осягнуть життя вічне або потерплять вічне знищення, “другу смерть”. (Одкриття 2: 11; 20: 6) Людей не жде неминуча смерть, ані їм не призначено умерти ПОТІМ, як вони увійдуть в період суду. Вічне спасення стане можливим для них, і многі осягнуть той дар, тому що Бог постаравсь випровадити життя і нетлінність на світло.

† Стан Адамових нащадків, як переступників, не є той самий, що Адамів був, бож вони не бу-

-
6. Чи вони мусять умерти по тім, як вони стануть на суд? Чому?
7. Чому смерть дарувала від Адама до Мойсея, без Закону Мойсея?

ли особисто на суді в Едені. Все ж таки вони були грішниками, хоч вони не мали Закону Мойсейового, який указав би їм, що гріх є, щоб їх можна винувати за гріх через порушення Закону. Будучи грішниками від уродження, всі вони знайшлися під царюванням смерті. “Тим же то, як через одного чоловіка гріх увійшов у світ, а через гріх—смерть, так і смерть у всіх людей увійшла, тому що вони всі згрішили. Бо й до закону гріх у світі був, та гріх не полічується, коли нема закону. Тільки ж царювала смерть від Адама аж до Мойсея і над тими, що не згрішили по подобині переступу Адамового, який є образом того, що має прийти.” (Римлян 5: 12-14, НВ) Тим то будучий суд з можливістю досягнути життя для них знаходиться в обсягу Божої ласкавої милости.

⁸ Нехай чоловік не думає, що він може заробити собі право до вічного життя в уявленім щастю через сповнення Десять Заповідей, що є основним законом угоди, яку Єгова зробив з Ізраїлем через посередництво Мойсея. Так многі Ізраїльтяни також думали, що при помочи цього щільного Закону вони зможуть розвинути само-праведність, що здобуде Боже признание і Божий суд на життя вічне. Вони думали, що зможуть зустрінути оці вимоги: “І будете сповняти установи мої й суди мої, котрі сповняючи, чоловік жити буде. Я Єгова.” (3 Мойсея 18: 5, АС) Чесного серця люди нарешті признали, що Закон тільки осуджував їх, виявляв їх, як упавших грішників, і що вони упали під

8. Як це, що Закон ставсь причиною смерті, а гріх став ще більше грішен?

Його прокляття: “Ні, я й не знав гріха, як тільки через закон, і жадоби, наприклад, не відав би, коли б закон не сказав: Не жадай. Гріх же, взявшись через заповідь, розбудив у мені всяку жадобу. Без закону бо гріх мертвий. Колись я жив окреме закону, як же прийшла заповідь, гріх ожив, а я вмер. І знайшов я, що заповідь, котра на життя, ця на смерть. Бо гріх, узявшись через заповідь, обманив мене, і нею вбив мене.” Божий святий Закон самий собою не є смертю для них. Це гріх витворив смерть, “щоб гріх був без міри грішен через заповідь.”—Римлян 7: 7-13.

° Ні гроші ні скарб не можуть купити вічного життя або неба для нікого. Ісус, який не займавсь матеріяльними багатствами, сказав: “Важко багатому ввійти в царство небесне. Знов кажу вам: Легше верблюдові перейти крізь ушко голки, ніж багатому дістатись в царство Боже.” (Маттея 19: 23, 24, НВ) Багаті люди не є в кращім стані чим матеріяльно убогі щодо досягнення життя: “Котрі вповають на свої достатки . . . величиною багатства свого величаються. Ніколи не здоліє чоловік викупити себе, або дати ціну за себе Богу. Викуп його душі є надто коштовний, щоб він міг жити вічно і не побачити зотління. Бачить бо він, що й розумні вмирають; що дурень і простак разом пропадають, і достатки свої другим лишаять.” (Пс. 49: 6-10, АТ) Убогі не мають причини заздрити багатим.

9. Що до досягнення життя, чому багаті не є в лучшому стані?

¹⁰ Для цілковитого усунення смертельного гріха треба було жертви. Одначе жертви із звірят, які Ізраїльтяни безнастанно приносили впродовж п'ятнадцять століть в їх святім наметі або храмі, не могли усунути людського гріха ані викупити хоч одного чоловіка. Бо вартість одного або й всіх тих звірят разом була менша чим вартість звершеного людського життя, яке Адам втратив для себе й своїх потомків через свій гріх в Едені. Ті жертви, що були принесені під Законом Мойсея були тільки тінею будучої жертви доброї і звершеної. Вони безнастанно пригадували Ізраїльтянам про їх потребу людської жертви через Насіння Авраама.

¹¹ “Маючи Закон тінь будучих благ, а не саму дійсність, що року тими самими жертвами, які приносять без перестанно, ніколи не може звершити приступаючих. Ато б перестали приносити їх ті, що виконують святе служення, не мавши вже ніякої совісти за гріхи, раз очистившись. Противно, ті приноси пригадують гріхи від року до року, бо не можна, щоб кров волова та козулина знімала гріхи.” (Жидів 10: 1-4, **НВ**) Ніхто з людей від Авеля до Йоана Хрестителя, не міг принести відповідної людської жертви, тому що вони всі черпали їх існування від грішника Адама й були засуджені за насліджений гріх. Отже вони не мали права до звершеного людського життя, яке вони могли б пожертвувати за інших. Тимбільше, ніхто з людей не міг зійти до неба, щоб заплатити Богу той потріб-

10, 11. (а) Яку вартість мали жертви принесені під Законом Мойсея? (б) Чому ніхто з людей від Авеля до Йоана не міг дати викупу?

ний викуп за людей. Жадний чоловік з тіла й крові не міг приступити до славетного Бога Єгови й жити.—2 Мойсея 33: 20.

¹² Як би не обітниця Бога Єгови від часу Едену, то надія на життя й нетлінність для людських сотворінь була б цілком темна. Що ж тоді випровало нагоду до життя і нетлінности на світло? Це dokonano через вислання Сина Божого з неба чотири тисячі літ по події в райському Едені. Тоді Він явився як Насіння Божої



“жени”, Насіння, що потерпіло зранення п'яти від Вужа і котре має покрушити голову Вужа й благословити всі роди землі. Отже з апостолом Павлом всі його співхристіяни можуть сказати: Бог “спас нас і покликав покликом святим, не

по ділам нашим, а по своїй постанові й благодаті, даній нам у Христі Ісусі перше часів вічних, тепер же об'явлений через явлення Спасителя нашого Ісуса Христа, що зруйнував смерть і осіяв життя й нетління благовістям.”—2 Тимотея 1: 9, 10, **НВ**.

¹³ Чого вмираючий рід людський потребує, то це в першій мірі життя на землі, а не життя в небі, де він не належить. Проте нетління, що рівняється безсмертності, це щось більше чим людське життя й яким будуть втішатися ті, що осягнуть Боже небесне царство. Тому то апостол Павло лучить нетління із Царством, кажучи: “Тіло і кров царства Божого наслідити не може, і зотління незотління не наслідить.” А про Ісусове воскресення до небесного життя він сказав: “А що воскресив Його з мертвих, так, що більше не вернеться на зотління, то про це він так сказав: ‘Дам тобі людей, милуючу ласку Давида, що є надійною.’ Також в іншій псалмі він сказав, ‘Не даси Святому твоєму видіти зотління.’” (1 Коринтян 15: 50 і Діяння 13: 34, 35, **НВ**) Цей факт, що Ісус був пробуджений з мертвих доказує, що Він положив звершену жертву як викуп за людство і дав їм спромогу жити вічно на землі. Тим, що Він був піднесений з мертвих, Його рана була сцілена якою зранив Його Вуж. Будучи піднесений з мертвих не як тіло й кров, але як дух одягнений в безсмертність, Він не міг повернути до зотління, але міг зійти до Божої небесної присутності і там Він представив ціну своєї жертви викупу.

13. Із чим незотління сполучене? Що відчинило дорогу до нього?

Через свою переміну в воскресенню Й вхід до неба, Він висвітив незотління для своїх вірних послідовників і відчинив дорогу до безсмертного життя в небі для них. Що за добру новину це принесло!

ГОЛОВА X

НОВА УГОДА ДЛЯ БОЖИХ ЛЮДЕЙ

СОРОК років перед першим знищенням Єрусалиму в 607 р. перед Хр., Бог підніс свого пророка Еремію. Він натхнув його говорити до природних Жидів під старою угодою через Мойсея: “Ось, надходить час, говорить Єгова, що я вчиню нову угоду з домом Ізраїлевим і з домом Юдиним: та не таку угоду, яку я вчинив з їх отцями, коли взяв був їх за руку, щоб вивести їх з Єгипту; ту угоду вони поламали, хоч я був мужем для них, говорить Єгова. Ні, ось яку угоду я вчиню в той час з домом Ізраїлевим, говорить Єгова: я вложу закон мій в нутро їм, і напишу його на серці їм, і буду Богом їм, а вони будуть людьми моїми. Потім уже не будуть навчати одно одного, і кожний чоловік свого брата, кажучи: Познай Єгову; бо всі вони знати муть мене, від найменшого до найбільшого, говорить Єгова, бо я прощу провини їх і не згадувати му вже гріхів їх.”—Еремії 31: 31-34, АС.

² В часі пасхальної ночі трицять сім літ перед другим знищенням Єрусалиму в 70 р. по Хр., Ісус Христос започаткував веречю Спомену із своїми одинацятьма вірними апостолами, і, подавши їм чашу з вином, сказав: “Пийте з неї всі; бо це значить моя ‘кров завіту’, що має бу-

1. Через кого і якими словами Бог предсказав нову угоду?
2. При Споміні, що Ісус заявив про нову угоду?

ти пролита за многих на оставлення гріхів.” Лука в своїй історії каже: “Так само й чашу після вечері, кажучи: Ця чаша новий завіт у крові моїй, що за вас пролита буде.” (Маттея 26: 27, 28 і Луки 22: 20, НВ) Цими словами Ісус указав, що прийшов час на установаження нової угоди, і що Він був тією потрібною жертвою для неї.

⁸ Стара Закон-угода була зроблена при допомозі пасхального агня в Єгипті. Приблизно п'ятьдесят день пізніше, вона була затверджена або впроваджена з кров'ю молодих тельців і козлів при горі Синай в Арабії. Мойсей був назначений Богом бути посередником між Богом Єговою а прородним Ізраїлем. Але ж кров з усіх тих пожертвованих звірят не змогла змити людські гріхи і дати Ізраїльтянам вільну совість від гріха. І тому жертви із звірят були принесені безнастанно рік по року на буквальному жертівнику. Бог памятав їх гріхи і для тієї причини знайшов потребу зробити нову й лучшу угоду. Ісус не приніс у жертву нижчих звірят, але пожертвував себе, тому що Він був звершений чоловік, із правом до вічного життя як чоловік. Своїм хрещенням у воді руками Йоана, Ісус символічно показав своє посвячення чинити волю Божу на добро нової угоди і решта Божого заміру. В часі Його приходу до хрещення Він сповнив пророцтво як слідує:

⁴ “Тим же, входячи у світ, Він каже: “Жертви і приносу не схотів еси, а тіло наготовив мені. Огняні жертви й жертви за гріх Ти не вподо-

3, 4. (а) Чому Бог памятав гріхи під старою Закон-угодою?
(б) Яку жертву Ісус приніс? З яким наслідком для тієї угоди?

бав.” Тоді я сказав: “Ось, я йду (у почині книги написано про мене) вчинити волю Твою, мій Боже.” Сказавши перше: ‘Що жертви і приносу і огняних жертв і жертви за гріх Ти не схотів ані не вподобав’, котрі по закону приносяться —тоді він дійсно сказав: ‘Ось, я йду чинити волю твою!’ Зносить перше, щоб друге поставити. По цій то ‘волі’ ми освячені одним приносом тіла Ісуса Христа раз на завжди.”—Жидів 10:5-10, НВ.

⁵ Мойсей і інші Ізраїльтяни ще в Єгипті принесли в жертву буквального пасхального агняця, що не мав сили усунути людські гріхи. Але Ісус, принісши себе в офіру, помер, як “Агнець Божий, що бере гріх світа”. (Йоана 1:29, НВ) І так нова угода спочила на лучшій жертві. Тим що було написано про Нього в “змісті книги”, то є, в перед-християнських Грецьких Писаннях, Ісус стався посередником обіцяної нової угоди силою своєї звершеної жертви. Мойсей був посередником Закон-угоди з Ізраїлем, але тому, що він був незвершеним нащадком від Адама, отже він не міг принести лучшої жертви за угоду, щоб дійсно усунути людські гріхи. Мойсей пророкував, що Бог Єгова піднесе з між Ізраїльтянів пророка, як Мойсея, але далеко більшого ніж Мойсея. (5 Мойсея 18: 15-18) Ісус стався тим пророком більшим від Мойсея. Як Мойсей, Він стався посередником угоди, але звершеним посередником лучшої угоди. “Тепер же Ісус знарядив лучше служення, на скільки Він є посередником лучшої угоди, яка на лучших обітницях узаконилася.” (Жидів 8:6, НВ) “Один бо

5. Своєю жертвою, чим Ісус стався подібний Мойсею?

Бог і один посередник між Богом і людьми, чоловік Ісус Христос, що дав себе як рівний викуп за всіх: що має бути свідковане в своїм часі.”
—1 Тимотея 2: 5, 6, **НВ**.

⁶ Під старою Закон-угодою священство знаходилося в родині Арона Левіта, з архиереєм Ароном, а всі решта з покоління Левія були слу-



гами в храмі цього Аронового священства. Ті священники з покоління Левія всі були грішними нащадками Адама і під засудом на смерть. Тим більше, будучи під законом Мойсея, вони були опрокинені як переступники його, отже знаходилися під прокляттям Закону. Ті звіря, які во-

6. Як Ісус стався кращим священником ніж священники Левітів?

ни пожертвували на жертівнику, не могли усунути гріхів. Тим то й священники особисто не могли займати уряду вічно, але вимирали а їх місце забирали нові священники. Отже, це певним є, що стара угода не могла витворити нічого звершеного, а це через пристрасть, упавшість і грішність людського тіла, що зопсувалось Адамовим гріхом. Тим то Ісус стався Архиєреєм Єгови ради кращого служення, та не через походження від покоління Левія і родини Арона, але клятьбою Єгови в Псалмі 110:4 відносно священства по чині Мелхизедека. Своєю досконалою жертвою з себе, Він доказав, що Він є відповідним Архиєреєм. Та нова угода потребувала якраз такого Архиєрея; Він був якраз відповідний для людей, що приступили до тієї нової угоди:

7 " (Ті бо священники ставали без клятьби, а цей з клятьбою через Того, що сказав про Нього: 'Клявся Єгова, і не розкаюся: "Ти є священник по вік,")') на стільки кращого завіту стався порукою Ісус. І більше їх було священниками, бо смерть боронила їм пробувати; цей же пробуваючи живим по вік, має священство без наступників. Тим же і спасти може звершено приходячих до Бога через Нього, будучи вічно живим, щоб посередникувати за них. Такого бо нам подобає мати архиєрея, преподобного, безвинного, непорочного, відлученого від грішників і вищого від небес. Він не потребує щодня, як інші архиєреї, приносити жертву, перше за свої власні гріхи, а потім за людські: (бо це Він зро-

7. Як Ісус міг стати священником вічним? З якою користю для нас?

бив раз на завжди, коли Він офірував себе;) бо Закон призначає людей на архиереїв, що є слабі, але слово клятьби, що прийшло по Закону, назначає Сина, що є звершений по віки.”— Жидів 7: 21-28, **НВ**.

⁸ Предсказавши нову угоду з своїми вибраними людьми, Єгова назвав закон-угоду через Мойсея старою і зазначив, що вона має перейти з приходом Посередника більшого чим Мойсей, і архиереєм більшим чим Арон. Та стара закон угода була тінню на нову. Природні Ізраїльтяни не мали причини обурюватися проти усунення старої закон угоди через Мойсея. Чому ні? Тому що вона була замінена новою угодою з кращими обітницями, що основані на кращій посередничій жертві, яка провадить до звершення. Коли Ісус зложив свою посередничу жертву через свою смерть на дереві на Голготі, тоді Бог Єгова усунув геть Закон-угоду і установив кращу нову угоду. Ісус дав тіло своє за життя людства: “Тілом своїм Він обернув у ніщо ворожнечу, Закон заповідей в постановах, щоб міг зробити з двох людей (Жидів і поганів) в єдності з собою нового чоловіка і зробити мир, і вповні примирити з Богом в одному тілі через дерево мук, убивши ворогування собою.”—Ефесян 2: 15, 16, **НВ**.

⁹ Пояснюючи далі, як Бог міг простити гріхи і не памятати їх більше під новою угодою, апостол пише про усунення Закон-угоди: “І вас, що були мертві в провинах і в необрізанні тіла вашого, Бог оживив з Ним. Він простив ласкаво всі

8. Як стара угода була знесена? Що взяло її місце?

9. До чого Бог пригвоздив стару угоду? З яким наслідком?

наші провини, знищивши рукописання проти нас, що складались з постанов противних нам (через осудження нас як грішників і через відлучення Ізраїльтянів від поганів), і взявши його з середини, прибивши на дереві тортур. . . . Нехай же оце ніхто не судить вас за їжу або за напитек, або за погляд про свята, або святкування нового місяця або суботи, бо це тїнь того, що настане, а дійсність належить до Христа.” (Колосян 2: 13-17, НВ) Бог зніс стару Закон-Угоду, неначе прибивши її до Ісусового дерева тортур на Голготі.

¹⁰ Для особливого добра природних Ізраїльтянів під старою угодою, Ісусові треба було умерти, наче проклятому чоловікові, на дереві тортур. Погодившись на умовини Закон-угоди і тоді занедбати жити згідно з її вимогами, природні Ізраїльтяни прийшли під прокляття Закону, що ніколи не впало на поганів незв'язаних Законом. Та найгірше це, що той Закон мав бути навчителем, щоб провадити їх до Христа, помазаного Царя Єгови, а однак вони спротивилися проводові Закону і відкинули сталого Наслідника угоди Царства Єгови. Отже так прокляття впало на них: “Проклят, хто не піддержить слів цього закону, щоб сповнити їх.” (5 Мойсея 27: 26) Щоб усунути це особливе прокляття з Ізраїльтянів, то Закон-сповняючий невинний Ісус мусів не тільки умерти, але умерти на дереві, як проклятий беззаконник. “Всі ті, що вповають на діла закону, ті під клятьбою; писано бо: Проклят всякий, хто не встоїть у всьому написаному в книзі закону, щоб робити

10. Чому потрібно було, щоб Ісус умер на дереві?

те. Христос викупив нас від клятьби закону, ставшись за нас клятьбою; писано бо: 'проклят всякий, що висить на дереві.'" (Галат 3: 10, 13, **НВ**) Всякий природний Ізраїльтянин, що вірує в розп'ятого Ісуса, є увільнений з під того прокляття.

¹¹ Бог Єгова заявив, що Він зробить нову угоду з людьми, Теократичну організацію. Нова угода не є особиста угода, як от деякі віруючі особи роблять з Богом. Ні, це є організаційна угода. Її зроблено через одну особу, Ісуса Христа, Посередника, але з організацією, що складається з людей визволених Всевишнім Богом. Ісусова жертва, це єдина жертва, що робить нову угоду правосильною, і тому це Божа угода зроблена з ними над Христовою жертвою. Єгова каже до тих, що в угоді: "Зберіться до мене —ви люди любопривітні, що урочисто зробили угоду над жертвою." (Псальма 50: 5, **Ро**) Стара угода була зроблена з визволеним народом Ізраїльським, і через Мойсея свого посередника Бог сказав до них: "Оце ж, коли будете голосу мого слухати й хоронити завіт мій із вами й умову, так будете пай мій у народах, моя ж бо земля, і будете в мене царським священством, і святим народом." Отже ціль тієї Закон-угоди була, щоб вибрати з між світських народів людей для Божого імя.—2 Мойсея 19: 5, 6, **АТ**.

¹² Ціль нової угоди є, щоб вибрати людей з між народів для імя Єгови, людей на яких Він поклав своє імя. Природним Ізраїльтянам дано першу нагоду увійти в нову угоду, і цим утікти

-
11. З ким зроблено нову угоду? Через кого? Над чим?
12. Яка її ціль? Хто був прийнятий у неї?

від прокляття старої угоди через вірування в розп'ятого Ісуса Христа, Посередника нової угоди. Тільки останок з кількох тисяч природних Ізраїльтянів це зробили, але не досить їх, щоб доповнити число людей для імя Єгови. На тиждень років після появи Христа, Єгова продовжив природним Жидам виключний привилей, а потім Бог післав Симеона Петра, щоб повернути першого поганина до Християнства. “Симеон оповів добре, як Бог перший раз зглянувся, щоб з поган прийняти людей в своє імя.” (Діяння 15: 14, **НВ**) Всі ті, що були взяті в нову угоду, природні Жиди й погани, були помазані Божим духом і сталися духовими Ізраїльтянами. Природні Жиди, що не увірували, цим доказали, що вони не були дійсними Ізраїльтянами: “Не той бо Жидовин, що на осторонь, ані це не є обрізання, що осторонь тіла. Але той Жидовин, що є ним внутрі, і що його обрізання серця є духом, а не написаним законом.” (Римлян 2: 28, 29, **НВ**) Ті духові Ізраїльтяни становлять власних людей Єгови зі всіх народів і сталися “царським священством” і “святим народом” Його. При щорічному святкуванню вечері нашого Господа, вони властиво їдять хліб і п'ють чашу, про яку Ісус сказав, це “значить нова угода силою моєї крові”.—1 Коринтян 11: 25, **НВ**.

¹³ Мойсей затвердив або впровадив стару Закон-угоду при горі Синай, горі Божій, коли він покропив книгу Закону і людей кров'ю із пожертвованих звірят. В користь нової угоди Посередник Ісус вознісся на небо сорок день по своїм воскресенню з мертвих і представив перед

13. Коли і як нова угода була встановлена? Для кого?

Богом вартість або заслуги своєї людської жертви на землі. Десять день по своїм вознесенню, Ісус предложив за посвячених послідовників на землі заслуги крові своєї людської жертви, показавши це через вилиття на них святого духа, якого Він отримав від Бога, який прийняв Його жертву. Ось так Ісус Христос на небесній горі Божій увів нову угоду для своїх вірних учеників в день Пятидесятниці. (2 Мойсея 24:1-8; Жидів 9:15-20; Діяння 2:1-18) Сьогодні, по дев'ятьнацяти століттях діяння, нова угода наближається до свого кінця в повнім успіху, викликавши повне число людей для імя Єгови з між усіх народів. Від найменшого із них до найбільшого із них—всі “знають Єгову”, якого знати значить вічне життя через Ісуса Христа, Посередника, якого Він післав.—Еремії 31:34, АС.

ГОЛОВА XI

ДОРОГА ДО НЕБЕСНОГО ЖИТТЯ

ДОРОГУ до життя в небі Бог відкрив через Ісуса Христа. Тим то Ісус міг сказати до запитуючого жидівського старшого, Нікодима: "І ніхто не зійшов на небо, тільки хто з неба зійшов, Син чоловічий." В тій хвилі, коли Ісус помер, сталося чудо; завіса, яка розділювала першу кімнату або "свята" в храмі від другої кімнати, "святая святих", стала роздерта від гори до споду. Святая святих кімната представляла саме небо, а це, що завіса була роздерта, символічно представляло, що аж до Ісусової смерті дорога від землі до неба була не відчинена: "Цим дух святий ясує, що дорога до святого місця ще не явилась була, доки перший намет стояв." "Бо Христос не в рукотворену святиню ввійшов, зроблену взором правдивої, а в саме небо, щоб являться перед лицем Божим за нас." (Жидів 9: 8, 24, **НВ**) Будуючи віру на цім сповненім передвзором, апостол каже: "Оце ж, брати, маючи свободу входити в святиню кровю Ісуса, дорогою новою й живою, яку Він установив для нас через завісу, то є, тіло Його, і маючи великого Єрея над домом Божим, приступаймо з щирим серцем в повноті віри." (Жидів 10: 19-22, **НВ**) З таким довірем ми можемо приступити до студії про тих, що підуть до неба.

1. Через кого і коли дорога від землі до неба була відчинена?

² Нім Ісус Христос почав проповідувати, “Царство небесне наближилось,” жадне сотворіння на землі не мало підстави для надії, щоб піти до неба і жити там як духовна особа. Ані жадне сотворіння на землі не могло попередити Ісуса Христа до неба. Як Архиерей Божий, Він мусів перший увійти там, як предтеча. Тільки тоді Його послідовники могли надіятись піти за Ним туди. “Цю надію ми маємо, як якор душі, певну й тверду, і входить вона в саму середину за завісою, куди предтеча про нас увійшов, Ісус ставшись Архиереєм повік по чину Мелхизедека.”—Жидів 6: 19, 20, **НВ**.

³ Які вимоги ми мусимо зустрінути, щоб іти дорогою, яка провадить до небесного життя? Промовляючи до Нікодима одної ночі, Ісус установив ті загальні вимоги: “Коли хто не народиться знова, не може видіти царства Божого.” Чоловік уже був народився як людина, тілесний, земний, що носить образ Адама. Яке ж народження мусить бути те друге народження, щоб він міг знайтися в Божому небесному царстві? Те друге народження не є чоловіче, як це Ісус пояснив Нікодимові: “Коли хто не народиться від води й духа, не може увійти в царство Боже. Те, що народилося від тіла—тіло, а роджене від духа—дух.” (Йоана 3: 3, 5, 6, **НВ**) Це мусить бути духове народження, через Божого духа, щоб бути Його духовими синами. Родичі тіла й крові не мають нічого до чинення із цими синами Божими, бо вони “не від крові, ні від хо-

2. Чому ніхто не міг попередити Христа до неба?

3. Якого народження потрібно, щоб увійти в небо?

тіння тілесного, ні хотіння чоловічого, а від Бога родилися.”—Йоана 1:13, **НВ**.

⁴ Не тільки Божий дух або невидима діюча сила виконує часть у цім народженню до небесного життя, але Ісус сказав, що і “вода” відіграє свою часть найперше. Це не є вода хрещення, хоч наслідники царства небес мусять наслідувати їх Предтечу і зануритися у воду; але це вода правди. Вода має силу обмити й очистити, так і слово правди: “Ви очистили душі ваші вашим послухом правді.” “І Христос полюбив собор і видав себе за нього, щоб освятити його, очистивши купілю води у слові.” “Освятити їх правдою твоєю; слово Твоє правда.” —1 Петра 1:22 і Ефесян 5:25, 26 і Йоана 17:17, **НВ**.

⁵ Щоб дістати небесну нагоду, людина мусить перше чути правду про єдиного справдішого Бога і Ісуса Христа, якого Він вислав. Правдиве знання—це основа для правдивої віри, що провадить до правдивих діл. Боже Слово рішуче каже нам, що “без віри не можливо угодити Йому, бо хто приступає до Бога мусить вірувати, що Він є, і що Він винагороджує щиро шукаючих Його.” (Жидів 11:6, **НВ**) Такої людини віра буває випробувана правдою чи вона дійсно вірує, і приймає її і застосовується до неї. Досвідчення природних Жидів із Законом Мойсея через п'ятнацять століть зображує, що нашими ділами самоправедности ми не можемо оправдатись перед Богом. Бог може признати нас за праведних тільки через нашу віру в Нього

4. Окрім духа, із чого іншого людина мусить народитися?

5. Як народження такою водою виконується?

і в Його Сина Ісуса Христа, що є гріх-відпускаючий Агнець Божий. Отже правда, що буде віру, відиграє початкову часть у сплодженню людини для її входу в царство Боже. В гармонії із цим, до тих, що народилися знов, є сказано: “Схотів бо, то й породив нас словом правди, щоб бути нам якимсь почином творива його.” (Якова 1: 18) “Бо вас зроджено на ново та не з тлінного сімя, а з нетлінного, через слово Бога живого і пробуваючого по вік. . . . слово Єгови пробуває по вік. Це ж слово, яке звіщено вам, як добру новину.”—1 Петра 1: 23-25, **НВ**.

“Почувши правду, як же ця особа доказує своїми ділами, що вона прийняла її і має віру в Бога і Його Христа? Коли Ісус проповідував правду для тих, що мали статися Його учениками, то як Він пробував їх віру? Тим, що Він сказав їм: “Будь послідовником моїм.” Ті мужі вже були членами жидівського народу, людьми посвяченими Богу Єгови під условинами Закону-угоди через Мойсея. Але тепер цього не вистачало. Вони мусіли посвятити себе йти слідами Ісуса через решта їх життя. Це значило наслідувати Його, як свого Провідника. Він також народився під Законом і був членом посвяченого народу. Одначе в трицятім року віку Він особисто посвятився Богові, щоб сповнити дійсно-сти, що були представлені як тїнь Закону-угодою. Отже представивши себе виконати волю Божу, яка тоді мала бути відкрита, Він сповнив оце пророцтво: “Тоді я сказав Ось, йду (у почині книги написано про мене) вчинити волю

6. Як Ісус показав, яке посвячення людина мусить зробити і символом показати?

Твою, Боже.” (Жидів 10:7; Псальма 40:7, 8) Цим Він неначе погребив себе у Божу волю. Щоб символічно представити, що Він умер для своєї волі, Ісус наполягав, щоб Божий пророк Йоан Хреститель занурив Його у воду ріки Йордану. Будичи так занурений, Він молився, а не визнавав гріхів, бо ж Він не мав ніяких. Він охрестився не ради прощення гріхів, а ради того, щоб символічно представити своє посвячення виконувати Божу волю. Аж до кінця Його земного життя Його молитва була: “Тільки ж не як я хочу, а як Ти.”—Маттея 26:39.



⁷ Щоб доказати віру в слово правди, слухач тепер мусить статися послідовником Христа, наслідувати Його, зробивши безусловне, невідкличне посвячення себе Богу виконувати божественну волю. Це він робить з повною вірою в Божого Сина, як свого відкупителя, і як своє єдине средство для осягнення праведности від Бога. Отже чи він хрестився у воді, щоб символічно представити посвячення себе на Божу

7. Отже, щоб доказати віру в слово правди, то що треба робити?

святу службу? Так, наслідуючи Ісуса в послушенстві до Його заповідей, він приймає хрещення при найближчій нагоді, як це віруючі зробили в день Пятидесятниці і як це зробили Савло з Тарсів і Корнелій.—Діяння 2: 41; 9: 18; 10: 46-48.

⁸ Де ж тепер приходиться народження з духа? Як вода з якої віруючий народився не є особа, так і той дух не є. Проте віруючий родиться від Бога і через Його духа або життя-даючу силу. Коли звершений чоловік Ісус охрестився у воді, Бог сплотив Його або породив, як свого духового сина і признав Його словами, які Ісус і Йоан Хреститель чули: "Ти Син мій возлюблений, котрого я вподобав." (Луки 3: 21, 22, **НВ**) Тепер Він був сплджений Богом через Його духа, і обявлення того духа взяло місце у виді голуба. Тепер Він був духовим сином Божим і від тепер Він виразно ступив на шлях назад до неба, де Він був колись Божим єдинородним духовим Сином. Як новонароджений духовий Син, Він був також помазаний Божим духом і так стався Месією або Помазаником. В Назаретах Він заявив цей факт, кажучи: "Дух Єгови спочив на мені, бо Він помазав мене."—Луки 4: 16-18, **НВ**.

⁹ Ісусове хрещення у воді було тільки символом. Це не було головне хрещення Його. Він мусів підчинитися хрещенню на смерть, через що Він доказав свою цілковиту невинність, послушенство і вірність Богу аж до крайности і

8. Як віруючий родиться з духа, як це пояснює Ісус?

9. Якому головному хрещенню підчинився Ісус? Як Він був піднесений з нього?

тим самим Він також положив своє людське життя, як жертву викупу за засуджене людство. Три роки по Його хрещенню у воді Він сказав: “Хрещенням ще маю хреститися, і як мені важко доки воно скінчиться!” (Луки 12: 50, **НВ**) Пів року пізніше воно скінчилося в Його смерті на Голготі. Як людина охрещена є піднесена для budouчого життя, так і Ісус воскрес до життя, та не щоб жити знов як чоловік. Це Він на віки пожертвував на добро людства. Коли б Він був узяв його назад на третій день по смерті, Він був би пожертвував його тільки на три дні, і людство не могло б було втішатися звершеним людським життям вічно. Та в ріці Йордань Він був сплоджений Богом бути духовим Сином і перед Ним поставлено небесні обітниці. Отже коли Його піднесено з мертвих, Він воскрес, як безсмертний духовий Син Божий. Про це прямо сказано: “І Христос, щоб привести вас до Бога, один раз пострадав за гріхи, праведний за неправедних, що був умертвлений по тілу, но ожив духом.” (1 Петра 3: 18, **НВ**) Тим що Його ученики не могли бачити духових сотворінь, воскресший Ісус являвся їм у тілі, матеріялізував людське тіло для кожної okazji, як це духові ангели робили в день Його воскресення і в день Його вознесення на небо.

¹⁰ Чи віруючі можуть охреститися в Христову смерть і воскреснути подібні Йому до небесного життя? Так. Ісус сказав своїм ученикам, що вони можуть це зробити, кажучи: “Чашу яку я пю, ви пити мете, і хрещенням, яким я хрещусь, ви хреститись мете.” (Марка 10: 38, 39,

10. Чи віруючі можуть так охреститися і піднятися? Як?

НВ) Це значить, що вони мусять пожертвувати своє людське життя в Божій службі, зректися на віки надії жити як людські сотворіння в праведнім новім світі. Щоб їх можна зачислити як таких, що пожертвували привилеї до звершеного людського життя, тому право до людського життя, яке Ісус своєю жертвою купив для них, є приписане їм за їх віру в Нього, як Відкупителя. Те що Бог приписав їм людське звершення, через зачислення їм праведности у тілі, —це становить їх праведність в Його очах. Вони були признані за праведних Ним через Його Сина, що жив звершено праведним людським життям. Люди так оправдані або признані за праведних, щоб пожертвувати їх з Христом, мають надію на небесну славу: “Тим же оправдавшись через віру, маємо мир з Богом через Господа нашого Ісуса Христа, через якого й приступ одержали вірою в цю незаслужену благодать, в котрій тепер стоїмо, і втішаємось на основі надії слави Божої. Много ж більше тепер, будши оправдані кровю Його, спасимось Ним від гніву.”—Римлян 5: 1, 2, 9, **НВ**.

“Ісус будучи прийнятий на жертву при Його хрещенню у воді, Він був сплджений до небесного життя через Божого духа, і від того часу Його зачислено як Його духового Сина. При Його воскресенню з мертвих, Він був удосконалений як духове сотворіння і був одягнений у безсмертність, нетління. Коли Бог оправдає або признає віруючих в Ісус Христову праведність, тоді Він числить таких віруючих пра-

11. Через Боже сплдження чим вони тепер є? Яку надію вони мають?

ведників, як прийнятих на пожертву з усіма людськими і земними речами. Тоді то Бог сплотив їх своїм духом прийнявши їх за своїх духових синів. Тепер вони в дорозі до небесного життя, будучи новим сотворінням. “Тим же, коли хто в єдності з Христом, той нове сотворіння; старе минуло, ось стало все нове.” (2 Коринтян 5: 17, **НВ**) Вони ще не мають безсмертності, але мають надію поставлену перед них, отже обігаються за нею, як нагородою “будучи витривалі в доброму ділі, вони шукають чести й слави й нетління.” (Римлян 2:7, **НВ**) Щоб осягнути ту нагороду нетління, вони мусять бути лояльними до Бога навіть коштом свого людського життя. Воскресший до безсмертності Ісус заохочує їх до цілковитої вірності: “Докажи твою вірність навіть серед небезпеки смерти, а дам тобі корону життя.” (Одкриття 2: 10, **НВ**) Вони ще не знають, що це бути духом, але вони знають, що вони прийняті за синів Божих, “народжені від води й духа”. З вірою вони кажуть: “Тепер ми діти Божі, та ще не явилось, що ми будемо. Знаємо ж, що, коли явиться, подібні Йому будемо, бо побачимо Його, яким Він є.”—1 Йоана 3: 2, **НВ**.

¹² Коли віруючі є оправдані або признані за праведних за їх віру і через Ісусову кров, тоді вони посвячені на жертву й їх хрещення в Його смерть починається. До таких апостол пише: “Хіба не знаєте, що скільки нас у Христа Ісуса охрестилися, у смерть Його охрестилися? Бо погреблись ми з Ним через хрещення у смерть,

12. Коли хрещення у смерть починається? До чого вони піднесені?

щоб, як Христос устав із мертвих славою Отця, так і ми в обновленню життя ходили. Бо коли ми зеднані з Ним подобою Його смерті, то певно й будемо зединені з Ним подобою Його воскресення. . . . Коли ж ми вмерли з Христом, віруємо, що й жити мемо з Ним. Знаємо бо, що Христос, уставши з мертвих, уже більше не вмере: смерть над ним більше не панує.” (Римлян 6: 3-9, **НВ**) Отже від коли Ісус воскрес, як славний дух до небесного життя, від тоді Він безсмертний, нетлінний. Уставши із мертвих на подобою Його воскресення, Його вірні послідовники осягнуть безсмертність. Ісус спав сном смерті у гробі через три дні. Коли хрещення Його послідовників в Його смерть вповні виконається, вони також спати муть у смерті і ждати на Його поворот у славі, на Його прихід у Його царстві. Тоді Він збудить їх, та не до людського життя яке вони пожертвували. Ні; вони будуть перемінені на духів, і ввійдуть в небесне життя з Ним. Пояснюючи чому вони мусять змінитися і на що, апостол пише:

¹³ “Тіло й кров царства Божого не наслідять, ані зотління не наслідить незотління. Ось скажу вам тайну святу: Не всі ми заснемо смертю, але всі перемінимось, у хвилі, у миг ока, за останною трубою. Бо затрублять і мертві устануть нетлінним, і ми всі попереминяємось. Треба бо тлінному цьому одягнутись в нетління, а смертному цьому одягнутись в безсмертя. Як же тлінне це одягнеться в нетління і смертне це одягнеться в безсмертя, тоді станеться написане сло-

13. Як апостол вяснює це в 1 Коринтян 15: 50-54?

во: Пожертвуйте смерть на віки.”—1 Коринтян 15: 50-54, **НВ**.

¹⁴ Останок з християнів, що помруть вірними по Його повороті або в часі Його другої присутності, не потребують спати смертю і ждати на Його другий прихід. В часі Його невидимої присутності, вони в миг ока переменяються в часі смерті до безсмертного життя в небі.

14. Хто не засипляє сном смерті? Чому?

ГОЛОВА XII

ТЕОКРАТИЧНА ОРГАНІЗАЦІЯ

РОЗГЛЯНУВШИ зоряне небо нічною порою, це повинно переконати думаючого чоловіка, що апостолові слова до християнського собору є правдиві: “Бог є Богом, не безладдя, а мира”. Він повинен оцінити це практичне застосування засади апостолом до собору, який сказав: “Нехай все робиться поважно та до ладу.” Це вимагає організації згідно з Богом мира, теократичної організації, бо “теократія” значить “правління Богом”.—1 Коринтян 14: 33, 40, **НВ**.

² Собор з Христових оправданих послідовників, що є в дорозі до небесного життя, становить Теократичну організацію. Слово “організація” походить від грецького слова “ергон”, що значить “діло” або “робота” і котре то слово є ужите в листі Якова 1: 4: “Терпіння ж нехай має звершене діло”. Цей електричний термін **ерг** є взятий з того слова і значить одиниця роботи або енергії. Як от орган є знарядом, яким можна виконати якусь роботу або річ, будь той орган нашого людського тіла або музикальний інструмент, яким органіст виграє гармонійні, милозвучні звуки, так і організація є розпорядком якою виконується роботу або діло. Божа організація—це упорядкований та добре зло-

1. Чому потрібно соборові організації? Якої?

2. Звідки вьято слово організація? Що є Божа організація?

жений порядок, що складається з Його посвячених, послушних сотворінь, щоб вони працювали спільно для спільної цілі і в гармонії з Його наміром, діючи це в мирі й єдності, без сутички та суперечки, із умілим та вигідним станом серця й ума. Божа організація існує в єдності з собою. Всі її члени є одно з її великим Організатором, Богом Єговою, і одно з їх послушними співчленами. Божа звершена мудрість зробили цю святу всесвітню організацію такою.

⁸ Організація християнського собору є Теократична, тому що Бог є її організатором і є її верховним управителем всякого часу. Вона діє теократично, тому що вона поступає по приказам від Бога вниз, через Його Сина Ісуса Христа, а не від організаційних членів внизу. Дев'ятьнацять століть тому Бог через свого Сина Ісуса Христа установив цю Теократичну організацію між людьми. Будучи на землі, ця організація є видимою для людей. А що вона складається із тих, що є народжені Богом до небесного життя, тому вона є частию великої всесвітньої організації Єгови, якою Він управляє. Будучи теократичною, вона не є національною ані не є пересякла якоюсь національною політикою, чи то демократичною, комуністичною, нацистською, фашистською, імперіялістичною, або якою іншою. Хоч складається з усіх народностей, її члени сповняють Божий наказ, щоб шукати найперше Божого царства і його праведности.—Маттея 6: 33.

3. Як собор є Теократичним в організації?

⁴ Великий Теократ Єгова настановив свого по-слухного Сина Ісуса Христа бути Головним членом нової Теократичної організації. “І все покорив під ноги Його і дав Його як голову над усім у соборі, що є Його тіло.” (Ефесян 1: 22, 23, НВ) Коли Він уподоблює тих членів собору під Ісусом Головою до людського тіла, то це показує, що правдивий собор мусить бути зорганізований по Теократичному, тому що, як Боже твориво, людське звершене тіло є чудовою організацією, із многими частями, всі виконують їх особливі завдання, а однак всі споєні разом в гармонійну єдність. Коли оправданий віруючий чоловік є охрещений в “тіло Христове” і так станеться членом Теократичної організації, то цим він приходить під Ісуса Христа Голову і через це приходить під певні відповідальності і не може діяти незалежно від Того, що Бог зробив Його Головою організації руководити нею. Він мусить підчинити себе інструкціям організації, “держачись тісно Голови, від котрого все тіло, запоможене і звязане сугавами і повязами росте гармонійно зростом Божим.”—Колосян 2: 19, НВ.

⁵ Тепер же, як звершене людське тіло Ісуса мало певне число членів, що становили цілість, ні більше, ні менше, так і ціле “тіло Христове”, що є собор, має звершене число членів, наперед призначені Теократичним Творцем, Богом Єговою. Перед Христовим часом Він оставив те число невиявлене і уподобив до численних зорів

4. Хто був настановлений бути Його головою? Як поводить ся член по теократичному?

5. Як було предсказане й відкрите число його членів?

небесних і піску морського, якого ніхто з людей не може почислити. Остаточо через Ісуса Христа Він об'явив, що їх число має бути 144,000 і уподобив їх до дванадцяти поколінь старинного Ізраїля, призначивши по 12,000 з кожного покоління духового Ізраїля. (1 Мойсея 22:16-18; Одкриття 7:1-8) Це, що вони були представлені, як поділені на дванадцять поколінь, без ніякої схильності до жадного покоління щодо числа, символічно представляло, що Теократичний собор є наскрізь зорганізований у добре зважений спосіб. “І бачив я,” каже апостол Йоан, “і ось, Агнець стоїть на горі Сион, а з ним сто сорок чотири тисяч, маючи ім'я Його й ім'я Отця Його написані на чолах їх. . . . І співають, як би нову пісню . . . і ніхто не зміг навчитися пісні тільки сто сорок чотири тисячі, що викуплені від землі.” Разом із Агнцем Ісусом Христом їх число є один і сто сорок чотири тисячі, і всі вони є сотворіннями, що остаточно будуть забрані з землі на небо. “Оці що йдуть за Агнцем, де б Він не йшов. Це що викуплені від людей, як первістки Богу і Агнцеві.”—Одкриття 14:1-4, НВ.

⁶ Це, що вони символічно представлені через дванадцять поколінь, погоджується, що вони спочивають на дванадцяти пророчих апостолах Агнця, як основних каміннях. “Ви . . . члени дому Божого, збудовані на підвалині апостолів і пророків, а угловий камінь сам Ісус Христос. В єдності із Ним ціла будівля, будучи гармонійно споена разом, росте в святий храм для Єгови. В єдності із Ним і ви збудовані на оселю Богові

6. Як погоджується число їх поколінь й підвалин?

через духа.” (Ефесян 2: 19-22, **НВ**) “І він показав мені святий город Єрусалим, що сходить з неба від Бога . . . А мур города мав дванацять підвалин камінних, а на них імена дванацяти апостолів Агнця.”—Одкриття 21: 10-14, **НВ**.

⁷ Ісус Христос будучи Головою, вибрав своїх дванацять апостолів, призначив їм становища і приписав їм особлившу власть в тій організації. Вони, разом з іншими старшими братами в соборі єрусалимському, становили видиме представниче або правлюче тіло для цілого собору по всій землі в часі першого століття його існування. (Діяння 15: 6-23) Ісус Христос є єдиною Головою того собору під Богом, і Він не настановив жадного апостола або якого іншого чоловіка на землі бути Його віце-королем або заступником і бути тоталітарним володарем над собором.

⁸ Хоч Ісус, як єдиний Голова є невидимий, Він не є безсильний або бездільний взглядом свого собору на землі. Він є Теократичним взаємодійним чиновником між усіма членами і всіма місцевими групами собору по всій землі. Ми ще маємо з нами апостолів і старших братів собору з першого століття в їх натхнених писаннях Грецько-Християнського св. Письма. Але це натхнені Писання Божої повної Біблії, що становлять базу інструкцій Теократичної організації для собору на всякий час, аж до його прославлення в небі.

7. Хто був правлючим тілом у першій столітті?

8. Хто є взаємодійним чиновником? Які є основні організаційні інструкції собору по цілому світі?

° Призначення урядових слуг у соборі приходить від Теократичного Творця і через Ісуса Христа. Ті слуги мусять поставити на позицію під кермуючим впливом Божого святого духа, і вони мусять посідати уздібнення положені в Божім Слові. Отже таке призначення не робиться при помочи демократичних або загально відомих виборів, як це колись люди голосували в Римі, щоб вибрати папу, ані при помочи політичного уряду цього світа. Ці призначення приходять через Теократичну організацію згори в долину.—1 Коринтян 12: 18, 28.

10 Такі призначені на позицію одиниці, це старші брати, старші не віком, а християнським духовим зростом. Апостол Петро сказав: “Я теж старший як вони.” (1 Петра 5: 1, **НВ**) Апостол Павло і Левіт Варнава були призначені силою духа виконувати місійну роботу, установляти собор з віруючих в нових областях. В таких нових соборах вони призначували старших до ріжних соборних становищ, яких потрібно було: “Вони назначували їм старших до уряду в соборі, і, в молитві та пості, поручали їх Єгови, в якого увірували.” (Діяння 13: 2-4 і 14: 23, **НВ**) Богодухновенні Писання не дають ніякого пояснення або інструкції дотично якогобудь висвячення. Отже всякі довгі, виставні, формалістичні, обрядові церемонії висвячення в релігіях псевдо-Християнства, є тільки винаходом людським, традиціями людськими, і не мають

9. Як назначається урядових слуг?

10. Кого призначають до уряду? Чи є при цім форма висвячення?

підстави в Писаннях. Вони не є теократичні, отже не признані Богом.

¹¹ Проте Писання дають інструкції для назначення надзирателів та служебних помічників для них. Тимотей, що був молодий по тілу, зате дорослою особою духово, був настановлений бути надзирателем через положення рук Павла і можливо іншими старшими із них. (Діяння 16: 1-3; 1 Тимотея 4: 14; 2 Тимотея 1: 6) Апостол Павло, член правлячого тіла з того ж століття, розказав своєму помічникові Тимотею, які вимоги назначена одиниця до служби в зборі мусить сповнити, щоб вона дістала апостольське або теократичне признання. "Надзиратель [по грецьки: **єпископус**] повинен бути без докору, . . . не нововірець, щоб розгордившись не впав у суд диявольський. . . . Діякони слуги [діяконої—по грецьки] також повинні бути поважні, . . . і про таких треба перше впевнитись про їх здібність, а тоді нехай служать, як міністри [діяконеїн, грецьке дієслово], будши непорочними. Нехай такі діякони слуги будуть чоловіками однієї жінки, право правлячи дітьми і своїми домами. Бо хто добре діяконує, степень собі добрий здобуває й велику свободу мови у вірі, що в Христі Ісусі."—1 Тимотея 3: 1-10, 12, 13, **НВ**.

¹² Значно молодший від Павла, Тит, віруючий з поганів, був настановлений бути надзирателем, якого апостол поучив: "На те я зоставив тебе в Криті, щоб ти справив деякі збочення і

11. Які вимоги мусять стрінути надзирателі і діякони слуги?

12. Чи інструкції включали церемонію висвячення для надзирателя?

настановив старших по всіх городах, як я тобі повелів. Коли хто непорочний, однієї жінки чоловік, має віруючих дітей, недокорених за розворотність або непокору. Треба бо надзирателеві [єпископос] без пороку бути, як Божому доморядникові, . . . щоб умів напаминати здоровою наукою і докоряти противним”. (Тита 1:5-9, **НВ**) Нема тут ніякої інструкції про якубудь церемонію висвячення.

¹³ Павло будучи в дорозі до Єрусалиму і наближившись до Ефес, “покликавши старших із собору, наминав їх: “Тим достерегайте себе і все стадо, в котрому дух святий настановив вас бути надзирателями [єпископами], щоб пасти собор Божий, який Він купив кровю своєю [свого Сина].” Ця історія, в Діяннях 20:17-28, (**НВ**), показує, що там було кількох надзирателів у соборі Ефес, а не тільки один так званий “єпископ”, який управляє так званою “єпископальною дієцезією”, із кадрою менших духовників. Крім кількох надзирателів, місцевий збір може мати кількох дияконів-слугів, або помічників. Призначивши сімох мужів доглядати певні матеріяльні потреби місцевого стада, собор в Єрусалимі вибрав сімох, але це апостоли остаточно потвердили поручених людей на службу: “Вони поставили їх перед апостолами, а ці помолившись, положили руки свої на них.”—Діяння 6:2-6, **НВ**.

¹⁴ На підставі Писань, то християнський собор був установлений як Теократична організація,

13. Кілько було назначено надзирателів для собору? Кілько помічників дияконів? Як це призначення робилося?

14. Як ми стараємося провадити тепер собор? Чому?

і який регулюється і руководиться по теократичному від великого Всесвітнього Суверена Бога Єгови і через Голову собору, Ісуса Христа, із виш. Ті віруючі сьогодні, що бачуть правдивий християнський собор і які мають докази з святого Письма, що вони є членами його, вони стараються більше й більше провадити собор по Теократичному по свій землі. Божий руководячий дух помагає їм до тієї мети.

ГОЛОВА XIII

ЯК СТАТИСЯ ПРОПОВІДНИКОМ ДОБРОЇ НОВИНИ

БУТИ правдивим благовістником—це діло найбільшої ваги і добра на землі сьогодні. Фальшиві людьми-настановлені проповідники релігійних сект мильно представляли службу проповідування і цим стягнули погорди, наруги і зневаги на неї. Правдивих проповідників доброї новини настановляє й висилає Бог Єгова, Датель всякого доброго дару й всякого звершеного достатку.

² Апостол Павло був висміяний, як безумний і слабосильний за те, що він проповідував благовість про Ісуса Христа, який умер на дереві тортур. Проте вищість проповідування понад усе інше на землі і як найбільшої ваги можна судити по цих словах: “Слово бо про дерево страждання є дурощі для погибаючих, нам же, що спасаємось, сила Божа. . . . Чи не обернув Бог премудрість цього світа в дурощі? Коли бо в премудрості Божій світ не пізнав Бога премудрістю, то зволив Бог дурощами проповіді спасти віруючих. Жиди допевняють ознак, а Греки мудрости шукають, ми ж проповідуємо Христа розпязтого, що Жидам поблазнь а народам дурощі; тим же, що покликані, як Жидам так і Грекам, Христос—сила Божа і премудрість Бо-

1, 2. (а) Яка є найважливіша й добра робота на землі? (б) Хто настановляє і висилає таких одиниць виконувати цю роботу?

жа. Тим що немудре Боже мудріше від людей, а неміцне Боже кріпше людей.”—1 Коринтян 1:18-25, **НВ**.

³ Тепер, більше ніж колибудь від часу Пятидесятниці в 33 р. по Хр., прийшов час, щоб пізнати Бога Єгови і вповати на Його ім'я ради рятунку від надходячої погибелі. Тепер саме найважливіше для людей почути добру новину про наміри Єгови через Ісуса Христа. Якщо вони мають почути про цю життя-даючу новину, то треба, щоб Єгова покликав проповідників і післав їх на поле чинності. “Всякий, ‘хто призове ім'я Єгови, спасеться’. Як же призивати муть Того, в кого не вірували? Як же вірувати муть, про кого не чули? Знов, як чути муть без проповідуючого? А як же проповідувати муть, коли не будуть вислані? Яко ж написано: ‘Що за красні ноги тих, що звіщають добру новину благовістя!’” (Римлян 10:13-15, **НВ**) Розуміючи виразно небезпечний час і потребу людей, що бажають праведності й визволення, Бог Єгова з милосердя підніс своїх проповідників і заставив їх ноги йти до всіх народів і звіщати добру новину, щоб всі люди почули. Для тих, що почують і увірують в неї, їх прихід, ах так чудово “гарний!”

⁴ Бути проповідником доброї новини значить йти й наслідувати Князя Месію. Ісус Христос стався взірцем для всіх Божих правдивих про-

3. (а) В цій небезпечній часі на чие ім'я люди мусять вповати?
 (б) Які поступові кроки вони мусять узяти, щоб допомогти їм це виконати?

4. Хто є взірцем для всіх проповідників? Як Він стався таким?

повідників. Він не стався проповідником через чоловіка, бо ж не ходив до теологічної семінарії та й не вчився релігійних традицій і не прийняв висвячення від ніяких сектанських релігійних провідників. Аж до трицяти років віку Він не ходив до ніякої теології семінарії або рабінської школи, а був теслею. В призначенім Богом часі для появи Князя Месії, Він оставив теслярство на завжди і прийшов до Йоана Хрестителя, щоб почати виконувати Божу волю, яка тоді мала бути виконана. Він був занурений у воду Йордану, щоб цим символічно представити Його посвяту чинити Божу волю. Божа воля була, щоб Ісус був проповідником через решта Його життя на землі. Отже це тоді й там Бог назначив і посвятив Ісуса бути проповідником. Як? Коли Ісус вийшов із води хрещення, Бог виляв свого святого духа на Нього і помазав Його ним. Обявлення духа під видом голуба було початковим доказом цього. Коли Ісус повернув до Назаретів, де Він був вихований, тоді Він вже не був теслею, а проповідником Всевишнього Бога. Він уже був почав творити чудеса і проповідувати, “Царство небесне наближилось.” Тепер Він мав проповідувати своїм односельчанам і показати їм своє поручення від Бога це робити.

⁵ “Субітнього дня Він прийшов у школу, і встав, щоб читати на голос. І подано Йому книгу Ісаїї пророка. І, розгорнувши звій книги, знайшов місце, де було написано: ‘Дух Єгови на мені, бо Він помазав мене звіщати добру но-

5. Як Він показав людям в Назаретах своє припоручення?

вину вбогим, післав мене проповідувати пологоненим визвіл і сліпим прозріння, випускати замучених на волю, проповідувати принятний рік Єгови.' І, згорнувши книгу, віддав слугі, та й сів. І очі всіх у школі були звернені на Нього. Він же почав говорити до них: 'Сьогонді справдилось писання, що ви чули його.'—Луки 4: 16-21, **НВ**.

⁶ Поручення й висвячення Ісуса, Провідника всіх християнських проповідників, походило від Бога Єгови. Не було там ніякої релігійної церемонії у звязку з цим. Ісус посвятив себе чинити Божу волю і дав занурити себе у воду, щоб символічно представити це, і Бог прийняв Його самопосвяту і помазав Його святим духом. Бог помазав Його, не тільки бути Князем Месією, сталим Наслідником Царства угоди, але також бути проповідником, звіщати добру новину про Боже царство. Ісус знайшов своє божественне поручення записане в Святих Писаннях, яке Він навів (з Ісаїї 61: 1, 2), і Він також мав доказ, що дух Єгови спочив на Йому й діяв через Нього в Його службі, як проповідник.

⁷ Що є правдою дотично Провідника і Взірця, те є правдою й відносно Його учеників або послідовників. Правдиві християнські проповідники, що наслідують їх Господа Ісуса, не потребують науки університету, колегії або семинарії, ані не потребують ніякого наукового ступня титулу, догми або церемонійного висвячення

6. Як Бог висвятив Його? Де Він заявив своє припоручення?

7. Яких світських вимог правдиві проповідники не потребують? Чому?

духовниками із теологічних семінарій, яких вони вимагають. Релігійні духовники мають усі ті визначні речі, але ні один із них не сповнив Божих вимог, щоб стати одним із Його висвячених, та помазаних проповідників. В порівнянні із релігійними духовниками Його часу, Ісус був, що вони називали “не фаховим проповідником”. Але в дійсності Він був Божим висвяченим проповідником, а вони не були.

⁸ Отже, по прикладу Ісуса, що віруючий потребує, то це посвятитися безумовно Богу виконувати Його волю. Віруючий мусить робити це із повною вірою в Ісуса Христа, як жертву викупу через яку його гріхи проти Бога можуть бути знесені або відпущені. Таке присвячення він властиво виконує символічно через занурення себе у воду. Раз зроблене, таке посвячення стоїть і не може бути відкликане; воно зобов'язує віруючого на віки чинити волю Богу. Божа воля є, щоби його спасення здійснилося на вічне життя, то віруючий мусить бути проповідником в цім світі. “Бо коли ти прилюдно визнаєш словом своїх уст, що Ісус є Господь, і вірувати меш серцем, що Бог підніс Його з мертвих, ти спасся. Бо серцем віруєш на праведність, а устами визнаєш прилюдно на спасення.”—Римлян 10: 9, 10, **НВ**.

⁹ Тих віруючих, що Бог Єгова прийняв їх на жертву через хрещення в Христову смерть, Він

8. Що мусить зробити віруючий найперше, щоб стати проповідником?

9. Як ті Жиди, що були прийняті на жертву, сталися проповідниками?

признає за праведних через їх віру в Ісусову кров. Вірні апостоли й інші ученики Ісуса сталися оправданими в такий спосіб. (Римлян 5: 1, 9; 3:24-30) Коли Ісус започаткував щорічну вечеру Спомину з своїми вірними апостолами, Він сказав до них: "Ви ж пробували зі мною в спокусах моїх. І я завітую вам, як завітував мені Отець мій, царство, щоб їли й пили за столом моїм у царстві моєму, і сиділи на престолах судячи дванацять родів Ізраїля." (Луки 22:28-30, **НВ**) В день Пятидесятниці, десять день по Ісусовім вознесенню на небо, святий дух, якого Ісус прийняв від Бога Єгови, був вилитий на Його правдивих послідовників на землі. Ось так вони були помазані цим духом, та не тільки бути наслідниками угоди Царства з Ісусом, але також бути проповідниками доброї новини на землі. Вони почали проповідувати зараз, від самотнього дому, і приблизно три тисячі людей увірувало у вість, посвятивши себе Богу через Христа. Вони охрестилися, прийняли помазання святого духа і почали проповідувати. —Діяння 2: 1-47.

¹⁰ Три з половиною років пізніше, апостол Петро проповідував у самотнім домі для тих, що перше з необрізаних поган увірували в вість, і яких прийняв Бог Єгова. Підчас коли Петро проповідував тим поганам в домі Корнелія, Бог через прославленого Ісуса виляв святого духа на тих віруючих із поган. Зараз і вони почали проповідувати чужими мовами, що були чудом наділені їм. В случаю цих перших віруючих із поган, то хрещення водою наступило по їх по-

мазанню духом і висвяченню проповідувати. Так само й їх хрещення водою наступило те, що воно символічно представляє, а іменно, їх вірування у вість і посвячення себе Богові через праведність Ісуса Христа.—Діяння 10: 1-48.

¹¹ Як доказ, що це Бог через Ісуса висвячує й помазує своїх посвячених проповідників, 2 Коринтян 1: 21, 22, **(НВ)** каже: “Той же, що утверджує нас, що й ми й ви належимо до Христа й Він, що намастив нас—Бог. Він і запечатав нас, і дав задаток духа в серцях наших.” Цей дух або активна сила Божа є навчаючою, просвітною силою, яка відкриває Писання проповідникам і також провадить і скріплює їх в проголошенню правди. Апостол Йоан вияснює цю точку: “І ви помазання маєте від Святого, і всі маєте знання. Не писав я вам, наче б ви не знали правди, а що знаєте її, і що всяка брехня не від правди. Це писав я вам про тих, що підманюють вас. Те помазання, котре ви прийняли від Нього, в вас пробуває, і не потребуєте, щоб хто учив вас; а як те саме помазання навчає вас про все, і воно правдиве а не брехня, то як воно навчає, в єдності пробувайте з ним.” (1 Йоана 2: 20, 21, 26, 27, **НВ**) Вони мусять бути вірними і безбоязкими проповідниками правди нім вони можуть осягнути завітуюче Царство.

¹² Перед тим, нім їм дано божественне припоручення проголошувати Його вість, вони мусять прийти до пізнання правди, щоб знали, що вони мають звіщати. Тепер, будучи висвячені Богом, вони мусять пильніше ніж коли студію-

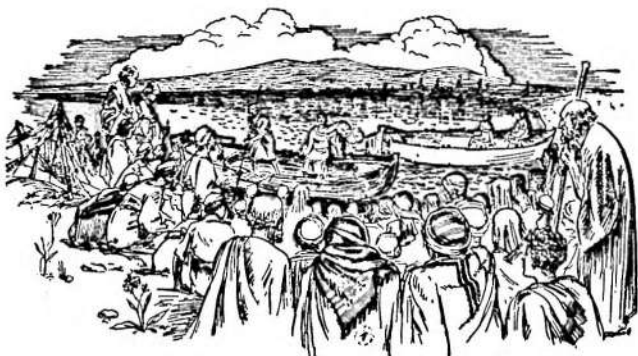
11. Хто назначує проповідників? Що робить Його дух для них?
12. Що мусять студіювати помазані проповідники? Чому?

вати Боже Слово під провідництвом Його духа правди, щоб навчитися й проповідувати про повні установи Божі, поступаючи вперед з навчанням своїх слухачів і з поступом правди. А що ті помазані духом є наслідниками небесного царства всупіль з Ісусом Христом, отже вони, як і Він, мусять сповнити божественні вимоги царів Ізраїля. Вони мусять студіювати Боже Слово і стояти при йому, без додання заперечних наук до нього або, відоймлення його правд. (5 Мойсея 17:18-20) Це є дуже потрібне для спасення самих проповідників, як і для спасення тих, що слухають їх. “Пильнуй прилюдного читання, утішення, науки. Пробувай у цьому; це бо роблячи, сам спасешся і тих, що слухають тебе.”—1 Тимотея 4: 13, 16, **НВ**.

¹³ Але де знаходиться собор і місце проповідування для тих висвячених міністрів згідно з Писаннями? Властиву відповідь можна дістати через відповідь на питання: Де був Ісусів збір і місце проповідування? Не знаходився він десь в однім сталім будинку із вежами і дзвонами і казальницею і з тими самими поплатними слухачами, які заходили туди, якщо вони бажали почути проповіді. Ісусів собор—це “загублені вівці з дому Ізраїля” до яких Бог вислав Його. Нім Він оставив своїх учеників перед відходом до неба, Він призначив населення світа їх собором, кажучи: “Йдіть же і робіть учеників з людей усіх народів, хрестящи їх в ім'я Отця і Сина й святого духа, навчаючи їх дотримувати всього, що я приказав їм.” (Маттея 15: 24 і 28: 19, 20, **НВ**) Ісус йшов до людей з Божою вісткою.

13. Де знаходився Ісусів собор і місце проповідування?

Він йшов не тільки до синагогій та храму, до яких Він приймав запрошення проповідувати товпам, але по великій частині й до домів людських. Всіх, що приходили до Нього, Він уважав за свій собор, і також усіх людей, з якими зустрічавсь, чи то з одиницями чи в гурті. Дебуть і на кожному місці Він проповідував, біля



криниці, край моря, побіч гори, в пустині, на вулицях залюдненого города, в народних храмах і синагогах та в приватних домах. І Він ніколи не занепокоїв своїх слухачів через наставлення руки їм або подання збіркової тарілки під їх носи.

¹⁴ Ісусів приклад показує де Божі зорганізовані проповідники доброї новини можуть знайти їх собор сьогодні. Вони мусять принести

14. Як мусять розширювати проповідники їх собор, як це Павло показав?

щедрий зріст овочів Богові і мусять побільшити їх собор. Це по більшій частині вони виконують тим, що йдуть щодня до приватних домів усіх людей, без огляду на релігію, расу, колор, заняття, або стан в житті, політичне переконання або мову. Павло, який наслідував Ісуса, робив так: "Я ні від чого корисного не вхлявся, щоб не звістити вам і не навчати вас прилюдно і по домах. Я завжди свідкував Жидам і Грекам про покаяння перед Богом і віру в нашого Господа Ісуса."—Діяння 20: 20, 21, **НВ**.

¹⁵ Сьогодні по цілому світу потрібно таких правдивих проповідників доброї новини. Виповідаючи своє пророцтво про знак кінця цієї лукавої системи, Ісус сказав: "Нарід встане проти народу і царство проти царства. . . . І проповідувати меться добра новина царства по всій залюдненій землі на свідкування всім народам, і тоді прийде довершений кінець." (Маттея 24: 7, 14, **НВ**) Многі люди доброї волі, що чують і вірують, посвячують себе чинити волю Божу. Хоч Бог можливо не помазав їх своїм духом, тому що Він не покликав їх бути наслідниками з Ісусом небесного царства, то однак вони мусять бути Божими послідовниками доброї новини. Вони згодилися чинити Його волю, а Його воля для цього критичного часу є, що добра новина Царства мусить проповідуватися. Його приказ до всіх тих, що посвятилися чинити Його волю, становить висвячення таких осіб доброї волі. Він піддержує їх своїм духом або

15. (а) Чому по цілому світі потрібно тепер проповідників?
(б) Як віруючі люди доброї волі в тепер висвячені проповідувати?

активною силою, так як Він поклав свого духа на своїх пророків і свідків перед помазанням Ісуса, нашого взірцевого Проповідника.

ГОЛОВА XIV

СУПРУЖА МІЖ НАСЛІДНИКАМИ ЖИТТЯ

СУПРУЖА було средством при помочи якого Творець Бог Єгова замірив залюднити нашу землю. Самий Він здійснив перше супружа сотворивши першу жінку яку Він представив Адамові, що з його ребра, як основу, Бог сотворив її. Він зєдинив їх разом, і, каже Ісус, “що Бог злучив, чоловік нехай не розлучує.” (Маттея 19: 6, **НВ**) Установивши супружа і зазначивши його ціль, “Бог сотворив чоловіка в свій образ, в образ Божий сотворив його, як чоловіка і жінку сотворив їх. І благословив їх Бог, і сказав до них Бог: Плодіться і множуйтеся і сповнюйте землю і підневольйте її.” Коли населення землі зменшилось тільки до чотирох чоловіків і чотирох жінок через всесвітній потоп, і коли вони вийшли з ковчегу їх спасення, “благословив Бог Ноя і синів його, і сказав їм: Бувайте плодючі і множуйтеся і залюднюйте землю.” (1 Мойсея 1: 27, 28 і 9: 1, **Да**) І так, 1,656 літ по сотворенню Адама Бог показав, що Його намір відносно супружа не змінився, а іменно, роджати дітей і розповсюджувати людство по цілій кулі земній, щоб заселити її вигідно.

1. В який спосіб Бог замірив залюднити землю?

² Бог дав Адамові тільки одну жінку бути його дружиною, його відповідною помічницею. Це був первісний і звершений рівень для жонатого чоловіка. Його признав і сповнив християнський собор, що його заснував Ісус Христос. Звідси вийшла слідуєча вимога для старших братів, що були назначені на урядових слуг у соборі й які повинні бути прикладом для віруючих: “Надзиратель [єпископос] повинен бути непорочний, чоловік однієї жінки, . . . щоб умів право правити своїм домом, і мав дітей покірних і поважних; . . . Нехай диякони слуги будуть мужами однієї жінки, право правляючи своїми дітьми і своїм домом.”—1 Тимотея 3: 2-4, 12, **НВ**.

³ Виходить, що ті назначені слуги, як надзирателі й диякони, не потребували складати присяги целібатії і провадити самотнє життя. Єдина вимога була, що коли в стані супружа, то треба мати тільки одну жінку. Петро (Кефа) хоч був жонатий і його теща ще жила, він був вибраний бути одним з дванацяти апостолів Агнця Ісуса Христа. Також Павло признавав право співтоваришити з жінкою в часі його служення як апостол, кажучи: “Хіба не маємо власти водити сестру як жінку, як інші апостоли і Господні брати, і Кифа?” (1 Коринтян 9: 5, **НВ; АТ; Мо; Ро**) Одна з признак відступлення через декотрих від правдивої віри була предсказана, що вони “боронять женитися”. (1 Тимотея 4: 3) Від подружених християнів не вимагалось, щоб

2, 3. (а) Якого первісного рівня для жонатого чоловіка держиться християнський собор? (б) Чи заборонено женитися його слугам?

вони противилися цілі супружа—родженню дітей. Але щоб вони були уздібненими для призначеної служби у соборі, то надзирателі й їх помічники диякони мали властиво правити своїми дітьми, контролювати ними в такий спосіб, щоб не стягнути ніякої зневаги на собор і його представників.—Тита 1:5, 6.

⁴ Хоч багатоженство, коли чоловік мав дві або більше жінки і кілька наложниць, було дозволене між старинними людьми Єгови, і хоч Закон-угода через Мойсея признавала такий лад для природних Жидів, то це було знесене для християнського собору. Ісус установив правило, що чоловік має дві жінки, коли він розвівшись з однією жінкою без властивої підстави, а опісля оженився з іншою. Жидівські Фарисеї запитали Його: “Чи годиться чоловікові розводитися із жінкою своєю за всяку вину?” Ісус відказав, що в раю Еден Бог не уложив ніякого права для розводу звершеного чоловіка від його жени. “Кажуть вони Йому: ‘На що ж Мойсей звелів давати розвідний лист і розводитись із нею? Він же відказав їм: Мойсей задля жорстокости сердець ваших дозволив вам розводитись із жінками вашими; у почині ж не було так. Я кажу вам, що хто розведеться з жінкою своєю—хіба за вину перелюбу—та оженився з іншою, робить перелюб.” В своїй проповіді на горі Він подібно так пояснив цей предмет: “Я кажу вам, що всякий, що розведеться з жінкою своєю хіба за перелюб, доводить її до перелюбу; і хто жениться з розвід-

4. Яке правило положив Ісус відносно багатоженства і перелюбу?

кою, чинить перелюб.”—Маттея 19:3-9 і 5:31, 32, **НВ**.

⁵ Це є важна справа для християнів, тому що апостол Павло виразно каже, що перелюбство, моральна нечистота і розпуста—це вчинки грішного тіла, і що “ні блудники, ні ідолослужителі, ні перелюбники, ні люди з неприродним хотінням, ані мужоложники . . . царства Божого не наслідять.” Отже коли вони є покликані до царства і не наслідять його ізза неморальних причин, то це значить їх знищення.—Галат 5:19-21 і 1 Коринтян 6:9, 10, **НВ**; Римлян 1:24-32.

⁶ Смерть касує супружний шлюб: “замужна жінка з живим чоловіком звязана законом поки він живе; коли її чоловік умре, тоді вона розвязана законом від її чоловіка . . . вільна вона від закону, так що вона не є перелюбницею хоч станеться жінкою іншого чоловіка.” (Римлян 7:2, 3, **НВ**) Отже чоловік, що жениться, бере на себе відповідальність, яка обмежує його свободу і яка зобовязує його пильно опікуватися своєю досмертною дружиною. Тому що християнське супружа не може бути розвязане розводом хіба одно з цього супружа покажеться невірним, тому це є справа для тверезої застанови чи самітний християнин, що бажає бути проповідником доброї новини, може свобідно женитися або поновно женитися. Якщо з причини немочи в цім неморальнім світськім суспільстві самітний або вдовець підлягає при-

5. Чому сповнення Його правила є важною річю для християнів?

6. (а) Що безперечно розвязує супружа? (б) Отже чому супружа може бути непожаним? Коли воно може бути пожаганим?

страсним нападам, то такому найлучше уважати супружий стан, як охорону. Каже Павло: “Добре їм, коли остануться, як і я. Коли ж не вдержуються, нехай женяться; лучше бо женитись, ніж розпалюватись.” (1 Коринтян 7: 8, 9, **НВ**) Але ж коли хто в молитві виконує діло, що відвертає його думки від женячки й полових зносинів, такий християнин може розвинути дар самотності і зробити себе євнухом ради справ Нового Світа. Щодо безпорядности супружого стану в цім світі, Ісус сказав: “Не всі зміщають те слово, а кому дано. Є бо скопці, що скопили себе задля царства небесного. Хто може це змістити, нехай містить.”—Маттея 19: 10-12, **НВ**.

⁷ Заохочуючи до самотності і показуючи, чому вона дає більшу свободу для ума й тіла й безпосередного служення справам Божого царства, апостол каже: “Незамужня жінка або дівчина журиться про справи Господні, щоб бути святою тілом і духом; а замужня журиться про світські справи, як угодити чолові. Це вам на користь вашу говорю, не щоб накинути вам сіло, а ради того, щоби порушити вас до чемности й сталого служення Господеві без озирання. Коли ж хто думає, що він не поводить гідно відносно своєї непорочности, якщо перецвите молодістю, і що так повинно бути; тоді він нехай так робить, не згрішить; нехай жениться. Хто ж постановив твердо в серці, і не має примусу, той має власть над своєю волею, і розсудив так у серці своїм, щоб задержати непорочність свою, той добре робить. Остаточо, хто віддав свою непорочність для супружа, добре

7. Як апостол порівнює супружий стан із непорочністю?

робить; хто ж не віддав її для супружа, той зробить краще. Жінка звязана законом доки живе її чоловік; як же умре чоловік її, вільна вона йти за кого хоче, тільки в Господі. Щаслива ж вона, як так пробувати ме, по моїй пораді; думаю, що й я маю духа Божого.”—1 Коринтян 7: 34-40, **НВ; Ро; Да.**

⁸ Якщо вірний не поступить за порадою апостола, щоб дружитися “тільки в Господі”, то він мусить потерпіти духово із такого мильного подружжя з невіруючою особою або непосвяченою Богу. Хто знайдеться невідповідно подружений, себто, в нерівному ярмі з невіруючою дружиною, то це не є підстава в Писаннях на розлучення, законно або ні, то й тоді це не розв’язує їх супружа в очах Бога. Отже ті розлучені особи мусять остатися самотніми, не мати полових зносин з іншими, або вони можуть помиритися і зійтися знов на підставі кращого розуміння з потрібними уступками одно другому. Якщо невіруюча особа годиться жити далі з шлюбною дружиною, тоді вірний друг не може лишати дому, щоб жити віддільно. Коли ж невіруюча дружина бажає розлуки, то нехай вона так робить ради християнського спокою. “Як бо ти знаєш, жінко, що може [не розлучившись] спасеш чоловіка? Або, як ти знаєш, чоловіче, що може жінку спасеш?”—1 Коринтян 7: 10-16, **НВ.**

⁹ Живучи з невіруючою дружиною, вірний

8. (а) Чому вірний повинен женитися “тільки в Господі”?
(б) Чому дозволяється на розвід жонатих подруг, але не заохочується?

9. Як треба задивлятися на трудність розділення, і як його зустрінути?

може підлягати досвідчаючим неприємностям вдома, а то й домашньому переслідуванню. Та замість розлучатися, віруючий може приймати це за терпіння ради Христа і старатися показати невіруючій дружині, що є християнська мужність і витривалість. “Тільки коли добре робите, і, страждаючи терпите, то це угодне перед Богом. Правдиво, на це бо ви й покликані, бо і Христос страждав за вас, оставивши вам приклад, щоб ви йшли слідом за Його стопами. Також і жінки коряться своїм чоловікам, щоб і ті, що не коряться слову, були приєднані без слова взором життя жінок, бачучи своїми очима життя ваше з глибокою пошаною.” (1 Петра 2: 20, 21; 3: 1, 2, **НВ**) Приєднання дружини для християнського життя принесло б перемогу за вірну суцільність і поліпшало б домашні обставини до бажаного стану. Це також дало б ще одного проповідника доброї новини.

¹⁰ Чи впокорення мужові відхилить його від його невірства або ні, всеж таки впокорення віруючої жени доказує її вірність Божому законі: “Голова жінці чоловік.” (1 Коринтян 11:3, **НВ**) Вона страждає серед таких обставин задля праведности і отримає Боже признание й нагороду. Знов віруюча жінка повинна коритися віруючому чоловікові та не тільки тому, що так легше, але й тому, що такий розпорядок є Божий: “Нехай жінки коряться своїм чоловікам, як Господеві, тим що чоловік голова

10. (а) Чому жінка повинна коритися чоловіку чи він віруючий або ні? (б) Як муж повинен бути головою по християнськи?

жінки, як і Христос голова собору, і Він спаситель тіла. І справді, як собор кориться Христу, так і жінки своїм чоловікам у всьому.” Голування чоловіка, а особливо віруючого, не повинно ніяким чином притиснути й надуживати супружних повинностей і привилеїв до точки ушкодження тіла, ума і духового стану жінки. Таке очолення повинно виявляти себе в любові, як от Христове до Його собору, Його духового тіла. “В цей спосіб чоловіки повинні любити своїх жінок, як свої тіла. Хто любить свою жінку, себе самого любить. . . . Тим то і ви кожен нехай любить свою жінку, як і себе, а жінка нехай має глибоку пошану до свого чоловіка.” (Ефесян 5:22-33, НВ) Так, християнські чоловіки повинні розважно поводитися відносно своїх християнських жінок, маючи на увазі їх найвище добро, “бож ви разом із ними є наслідниками незаслужених благ життя.” Жінка є стільки наслідником життя як і чоловік. У найбільшій ближній любові кожний дружина повинен помагати здобути його.—1 Петра 3:7, НВ.

¹¹ Якщо віруючий задумує женитися, тоді мудрість і вірність до Бога диктують, що він повинен дружитися тільки з такою особою, що є в посвяченім спорідненню з Господом. Апостол не тільки перестерігає християнина проти наложення нерівного ярма з невіруючою, але також Закон-угода Єгови з Ізраїльтянами ки-

11. Чому мудрість і вірність диктують, щоб женитися в Господі?

дала тінь перестороги проти цього, заборонивши Його вибраним людям дружитися з поганськими сусідами, бо це грозило їх вірності. —2 Мойсея 34: 14-16; 5 Мойсея 7: 3, 4; 4 Мойсея 25: 1-8.

¹² У всіх біблійних історіях про супружа, нема ні одної записки, щоб релігійний священник або духовник був потрібний або мав якубудь часть у сповненню супружа. Та це не значить, що така особа не повинна брати шлюбу від краевого урядника закону і своє супружа законно признати, потвердити і записати і проголосити поза всяке заперечення. Біблійна історія попереає це, тому що в давніх часах супружа було упорядковане між родичами жениха й його нареченої при помочи старости або дружби. За його по-

мічю родичі або опікуни обох сторін погоджувались на супружа і тоді справляли заручени жениха з молодою згідно із звичайними умовами між обома сторонами. Опісля, в день закінчення весілля, жених серед многих гостей і веселого отруження забирав свою невісту до її нового дому. (1 Мойсея 24: 1-67; Маттея 25: 1-10; 22: 1-14; Йоана 3: 29) Отже всякий, що



12. Чи супружа треба зробити законним? Чому це вгідне з Писаннями?

посвятився Богу, і хто живе на віру без шлюбу, повинен взяти законний шлюб, себто, зробити правосильним своє супружа. Це принесе охорону обидвом їм перед законом краю. Цим також кожна сторона признає свою відповідальність одна до другої. Це також показує запобігливість ради дітей народжених такій парі. Бог благословить таку діяльність. Він усуває зневагу із тих, що в такому стані, і відчиняє ширші привилеї для них в своїй блаженній службі.

ГОЛОВА XV

ПРИВИЛЕЇ ЖІНКИ В СОБОРІ

В НЕБІ нема полів. Проте жінки є тепер у соборі, що є “тіло Христове”, і вони правильно мають надію бути в небі. В сотворенню жінки на землі, як відповідну помічницю для чоловіка, Бог не наслідував ніякого полового відріжнення між небесними ангелами, бо Ісус сказав в своїй доповіді про воскресення з мертвих: “У воскресенню ні женяться ні віддаються, а будуть як ангели Божі на небі.” (Маттея 22: 30, **НВ**) Всі ангели про яких Біблія говорить, що являлися людям, утілювалися як чоловіки, а не як жінки. Коли Павло каже своїм помазаним співхристіянам, що “вишній Єрусалим вільний; він мати всім нам. Оце ж, брати, ми не діти невольниці, а вільної”, то цим він не відносився до буквальної жінки в небі. Ані цього не робить Йоан, коли каже: “І велика ознака явилась на небі,—жінка з’одягнена в сонце.” (Галат 4: 26, 31 і Одкриття 12: 1) Павло й Йоан відносилися до Божої всесвітньої організації, що символічно була представлена як жінка, що сталась матерю.

² Одначе, все це не говорить, що особи, які тепер є жінками, не можуть статися наслідниками небесного царства. Християнсько-Грецьки Писання згадують про многих жінок, що сталися

1. Що доказує, що в небі нема полів?

2. Чи можуть жінки стати наслідниками Божого царства? Як вони ввійдуть туди?

співнаслідницями з Христом. Але ж вони не ввійдуть у Царство Боже, як сотворіння тіла й крові жіночого полу. Тепер, вони сплоджені від води й духа і є “новим сотворінням” і в єдності з Христом. Коли вони помруть жертвенною смертю з Христом, вони на віки перестануть бути тілом, а у воскресенню до небесного життя, апостол Павло каже, що вони, як і їх вірні брати, будуть “перемінені” на духові сотворіння, і не будуть більше жінками. Всі становитимуть Христову невісту.

³ В доказ, що всі тепер в єдності з Христом є “нове сотворіння”, то в листі до Галат 3: 26-29 пригадує їм: “Усі бо ви сини Божі вірою в Ісуса Христа. Скільки бо вас у Христа охрестились, у Христа одяглись. Нема вже Жидовина, ні Грека; нема невільника, ні вільного; нема мужеського полу, ні женського: усі бо ви одно, в Христі Ісусі. Коли ж ви Христові, то ви насіння Авраамове, і по обітниці наслідники.” (НВ) Нема тут різниці щодо мужиського або женського полу, всі мають привилей прийняти віру, посвятити себе Богові, бути проголошені за праведних і охреститися в єдність з Ісусом Христом. На рівні з мужчинами, християнські жінки мають надію жити й царювати з Христом через тисячу років і бути священиками Божими й Христовими. Всі є “живими каміннями” збудовані в духовий дім, в якому Бог живе через свого духа, щоб вони могли приносити в йому духові жертви, прийнятні Богу через Христа. Всі однаково помазані духом і можуть служити Бо-

3. В яким зміслі в Христі нема ві мужчини ні желщини?

гу тепер, наслідуючи Ісуса, терпіти з Ним, і прославляти Бога щодня, як Його міністри. Всі помазані віруючі, чоловіки і жінки, є Богом прийняті за Його синів.

⁴ Але ж ті віруючі зєдинені з Христом знаходяться ще в тілі, і Великий Теократичний Управитель християнського собору признає цю правду і згідно із цим положив правила. Тому що Він признає відмінність полу в їх тілі, великий Теократ дозволяє їм на привилей статися чоловіком і жінкою і виховувати діти. Рівночасно Він перестерігає членів собору проти поповнення всякого полового переступу. Бог також бере пол під розвагу при установленню певних правил внутрі собору. Цим чином Він не робить ніякого несправедливого або безпідставного виріжнення. Він не робить нікому шкоди, проте установає умовини для добра й щастя всіх. Теократичний Творець має право чинити зі своїми сотворіннями й організацією, що Його звершена воля диктує, і жадне сотворіння не має права нарікати і казати: "Чому ти сотворив мене таким або поставив мене тут або там?" Це є великий привилей і честь служити Всевишньому Богу в якійнебудь позиції, низкій або високій, і бути підчиненим одному або й всім слугам, що є призначені Богом. Навіть Ісус Христос є підчинений своєму небесному Отцеві і почитає й служить Йому, як Всевишньому Богу. У цілій Теократичній організації, від Ісуса вниз, можна бачити засаду впокорення. "Хочу ж, щоб ви знали, що всякому чоловікові голова

4. В який спосіб Бог признає відмінність для їх полу?

Христос, голова жінці чоловік, голова ж Христу — Бог.”—1 Коринтян 11:3.

⁵ Бог сотворив природний знак підданства на жінці,—її довге волосся. “Чи ж не сама природа навчає, що коли чоловік має довге волосся, то це сором йому, а в жінки довге волосся—це слава їй? Бо волосся замість покриття дано їй.” (1 Коринтян 11:14, 15) Бог не сотворив першого чоловіка і жінку як ближнят в той самий час, і рівні в силі й славі. Він сотворив чоловіка перше, щоб він управляв город і дав йому певні інструкції, як він міг жити вічно, і також велів йому поназивати всі сотворіння. Потім жінка була сотворена, як кість від його костей, і як тіло від його тіла, отже вона не є незалежна від нього, проте вона є відповідна помічниця йому. Вона мала вчитися від Адама, а він був перший сотворений чоловік. Це не було її діло змінювати назви звірят, щоб цим чином угодити своїм жіночим примхам. Та вона виступила проти того, що Бог заповів Адамові, і вважала свого чоловіка за зведеного Богом, спричинивши цим чином собі клопіт і перегородила дорогу чоловікові. Коли б вона була показала справдішне Теократичне впокорення з її боку, то райське щастя було б далі сприяло для неї й її чоловіка.

⁶ Той же апостол, що писав, що в єдності Христа нема мужчини ні жінчини, а всі члени Христового тіла є новим творивом, не знехтував відмінністю полу і упорядкував в соборі,

5. (а) Який знак підданства Бог сотворив на жінці? (б) Як жінку сотворено не незалежну від чоловіка, і безпечно так?

6. Як по Теократичному жінка вчиться сама і навчає інших?

та не без уваги на Теократичну карність. Задля миру й доброго ладу й безпечної науки в соборі, він писав під натхненням духа: "Жінка мовчки нехай вчиться всякої покорі. Жінці навчати я не велю, ані володіти над чоловіком, а бути в мовчані. Адама бо перше сотворено, опісля ж Еву. І Адама не зведено, але жінку цілком зведено і вона зайшла в переступ. Та вона спасеться ради родження дітей, коли пробувати ме у вірі та любові й в святості та з здоровим розумом." (1 Тимотея 2:11-15, **НВ**) Отже на



соборному зібранню жінка не навчати ме ані управляти посвяченими чоловіками, що там присутні. "Бо Бог є Богом, не безладдя, а миру. Як і у всіх зборах святих, нехай жінки мовчать на зібранню, бо не дозволено їм промовляти, а щоб ко-

рилися, як і Закон каже. Коли ж хочуть чого навчитися, нехай дома в своїх чоловіків питають; сором бо жінкам промовляти в соборі. Усе нехай робиться поважно та до ладу."—1 Коринтян 14:33-35, 40, **НВ**.

⁷ Але чи жінки мали цілком мовчати в часі соборного зібрання, і навіть спільно не співати або запитувати або відповідати на питання відносно висловлення віри людини та розуміння? Ні! Одначе жінки мали вчитися мовчки в розумінні, що вони не мали дебатувати з чоловіками викликаючи суперечки та незгоди, і цим змаловажити призначеною позицією чоловіка. Та коли святий дух зійшов на жінку на зібранню в тих апостольських часах і порушив її дати вість в її власній або чужій мові, тоді хто з чоловіків мав право опертись цьому або заборонити діяння святого духа через ту жінку? Ніхто правильно зробити цього не міг. Аджеж дух оперував Теократично і жінка могла висловитися під нахтненням того духа із відповідною пошаною до Теократичного порядку. Говорячи про соборне зібрання чоловіків і жінок, апостол далі каже:

⁸ “Усякий чоловік, що молиться або пророкує, покривши голову, осоромлює голову свою [Христа]; усяка ж жінка, що молиться або пророкує, не покривши голови, осоромлює голову свою [чоловіка]; одно ж бо воно і те саме, як би була обголена. Коли бо жінка не покривається, то нехай стрежеться [якщо вона бажає наслідувати чоловіка без покриття голови, то нехай обстреже своє волосся або обголить, щоб бути схожою на чоловіка з коротким волоссям]; коли ж це сором жінці стригтися чи голитися, нехай покривається. Чоловік не має покривати

7. В який спосіб жінка “вчиться мовчки”? Коли вона може промовляти?

8. Як жінка мала молитися або пророкувати в соборі? Чому?

голови, бо він є образом і славою Божою; жінка ж славою чоловіка. Чоловік бо не від жінки, а жінка від чоловіка, а що більше, не сотворено чоловіка ради жінки, а жінку ради чоловіка. Тим і мусить жінка мати знак влади на голові ради ангелів. Тільки ж чоловік не є без жінки, ні жінка без чоловіка, в Господі. Бо як жінка від чоловіка, так і чоловік через жінку, все ж від Бога.”—1 Коринтян 11: 4-12, **НВ**.

⁹ І так жінки могли молитися й пророкувати на соборному зібранню, якщо вони були порушені святим духом і мали божественну вість. Що вони мали це робити, то сповнення пророцтва цього вимагало: “І станеться після цього, що на всякого зіллю духа мого, і сини і дочки ваші будуть пророкувати, старим людям у вас будуть сни від мене снитися, та й молоді в вас будуть видива бачити. Ба й на раби й на рабині я того часу злию мого духа. . . . І станеться, що хто призвати буде ім'я Єгова, спасеться; бо на горі Сион і в Єрусалимі будуть ізбавлені, —як сказав Єгова— і між останками, що їх Єгова покличе.”—Йоїла 2: 28-32, **АС**.

¹⁰ Апостол Петро під натхненням того ж духа в день Пятидесятниці 33 р. по Хр. навів це пророцтво Йоїла і заявив, що воно почало сповнятися в той день. Які ж це “доньки” або які “рабині” пророкували того дня або пізніше під натхненням духа? В Діяннях Апостолів 21: 8, 9 сказано відносно Филипа місіонера: “В цього чоловіка було чотири дочки дівчат, що пророкували.” (**НВ**) Одначе ми можемо бути певні,

9. Як і в сповнення якого пророцтва жінки мали пророкувати?
10. Чи жінки пророкували так? І як вони поводитися? Чому?

що на зібраннях Божих посвячених людей ті “дочки” і “дівчата” поводитися по Теократичному, з покритими головами, із знаком влади на своїх головах. Це вони робили особливше з пошани до небесних ангелів, що є “служебні духи, вислані на служення про тих, що хочуть наслідувати спасення.”—Жидів 1: 14.

¹¹ В часі апостолів, а особливо в ганебно-неморальнім стариннім місті Коринтії, був звичай, що чесні жінки носили заслони, коли йшли між людей. Бо жінку, що йшла на прилюдне зібрання без заслони, уважали низького морального рівня і розпустною. Жінок, що їх приловлено на чужолостві або розпусті карали тим, що обголювали їм цілком волосся, а невірницям обстригали волосся коротко. Отже для посвячених жінок з собору йти прилюдно і на зібрання без заслони, стягало би погане ім'я і непорозуміння для віри й організації. В очах публіки це значило те саме, якби їх волосся було обголене за неморальну поведінку. В цих новочасах або в краях де звичай не вимагає від жінок суспільності ходити заслоненими, як знак чесноти, то й християнська пристойність не вимагає від жінки повинуватися старинному звичаю ради віри й організації. Якщо жінка походить із раси, що її жіноче волосся природно не виростає довгим, тоді й коротке волосся не є зневагою для неї.

¹² Та без огляду на загальний звичай, коли жінка сьогодні встає в соборі молитися й пророкувати для присутних віруючих чоловіків і

11. Чи жінкам треба заслонятися всюди в публичних місцях сьогодні? Чому?

12. Всеж таки, як жінка повинна молитися або пророкувати на зборі віруючих?

жінок, вона повинна покрити свою голову, як "знак влади на її голові ради ангелів." Павло говорить про собор: "Самі між собою судіть: чи личить жінці непокритій молитись Богу? . . . Одначе, коли який чоловік здається суперечаться за інший звичай, то ми іншого не маємо, ані не мають його собори Божі."—1 Коринтян 11: 13-16, НВ.

¹³ У деяких громадах, тільки жінки можуть знайтися бути християнськими віруючими. Як і повинно бути, вони сходяться разом на молитву й студію, як от Лидія й інші жидівські жінки робили це побіч ріки старинного міста Филиппії в Македонії. (Діяння 16: 13, 14) По тодішньому звичаю, Лидія і її співтоваришки поклонниці заслонялися на тім прилюднім місці, але сьогодні зібрані жінки цього не потребують робити. Одначе, коли хто з них прийме яке призначення через Теократичну організацію, щоб тримати лад і проводити зібрання біблійної студії для вишколу і щоб проповідувати іншим, тоді здається це властиво для неї мати знак влади на її голові підчас такого служення. Це символічно представляло б, що вона признає Теократичне очолювання чоловіка, і що вона тільки тимчасово або випадково служить у соборі замість чоловіка, який повинен зайняти цю позицію. В домі, де чоловік, голова дому, покличе свою жену або якусь іншу віруючу жінку помолитися над їжою, та жінка признає очолювання чоловіка над жінкою цим, що вона повинна взяти знак влади на голову підчас мо-

13. Чи може вона руководити зібраннями жінок і молитися підчас їди, коли їй це призначено?

литви. У всіх вірні жінки повинні показати підчинність тому, кого Бог, Голова Христу, поставив у власті. В цей спосіб вона в любові й красоті змальовує, як собор, невіста Христова, кориться їй Теократичній Голові, Женихові.—Ефесян 5: 24-32.

ГОЛОВА XVI

ДІЯННЯ Й ДАРИ ДУХА

ЗАРАЗ перед зрадничим виданням Його в руки вбивчих ворогів, Ісус Христос сказав своїм вірним апостолам, що Він небаром оставить їх і піде до свого небесного Отця. Він запевнив їх, що Він не оставить їх опущеними, а зішле велику потіху в їх життя, яка діяти ме в часі Його особистої відсутности від них, і яка приведе їх у всяку потрібну правду. Тією силою був Божий святий дух. Ісус назвав його “утішителем” або “помічником”, тому що він приніс їм потіху.

² “Я вблагаю Отця і дасть вам іншого помічника, щоб пробував з вами по вік, духа правди, котрого світ не може прийняти, бо не видить його, ані знає його. Ви знаєте його, бо з вами пробуває й у вас є. Ще пробуваючи з вами я говорив вам про нього. Помічник той, дух святий, котрого пішле Отець в ім'я мое, той научить вас усього, і пригадає вам усе, що я говорив вам. Як же прийде помічник, що я пішлю вам від Отця, дух правди, що від Отця виходить, той свідкувати ме про мене, і ви також свідкувати мете, бо від почину мого ви зі мною. . . . Це ради вашого добра я відходжу, коли не піду, то й помічник не прийде до вас. . . . Як же прийде

1. Як це, що апостоли не мали остатися опущеними з причини Ісусового відходу?

2. Що сказав Ісус їм про цього “помічника”?

той дух правди, то приведе вас до свякої правди, бо не говорити ме від себе, а все, що чути ме, буде говорити, і що настане звістить вам. Той прославить мене, бо з мого прийме і звістить вам.”—Йоана 14: 16, 17, 25, 26 і 15: 26, 27, і 16: 7-14, **НВ**.

³ По своїм воскресенню з мертвих, Ісус явився ученикам і велів їм оставати в Єрусалимі доки їх не “одягнуено силою звиш”. “Бо Йоан справді хрестив вас водою, ви ж будете охрещені в духа святого по немногих цих днях.” (Луки 24: 49 і Діяння 1: 4, 5, **НВ**) Таке Ісусове казання дає нам до зрозуміння, що цей дух є сила, а не особа. Це Божа свята діюча сила, якої Він є невичерпаним джерелом. Він дає її Ісусові, й вона стається предметом Ісусового уживання й контролю. Вірний своїй обітниці, Ісус післав цю помічну силу своїм вірним ученикам в Єрусалимі в день празнику Пятидесятниці, і вони охрестилися в



неї, як от кусок стали занурується на полі магнетизму. Вона прийшла на них всуспіль із віянням сильного вітру і у виді ніби огняних язиків, які по одному сіли на кожному з тієї громади, в числі приблизно 120 осіб. Всі вони сповнилися ду-

3. Хто це той “помічник” і як він був даний в Пятидесятницю?

хом, і Петро сказав, що згідно з пророцтвом Йоїла, святий дух був вилятий на всяке тіло без різниці на пол, вік і соціяльний, родинний або маетковий стан. Діяння 2: 1-33.



⁴ Ісус сказав: “Раб не є більший від пана свого, ані післаний більший від пославшого його.” (Йоана 13: 16, НВ) Це, що Ісус післав духа і охрестив своїх учеників в його або виляв його на них, доказує, що це безособова діюча сила і яка підлягає Ісусові. Це не є особа трітїзму (тріці) співрівна з Богом і Ісусом. Як от філі радіові переносять товчок (імпульс) від людей, що говорять, співають або представляють щось в радіостудії і передають звуки і образці до радіових приймачів і на екран телевізії в далекім домі, так і святий дух діє. Яко діюча сила, він служить для передання науки, освіти, провідничить або викликає рух енергії для Христових послідовників на землі. Він витворює видні, чутні й дотикальні наслідки.

⁵ Християнський собор під Христом Головою —це храм в якому Бог домує через свого духа або діючу силу. (1 Коринтян 3: 16, 17; Ефесян 2: 20-22) Він являється у соборі через многі й відмінні діяння й дари. Все це є один і той са-

4. Як це показано, що він не є співрівною особою тріці?
 5. Як обьявляв себе дух, в соборі?

мий дух Божий через Христа, показуючи безчисленні способи, в які він може бути вживаний. “Кожному ж дається явлення духа на корисну ціль. Наприклад, одному, той дух дає слово мудрости, іншому ж віру тим же духом, іншому ж дар сцілення тим же одним духом, ще іншому виконання великих діл, іншому пророкування, іншому розпізнання натхнених висловів, іншому розмаїті мови, а ще іншому тлумачення мов. Все це виконує один і той самий дух, уділяючи кожному дар по його волі. Як бо тіло одно, а членів має багато, всі ж члени того тіла, хоч багато їх, а одно тіло, так і Христос. Бо справді одним духом ми всі були охрещені в одно тіло, чи то Жиди чи Греки, невільники чи вільні,—всі одним духом напоєні.”—1 Коринтян 12: 4-13, НВ.

6 В день Пятидесятниці прояв духа почавсь із чудотворними дарами, промовляючи чужими мовами і пророкуючи. Після того прийшли дари сцілення та інша гідна подиву сила. Ми бачимо, що чудотворні дари духа були наділені в присутності апостолів Агнця або безпосередно через положення ними рук. Місіонар Филип пішов був до Самарії і там проповідував і придбав вірних. Хоч охрещені у воді, вони не отримали святого духа ані ніяких з його дарів. Проте апостоли вислали туди Петра і Йоана. “Которі прийшовши, молилися за них, щоб прийняли духа святого. Ще бо на нікого з них не зійшов, а тільки охрещені були в ім'я Господа Ісуса. Тоді клали на них руки, і вони почали

6, 7. В чій присутності або через кого були дані ці дари?

приймати святого духа . . . положенням рук апостольських дається дух.”—Діяння 8:5-18, **НВ**.

⁷ В Ефесії Павло зустрів був людей, що охрестились Йоановим хрещенням, але нічого не чули про святого духа. Він то проповідував їм Ісуса. “Почувши це, вони охрестилися в ім’я Господа Ісуса. І як Павло положив на них руку, зійшов на них дух святий, і вони почали говорити мовами і пророкувати.” (Діяння 19:1-6, **НВ**) Павло писав до Тимотея, щоб “ти підогрівав дар Божий, що маєш у собі через положення рук моїх.” У своїм листі він радив соборові в Римі: “Бажав бачити вас, щоб передати вам дарування духа для утвердження вашого.” (2 Тимотея 1:6 і Римлян 1:11, **НВ**) І так дванацять апостолів Агнца були посередниками в наділенню дарів духа.

⁸ Якщо це так, то виходить, що коли апостоли забралися з сцени на землі, то й наділення чудотворних дарів духа проминуло з ними. Павло звернув увагу на це. Він показав, що ті чудотворні дари були знаком дитинячого стану християнського собору. Вони були необхідними для його утвердження, як доказ, що Божа ласка й сила були відвернені від невірного дому природного Ізраїля, а тепер вони спочили на християнському соборі, “Ізраїлю Божому”. Коли собор духового Ізраїля став сильно утвердженим на дванадцяти апостольських підвалинах і виріс до зрілого стану, тоді чудотворні дари духа з його дитинячого стану стануть непотрібними і

8. Чому він не наділяє тепер його чудотворними дарами?

будуть забрані геть. “Чи то дари пророцтва, вони проминуть; чи то мови, вони замовкнуть, чи то знання, воно перейде. Бо часткове знання маємо і частково пророкуємо; як же прийде звершене, тоді те, що часткове, промине. Як був я малоліток, то як малоліток говорив, як малоліток думав, як малоліток розважав; тепер же, ставши повнолітком, покинув дитяче.” (1 Коринтян 13: 8-11, НВ) Це пояснює, що сьогоднішній останок з членів тіла Христового не є наділений дарами духа.

⁹ Це знання заставить нас берегтись проти підступної роботи сили Сатани, Диявола, при помочи його релігійної організації, “чоловіка беззаконня.” Ми читаємо: “Беззаконника прихід буде Сатаниною силою з усякою потугою і ознаками й чудесами омани, і з усяким підступом неправди в тих, що погибають, бо любови правди не прийняли, щоб спасти ся їм. І за це пішло їм Бог орудування блуду, щоб вони вірували брехні.” (2 Солунян 2: 3, 9-11) Організація релігійних блудів може привлашувати собі силу чудотворних дарів духа, як от мови, сцілення, і т. п., але ми знаємо, що Божий дух не орудує на піддержку блудів та світськості. Той дух освячує людину на відокремлення від цього світа при помочи біблійної правди. Це не був Божий намір, щоб всі члени Христового тіла дістали чудотворні дари духа, бо нам сказано:

¹⁰ “Ви тіло Христове і члени кожний зокрема. І Бог поставив кожного в соборі на своєму

9. Проти якого обману це знання скороняє нас?

10. Чому брак таких дарів не є доказом, що ми є осторонь тіла Христового?

місці, найперше апостолів, друге пророків, втретє навчителів; потім потужні діла; а там дар сцілення; помічну службу, умілість порядкування, розмаїті мови. Та чи всі апостолами? Чи всі пророками? Чи всі навчителями? Чи всі творять потужні діла? Чи всі мають дар сцілення? Чи всі говорять мовами? Чи всі викладають?" Тим же відсутність пророків і натхнених апостолів сьогодні, як і відсутність чудотворних дарів духа, все це не доказує, що сьогодні вірний останок не належить до тіла Христового.—1 Коринтян 12: 27-30, НВ.

¹¹ Сьогодні християнський собор не є слабший ніж він був у першій століттю через те, що він не втішається чудотворними дарами тепер. Він не потребує їх тепер в часі осягнення повного зросту. Він є помазаний тим самим духом проповідувати тепер, як і дев'ятьнацять століть тому, і стільки ж наповнений духом. При помочи цього средства він виконує потужніше свідoctво про Боже царство тепер ніж колинебудь в його історії. "Ні потугою ні силою, тільки моїм духом, говорить Єгова сил." (Захарії 4: 6, АС) Його "духом правди" відкриваються Писання і їх пророцтва для нашого зрозуміння, як ніколи перед тим, що робить нас сильними в знанню й зрозумінню й в здібності проповідувати вістку царства. Тимбільше, будучи тепер сповнені духом, ми можемо видати такий же щедрий овоч духа. Це радше цим овочом ніж чудотворними дарами духа ми доказуємо, що ми є такий самий християнський собор, як в

11. Що доказує, що ми не є слабші сьогодні ізза браку таких дарів?

першому століттю, члени того ж “Христового тіла”. Це через плекання й видання цього овочу, що ми ходимо “ще кращою дорогою”— любови.

ГОЛОВА XVII

ЛЮБОВ КОНЕЧНА ДО ВІЧНОГО ЖИТТЯ

“НЕ ДИВУЙТЕСЯ, брати, що світ ненавидить вас. Знаємо, що ми перейшли від смерті в життя, бо любимо братів. Хто не любить брата, пробуває в смерті. Кожний хто ненавидить брата свого, той душегубець, а ви знаєте, що жадний душегубець не має життя вічного пробуваючого в йому.” Із цих слів в 1 листі Йоана 3:13-15 (НВ) можна бачити, що цей світ пробуває в смерті, тому що він ненавидить Божих помазаних дітей, і якщо ми бажаємо втішатися життям вічним, ми мусимо плакати любов. Проба нашої любови є, чи ми любимо тих, що належать до Бога; бо коли ми не любимо тих, кого ми бачимо на землі, аджеж й не можемо любити Бога якого вони представляють і якого ми не можемо бачити.

² Все твориво, видиме й невидиме, є ділом любови, бо Бог, Творець, є уособленням любови. Любовю цей всесвітний Суверен управляє все твориво, і в обіймах своєї незломної любови Він держить і буде держати всіх оцінюючих життя сотворінь. Він управляє любовю. Це віщує вічне добро й щастя всім сотворінням, що осягнуть життя вічне через незнищиму посвяту до Нього. Це Його любов до нас і наша жива

1. Що мусимо розвинути, щоб осягнути життя? Яка є проба цього?

2. Як любов показує себе бути верховною в Бога?

любов до Нього, що робить життя гідним жити. А що “Бог є любов”, то Він і джерело цієї чудової чесноти; Він і защепив її у своїх досконалих, розумних сотворіннях, щоб вони були звершені на Його образ і подобіє. Це, що Він перший ужив її на наше добро, зачіпає цю чесноту в нас бути вдячними. “Ми любимо, бо Він перше полюбив нас.” Він об’явив цю чудову любов до нас через свого всеціло посвяченого Сина Ісуса Христа, коли ми ще були грішниками. Тим що Ісус звершено об’явив ту благородну любов своїм ученикам, Він сказав: “Хто видів мене, видів і Отця.”—1 Йоана 4: 19; Йоана 14: 9, НВ.

* Бог є любов у своїй несамолюбній посвяті до праведности і в тім, що Він щиро печалиться вічним добром своїх сотворінь і чинно дбає про їх добро й щастя. В нас Він заціпив цю чесноту, яка висловлює себе (1) в нашій повній й незломній привязанню до Нього і Його Теократичної організації, і (2) в наших несамолюбних ділах ради інших сотворінь і нашим чинним піклуванням їх вічним добром. Любов — це овоч Божого духа. “Овоч духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосерде, віра, тихість, вдержливість. Проти таких чеснот закону нема.” Отже, щоб нам розвинути правдиву любов, ми мусимо мати Божого духа. Світ не любить нас тому що він не посідає Його духа. Світ любить ділами упавшого тіла, що противиться овочам духа; і всі ті, що наслідують світ і мають його духа й плачуть діла

3. Що це любов? Щоб здобути її, чого нам потрібно, й чому?

тілесні, такі ніколи не наслідять Божого царства.—Галат 5: 19-23, **НВ**.

⁴ Впродовж першого століття чудотворний дар духа був моментально зісланий на християнський собор. Але ж любов—це оwoч духа, і щоби розвинути її звершено, треба часу, посвяти і безнастанного зусилля. В дитинячій стані християнського собору можна було набути чудотворні дари духа, а однак занедбати розвинути любов і не осягнути звершення. Тим то посідання чудотворних дарів не є найважливішою конечністю і вони не здобудуть посідаючому вічного життя. Проте розвинення любови до звершення є конечним для осягнення його, бо любов—благородна. Хоч чудотворними дарами духа не годиться погорджувати, все ж розвинення оwoчів його є більш важливим для нас. Тим то й Павло міг сказати до собору апостольського часу: “Ви шукайте більших дарів, а я вам покажу ліпшу дорогу.” (1 Коринтян 12: 31, **НВ**) Після того він показує яке добро вони приносять для люблячого й олюбленого, і що дорога любови куди краща від дороги орудування чудотворними дарами.

⁵ Чи Павло не говорив більше чужими мовами, ніж усі ті, що до них він писав? Чи не мав він надто великих обявлень, так що був підхоплений аж до третього неба й до раю? Чи не виповів він й встановив многих важних проoцтв, написавши більше Християнсько-Грецьких Писань ніж який інший богодухновенний

4. Яке є порівняння між любовю а дарами духа? Котре із них більше потрібне?

5. Як показано, що дорога любови вища від чудотворних дарів?

писатель? Так! Все ж таки слухайте: “Коли мовами людськими та ангелськими говорю, любови ж не маю, то я ставсь як кусок міді дзвінчої і бубен гудячий. Коли маю пророцтво і знаю всі святі тайни й все знання, і коли маю всю віру, так щоб гори міг переставляти, а любови не маю, то я ніщо. І коли роздам увесь маєток свій покормити інших, і коли передам тіло моє, щоб я міг хвалитись, а любови не маю, то ніякої користи мені.” (1 Коринтян 13:1-3, НВ) Хоч би він посідав усе те на його похвалу, а не мав чистої любови в творенню цих чудотворних дарів, і коли б його порушуючою силою не була любов у цій милостині й самопожертвенних ділах, то це не принесе йому ніякої користи в осягненню вічного життя з Божої ласки. Він не мав би ніякого значіння в очах Бога.

⁶ Бог може читати серце й його основний мотив, який воно має. Він може розпізнавати чи вживання тих дарів і роблення милостивих вчинків і самопожертвовання є справді плеканням звершеної любови в самій сутті людини. Якщо людина не робить так, а чинить це ради самолюбної цілі, вона має свою нагороду в цім життю, нагороду за якою вона обігається. Вона не розвивається на подобіє Боже, а заглиблює своє самолюбство. Така самолюбна особа із закритою основною думкою може бути небезпекою для Божого всесвіта—бо ж це самолюбство витворило Сатану, Диявола—і Бог не може дати йому вічного життя.

6. Чому людина, що уживає дарів без любови, є нічим у Бога?

⁷ Любов, якою Бог є, є так чудова, що її трудно вяснити. Воно легше розказати як вона ділає. Підкрисливши як конечною вона є для віруючого християнства, апостол далі подрібно описує, як вона діє несамолюбно:

⁸ “Любов довго терпить, милосердує; любов не завидує; вона не величається, не надимається, любов не поводитья нечемно, не шукає свого, не поривається до гніву. Вона не памятає кривди. Вона не веселиться неправдою, а веселиться правдою; все покриває, всьому йме віри, на все вповає, все терпить.”

⁹ Любов такого зображення навіть серед дозволеного зла по цілій вселенній, а то й серед такого світа, як цей, остаєсь непоборимою. Ненависть ніколи не зможе успішно поконати її і вигнати з поля активності. Любов виходить переможною,⁷ перемагає зло добром. Вона—вічна. Деякі прояви духа Божого можуть приупасти або проминути тим, що більше не є потрібні; проте овоч духа, любов, ніколи не перестане проявлятись і збагачувати себе. “Любов ніколи не впадає. Чи то дари пророкування, вони проминуть; чи то мови, вони замовкнуть; чи то знання, воно промине. Бо часткове знання маємо і частково пророкуємо; як же прийде звершення, тоді те, що часткове, промине. Як я був малоліток, то як малоліток говорив, як малоліток думав, як малоліток розважав. Як же став я чоловіком, то покинув дитяче. Бо тепер ми дивимось як у неясні нариси крізь металеве

7, 8. Як благородня любов ділає?

9. Чому овочі духа не хибнуть серед лукавства?

дзеркало, тоді ж лицем до лица. Тепер я знаю частково, тоді знати му акуратно, як точно я познаний.”

¹⁰ Коли собор був у дитячій стані за часу апостолів, він, як от немовлятко, потребував певної помочи, чудотворних дарів говорити мовами, товмачення, знання, обявлення тайнів, і пророцтв. Знання ж, що було так дане, пророцтва, що були так натхнені,—всі були часткові, стільки, що були тоді потрібні, а не в повних подробицях. Це було схоже до неясного відбиття, коли глядіти в блискуче металеве дзеркало з тих часів. Та зі смертю апостолів, через котрі чудотворні дари духа були наділені віруючим,—як мови, товмачення, сцілення,—такі духові дари перестали діяти й перейшли. З переходом християнського собору зі стану дитинства до повного зросту й сили, такі дитячі річі були відложені на бік. Собор не мав класти основ на ново, але мусів поступати до зрілості, до духового звершення. І, як ми наближаємося до дня акуратного знання і зустрічаємось лице в лице зі сповненням старинних пророцтв, ми бачимо ясніше. Отже наша віра кріпшає, наша надія стає ясніша і наша любов до Бога заглиблюється. Ті три визначні чесноти стають помітними сьогодні. Вони п'янують помазаного останка, що він із того самого собору, який Бог установив дев'ятьнацять століть тому.

¹¹ Нехай же зникають і переходять ті прояви духа, що не є важні для “Христового тіла”, ко-

10. Чому були відложені дари, проте віра, надія і любов зростають?

11. Чому між надією, вірою й любов'ю, любов є найбільша?

тре прийшло до повного зросту чоловічиства. “Тепер же пробувають віра, надія, любов, ці трое; більша ж із цих любов.” (1 Коринтян 13: 4-13, **НВ**) Надія, що спочиває на вірі, як своїй опорі, може проминути із здійсненням для нас річей на які ми надіялися, але любов ніколи не перейде ані зменшиться. Вона буде рости повніша й ширша через цілу вічність. Вона завжди буде, бо Бог є любов, і Бог пробуває від віків до віків.

¹² Хто не знає, що Бог любов, той не знає Бога. Хто не любить, той не може знати Бога або називати себе Його сином; бо любов—це верховна чеснота Його і є оводом Його духа. Людина, що не розвиває любови, не наслідує Бога. Вона не відчуває Божої любови і не є порушена відповідати на Божу любов й проявити те, що найбільше відзначає Бога. “Хто не любить, не прийшов до пізнання Бога, бо Бог—любов. У цьому явилась любов Божа в нас, що Бог Сина свого єдинородного у світ післав, щоб ми отримали життя через Нього. У цьому любов, не що ми любимо Бога, а що Він полюбив нас, і послав Сина свого, як вблагальну жертву за наші гріхи. Люби, коли Бог так полюбив нас, то й ми зобов'язані любити один одного. . . . Бог—любов, і хто пробуває в любові, пробуває в єдності з Богом і Бог пробуває в єдності з ним.”—1 Йоана 4: 8-11, 16, **НВ**.

¹³ Без цієї благородної чесноти життя вічне неможливе. Ми мусимо посідати її, щоб дока-

12. Чому той, що не має любови, не прийшов до пізнання Бога?

13. Як Ісус пояснив, що ми мусимо мати любов, щоб дістати безконечне життя?

зати достойність до Божого дару, життя, через Ісуса Христа, бо наша віра в Бога й Його дорогого Сина мусить діяти через любов. Ця найвища вимога, щоб осягнути й втішатися вічним щастям і благословенствами, є показана в однім случаю в Ісусовім життю: “Ось один чоловік, вчений в Законі, устав, і, спокушуючи Його, сказав: ‘Учителю, що робивши, життя вічне насліджу? Він же каже до нього: ‘В Законі як написано? Що читаєш?’ Він же відказав: “Мусиш любити Єгови Бога твого цілим серцем твоїм і всією душею твоєю, і всією силою твоєю, і всією думкою твоєю,” а “ближнього твого як самого себе.” Він же сказав до нього: ‘Ти право відказав; “це чини й отримаєш життя.”’ (Луки 10: 25-28, **НВ**) Ісус сказав, що на цих двох великих заповідях спочиває цілий закон Мойсея і всі писання пророків Божих. Це значить, що ціль Закону і пророчих писань є, щоб нагадати всіх нас сповняти ті дві великі заповіді. —Маттея 22: 37-40.

¹⁴ Якщо знати Бога й Ісуса Христа значить життя вічне для нас, тоді ми мусимо пізнати їх любов і мусимо любити їх і наших співсотворінь, як і Вони полюбили нас і наших ближніх. Ми мусимо вчитися, щоб знати, як їх небувала любов висловила до нас, і мусимо оціняти, що значить бути любленими Ними в цей спосіб. Ми можемо любити й наслідувати людину, яку ми знаємо. Так і ми великодушно користуємо зі всіх запасів для життя, про які Бог постарався для нас через Ісуса Христа. Це приводить нас

14. Отже в яким зміслі наше знання Бога й Христа значить життя?

у близьке споріднення з Богом і ми починаємо рости в нашій відчуттю Божої любові і також збільшаємо нашу власну любов до Нього. Ми мусимо доказати цю любов до Бога, та не тільки служенням уст наших, але й ділами в які вкладаємо серця наші. Це ми робимо любовю до того, що Бог любить, і ненавистю до того, що Бог ненавидить і через сповнення Його заповідей. (1 Йоана 2: 15; 5: 3) Це зобов'язує нас любити наших ближніх за котрих Бог видав свого Сина на смерть. Якщо ми не любимо їх, то в дійсності ми не пізнали Бога, бо не руководимось Його найвизначнішою чеснотою; ми показуємо, що ми нехтуємо цією чеснотою й що нам бракує Божого духа. Якщо ми не любимо нашого ближнього, якого ми бачимо, то як ми можемо любити Бога, якого не бачимо? (1 Йоана 4: 20) Ми цього зробити не можемо. Аджеж ми мусимо любити Бога і нашого ближнього. А що знати Бога значить наслідувати Його, отже ми мусимо любити. Це—ко- нечне для нашого вічного життя.

ГОЛОВА XVIII

ПОСТАНОВА ЗАВзяТО БОРОТИСЬ ЗА ВІРУ

ПРИЙНЯТИ вість спасення й посвятитися Богові через Христа і охреститися у воді —це тільки початок уживання нашої віри. Це тільки початок нашої слухняности Богові. Це ставить нас на дорогу до вічного життя, але це не значить, що ми остаточно таки спасемось. В обох случаях, коли Він вислав своїх апостолів на місійну роботу і коли Він давав своє пророцтво про кінець світа, Ісус сказав, “Хто видержить до кінця, той спасеться.” (Маттея 10: 22 і 24: 13, **НВ**) Триматися сильно правдивої віри в цім ворожій світі значить, постановити завзято боротись за неї.

² Добре відома релігійна пословиця, “раз спасений, завжди спасений!” є ложна й небезпечна. Чи це не Бог Єгова визволив Ізраїльтянів із землі єгипецької? Та чи всі ті мільйони показалися бути гідними увійти переможно в Обіцяну Землю “молока й меду”? Ангелів, що оглядають Його лице, Бог сотворив святими й звершеними; але чи ті небесні сотворіння, що від початку мали такі сприятливі позиції, всі задержали їх властиві оселі, де вони могли втішатися Божою ласкою й правом до вічного життя? Даючи вчасну пересторогу, ученик Юда пише: “Пригадати ж

1. Що ставить нас на дорогу до вічного життя? Чого вимагається від нас, щоб нам забезпечити остаточно спасення?

2. Як Ізраїльтяни і ангели сталися нам прикладом перестороги?

хочу вам, хоч і загально знаєте це, що Єгова, хоч спас людей своїх з землі єгипецької, опісля погубив тих, що не вірували. І ангелів, що не схоронили свого начальства, оставивши свої оселі, про суд великого дня вічними оковами під темрявою схоронив." Високо пошанований "охоронний херувим" в Едені піддався вибагливій самолюбности і через те стався великим Змієм, зводителем. Тим то Бог Єгова засудив його і його насіння на знищення через розщавлення його під п'ятою Насіння Божої "жени". (Юда 5, 6, НВ; 1 Мойсея 3: 15) Тож годиться нам звернути увагу на Юдове напominання, щоб остатися вірними.

* Та частина світа, що її називають "Християнством", сповнилась многими ріжними релігіями, звані "християнські", а начисляють їх в самих Зєдинених Державах 256 сект, отже передусім мусимо упевнитися чи ми маємо правдиву віру. Ми мусимо мати таку віру, нім ми можемо звернути увагу на напominання Юди, щоб "постановити завзято боротись за віру раз на завжди передану святим".—Юди 3, НВ.

4 Ми є віддалені дев'ятьнацять століть від часу, коли та віра була передана раз на всі часи вірним послідовникам Ісуса Христа. Це дало багато часу на сповнення пророцтв, які остерігали проти відступлення від чистої, первісної віри. Розподілені, помішані, бродячі в темряві обставини в так званім Християнстві доказують, що це вже взяло місце і закорінилось у цім

3. Про що треба впевнитись перше, щоб важко боротись за віру?

4. Про що перестерігали Петро й Павло? Чи це взяло місце?

світі. Апостол Петро перестеріг: “Бо ніколи з волі чоловіка не вивідено пророцтва, а від Бога промовляли люди Божі, як були розбуджені святим духом. Були ж і лжи пророки між людьми, як і між вами будуть лжеучителі. Ті ж нишком уведуть ересь погібну й відцураються Владики, що купив їх, і приведуть на себе скору погібель. І многі зблудять з дороги, щоб наслідувати їх вчинки розпустити, і котрі дорогу правди хулити муть.” (2 Петра 1:21 до 2:2, **НВ**) Та й апостол Павло перестеріг в його часі, що “тайна беззаконня вже орудує”. І вневдовзі перед своєю смертю, приблизно в 65 р. по Хр., він перестеріг: “Після відходу мого прийдуть вовки хижі між вас, що не будуть щадити стада, а з між вас самих устануть люди, говорячи розворотне, щоб потягнути учеників за собою.”— 2 Солунян 2:7 і Діяння 20:29, 30, **НВ**.

⁵ Як можемо впевнитися про правдиву віру й доказати, що ми в ній? Тим, що підемо назад до тих пророків, які, Петро сказав, руководились духом Божим. Так, через повернення назад до писань апостолів й учеників, що були натхнені доручити справдішну віру правдивому соборі Божому. Апостолів приказ є такий: “Пророцтвами не гордуйте. Впевніться про все; доброго держіться.” І самий апостол Павло погодивсь, щоб вість, яку він доручив, перевірити при помочи вже написаних Еврейських Писань старинними пророками. Його слухачі в Вереї прийняли Павлове слово з великою охотою, все ж

5, 6. Щоб впевнитися про віру й доказати, що ми знаходимося в ній, що ми мусимо робити? І чому це правильно так робити?

таки “уважно, щодня розбирали Писання, чи так воно є.” Напоминаючи християнів в останніх часах, щоб зверталися завжди до первісних писань за чистою, правдивою вірою, Павло писав: “Та є такі, що вони колотять, і бажають перевернути добру новину Христову. Та, коли б ми або ангели з неба проповідували вам більше того, що ми проголосили як добру новину, нехай буде проклятий.”—1 Солунян 5: 20, 21, і Діяння 17: 11 і Галат 1: 7, 8, НВ.

⁶ Апостоли важко боролися, щоб піддержати спільну віру собору з першого століття. Щоб нам відступити тепер від сектанських вірувань і релігійного замішання цього століття, ми мусимо вернутися до їх спільної віри, що була передана їм на всі часи. Вона міститься незмінною в натхнених Писаннях Біблії. Як Мойсей, писатель перших книг Біблії, так і апостол Іоан, писатель останніх книг Біблії, написав Божу пересторогу проти додання ненахнених релігійних переказів людських до Божого Слова, що було раз доручене Його людям.—5 Мойсея 4: 2; Одкриття 22: 18.

⁷ Коли ми раз установили, при помочи Божого написаного Слова, що є “спільна віра”, у почині передана християнському соборові, то що тоді нам робити? Якщо ми маємо запевнити собі становище спасення, ми мусимо тепер завзято боротись за нього, ради тієї самої причини, що Юда підкрислив у своїм листі. Подаючи нам свою причину чому він не описав “спільного спасення”, він каже: “Моя причина є та, що

7. Впевнитися про віру, що ми мусимо робити? Ради якої причини?

деякі люди повлазили і вже давно призначені по Писаннях на суд, описаний понижче, безбожні, обернувши незаслужену благодать нашого Бога як привід для розпусти, відцуравшись самого Владика і Господа, Ісуса Христа. . . . ті сновиди опоганюють тіло і зневажають владсть й хулять прославлених. . . . вони все розуміють по природі, як безсловесні звірі, у всьому далі сквернять себе.”—Юди 4-10, **НВ**.

⁸ Постановити важко боротись за віру значить не тільки сильно затримати в нашім умі те, що ми навчилися із Слова Божого. Це також значить ставити опір зіпсоттю і щиро застосувати науку Божу до нашого щоденного життя, щоб не зневажилась путь правди лихословієм. Наше життя мусить гармонізувати із тим, що наші уми й серця вірують й прийняли, і котрі наші уста визнають. Якщо ми не виконуємо того, що ми прилюдно проповідуємо з Божого Слова, тоді ми оббріхуємо наше визнання і стаємо спотиканням для тих, що глядять на нас як на взірці, якими віруючі повинні бути. “Сама віра без діл є мертва.”—Якова 2: 17, **НВ**.

⁹ Сатана, Диявол вже в Едені осквернив віру чоловіка й жінки дотично Бога. Від часу, коли чиста віра була вперше передана, він старався осквернити її і її обряди. Він не тільки перекручує писання, як це він зробив Ісусові в пустині спокуси, але він старається осквернити життя віруючих при помочи “тілесних діл”, що ни-

8. Що значить постановити важко боротись за цю віру?

9. (а) Кого Сатана старається просякнути між собор? (б) Як вони стараються обернути Боже милосердя, як привід до неморальности?

щать віру. Він старається пропхнути огидну, зрадничу "п'яту колюмну" між теократично організованих людей Єгови, щоб упідлити чисті життєві засади, які вони мусять піддержувати. Про цих агентів Диявола давно було пророковано й осторогу дано, і призначено певний кінець погібелі, який мусять потерпіти всі ті, що піддадуться їм. Такі люди не очистили своє серце від світа. Під лицемірством вони підкрадаються у собор і стараються ужити Боже милосердя й незаслужену доброту до Його людей, як виправдання для неморальної поведінки ради вдоволення їх полових пристрастей. Вони переконують похитних у вірі, що від почину Бог простив нам наші гріхи через віру в Христову кров, включаючи наші минувші гріхи чужолоства й перелюбства. 'Так'—вони кажуть—'Бог знає, що ми немічні й підлягаємо пристрастям, і хоч ми поринимо в розпустні зносини задля вдоволення наших полових бажань, Бог таки буде милосердний. Воно не шкодить піддатися деколи, й Бог простить нам, якщо ми визнаємо цей гріх, так як ми вперше прийшли до Нього через Христа. Отже, нумо до діла!'

¹⁰ Такі осквернителі тіла схожі на безсловесних звірів, що руководяться звірячими пристрастями. Проти таких нам би поставити важку боротьбу за віру і за чисте, невинне життя, яке вона представляє й якого вона вимагає. Якщо ми піддамося таким принадам на добровільну нечистоту, то це значить, що ми творимо самі собі знищення, і рівночасно стягаємо знева-

10. Щоб упертись їм, треба чого? Піддатися їм, принесе що?

гу на Божий собор. Бог визволив своїх людей. Він вірує в чисту організацію. Отже ми всі повинні завзято боротись, щоб її задержати такою на Його честь, і щоб ми могли поручати Його правду й організацію іншим, що шукають життя.

¹¹ Хто грішить потім, як Бог раз очистить їх через Ісусову кров, такі є уподоблені до собаки, що вилизує свою власну блюватину, або до свині, що вертається назад валятися в брудній калюжі. Бог знищить усіх таких, що добровільно замотаються знов у гріх ради самолюбної приємності, яку це дає упавшому тілі. Це, що вони співтоваришать з Теократичною організацією, що на дорозі до спасення, не спасе їх ані не виправдає їх, а означає ще більшу відповідальність. Тим то, в тяжкій боротьбі за віру, яку передано раз на всі часи святим, ми мусимо відперати опоганюючих спокусників. Ми мусимо рішучо зберегти самоконтроль над собою. Каже апостол:

¹² “Я морю тіло мое й підневолюю його, щоб іншим проповідуючи, самому іноді не статись нікчемним. Не хочу, брати, щоб не знали, що отці наші під хмарою були, і всі через море переходили; і всі в Мойсея хрестилися через хмару й море; і всі їли ту саму їжу; і всі той самий духовий напіток пили; бо пили з духової скелі, що йшла за ними, скеля ж була Христос. Та мно-

11. Чи співтоваришення із нами спасе тих, що повернуть до гріха? Чому?

12. В доказ цього, до яких перестерігаючих прикладів апостол відсилає нас?

гих з них не вповодив Бог, бо поражені були в пустині. Це ж сталося нам прикладом, щоб не бажали лихого, яко ж і вони бажали. Ані ідолопоклонниками не робіться, як деякі з них зробили; яко ж написаю: 'Посідали люди їсти й пити, і встали бенкетувати до нестями. Ані робім перелюбу, як деякі з них робили, та й полягло їх за один день двацять три тисячі. Ані спокушуймо Єгову, як деякі з них спокушували, та й погинули від гадюк. Ані нарікаймо, як деякі з них нарікали і погинули від губителя. Усе ж це прикладами сталося їм, приписано на науку нашу на котрих закінчення цього ладу прийшло. Тим же, хто думає, що він твердо стоїть, нехай глядить, щоб не впав. Ніяка спокуса не настигне на вас тільки звичайна людська.'— 1 Коринтян 9: 27 до 10: 13, **НВ**.

¹³ Тим то не вповаймо на Боже милосердя до точки добровільного надужиття його. Але, як ми сподіємося Божого милосердя, так будьмо й милосердні до інших. "Щасливі милосердні, бо такі милосердя доступлять." (Маттея 5: 7, **НВ**) Один спосіб указати милосердя й поставити добру боротьбу за чисту Богом дану віру є цей, щоб будувати один другого на нашій найсвятішій вірі, молитися в повній гармонії з святим духом, щоб ми не увійшли в спокусу через пристрасть нашого тіла. Самі ми ненавидимо внутрішню одіж або внутрішнього себе, що сплямлене грішним тілом. Одначе, ми мусимо з милосердя старатись ратувати інших, коли бачимо, що хтось у соборі піддався спокусі й

13. Як ми ставимо добру боротьбу при помочи спільного будівання, молитви і указання милосердя загроженим одиницям?

плямить свою одіж християнської тотожності через тілесні пристрасти. А що ми раз умерли для гріха через Христа, отже ми не можемо жити для нього і статися його невільниками знов. —Юди 20-23.

¹⁴ Якщо який член собору грішить особисто проти нас, ми будемо намагатись бути далі з таким грішником на братерських умовах і затримати мир і єдність у соборі. Ради цієї мети, ми не будемо розголошувати його гріху проти нас через пусті сплетні або інші поголоски, але зробимо зусилля, щоб допомогти йому виздоровіти з його гріху, затримавши в тайні це між нами і ним. Ми не будемо плекати зраненого почуття й шукати нагоди, щоб відплатитися йому, але ми зробимо зусилля виратувати його від лихого впливу його гріха через отворення йому очей до цього, і через привернення мирного споріднення. Ми будемо поступати по інструкції Ісуса:

¹⁵ “Це не є побажаним у мого Отця, що на небі, щоб один із цих малих загинув. Тим же, коли твій брат прогрішиться, йди і відкрий його провину між тобою а ним на самоті. Якщо послухає тебе, ти здобув брата твого. Коли ж не послухає, возьми з собою одного або двох, щоб при устах двох або трьох свідків вся справа була вирішена. Коли ж не послухає їх, скажи соборові. Коли ж і собору не послухає, нехай він буде тобі, як один із народів і як митник.” —Маттея 18: 14-17, НВ.

14. Щоб привернути того, що грішить проти нас, то чого ми не будемо робити?

15. Які були Ісусові інструкції для перепровадження такої справи?

¹⁶ Віднести́ся нарешті́ до собору не значить скликати так званий "церковний суд", на якому засідає цілий собор, як присяжні й як тіло суддів для переслухання справи й видання вироку, при чім собор правдоподібно розділиться, поринувши в многі суперечки та внутрішню незгоду. Це значить ось що: Нехай покривджений приступить до братів, що є представниками собору і котрі були призначені до урядової служби через Теократичну організацію. Возьми їх з собою і нехай вони переслухають цю справу відкриту перед ними в присутності переступника. Тоді ті уповаженні слуги нехай уживають їх духових уздібностей, щоб привернути переступника до його змислів, до зрозуміння його вини, щоб він признався й шукав Божого прощення через Христа і так віддав властиве відшкодовання своєму покривдженому братові.

¹⁷ Коли ж переступник відмовиться послухати собору, себто, що його представники мають сказати з лагідністю, то Ісус не казав тягнути цієї справи перед світські правничі суди в краю. Апостол Павло сказав, що ліпше було б терпіти кривду ніж зробити так, бо це не допустило б поганого світла на християнський собор в очах світських людей. (1 Коринтян 6:1-8) Ісус сказав, щоб оставити впертого переступника і нехай він іде собі шляхом світа цього, як от світський Язичник або гноблючий митник. В цей спосіб покривджений не потерпів сталої шкоди в сутті свого духового добра, але зріс в лю-

16. Що значить віднести́ся нарешті́ до собору?

17. Якщо переступник відмовиться послухати собору, то що обиджений тоді робить, не вазнавши ніякої сталої ушкоди?

бові, будучи милосердним до свого брата. Він не був переможений злочином, але важко боровся за віру, що була раз на завжди передана Божим святим. Він задержав себе в любові Божій на вузькій стежці до вічного життя.

ГОЛОВА ХІХ

ПІДДАНСТВО ВИЩИМ ВЛАСТЯМ

АНГЕЛ Гавриїл сказав жидівській дівиці, що її син мав бути названий Ісусом: “Цей буде великий, і Сином Всевишнього звати меться, і Бог Єгова дасть йому престол Давида, отця його, і царем він буде над домом Яковим по віки, і царству його не буде кінця.” Це повідомлення погоджується з попередніми пророцтвами, що Найвища Власть, Бог Єгова, зарядив для свого Сина бути Сталим Наслідником угоди Царства, що її зроблено з Давидом, і посяде царство небесне по правиці Бога. Сатана, Диявол, старався відманити Сина Всевишнього від цієї небесної нагороди. Він узяв Ісуса на високу гору й в одній хвилині указав йому на всі царства залюдненої землі. Гордо він сказав до Ісуса: “Тобі дам власть оцю всю і славу їх, бо мені передано, і кому схочу дам її. Ти ж, коли поклонишся передо мною, буде все твоє.” Ісус відкинув це принадне пропозиція Диявола. Він постановив далі почитати Бога Єгову і триматися Божої обітниці, небесного царства, до якого Він був помазаний духом Єгови.—Луки 1: 31-33 і 4: 5-8, **НВ.**

1. Як це було представлено в часі Ісусового зачаття, що Він прийме царство? і супроти якого пропозиція Він тримався його непохитно?

* За такий взятий ним напрям, Ісус заплачив своїм життям у найбільше ганебний спосіб. Однак це оправдало суверенність Єгови над цілою вселенною і здобуло Ісусові місце у всесвіті вище ніж Він мав перед тим, друге тільки до самого Всевишнього Бога. “Знайшовшись у виді чоловіка, він упокорив себе і стався послухним аж до смерти, смерти на дереві тортур. За те й Бог високо возніс Його, і з ласки дав Йому імя вище всякого іншого імени, щоб в імя Ісуса приклонилось всяке коліно, що на небі й на землі і під землею, і щоб усякий язик явно визнав, що Ісус Христос є Господом на славу Бога Отця.” До цього Петро додає: “Він є по правці в Бога, бо Він зійшов на небо, і Йому покорились ангели й власти й сили.” (Филипян 2: 8-11 і 1 Петра 3: 22, НВ) Згідно із цим божественним розпорядком, прославлений Ісус займає становище зараз друге до Єгови, і тому Всевишній Бог і цей високо вивисшений Ісус становлять Найвищі Власти над цілою вселенною. Це так є всупереч Сатани, Диявола, і всіх царств залюдненої землі.

* Ісус відкинув ті царства землі, тому що вони ніколи не були призначені Богом, а всі були витвором чоловіка. Коли старенький апостол Йоан був увязненим скитальцем римського уряду, прославлений Ісус виявив йому джерело з якого всі ті царства цього світа побирали їх велику власть над землею:

2. Як Ісус був вивисшений бути другою найвищою властю?

3, 4. Як Ісус символічно виявив джерело з якого світські царства побирали свою власть?

⁴ Кажє Йоан: "І бачив я звіра, що виходив з моря, маючи сім голов і десять рогів; а на рогах його десять корон, на головах його імена богохульні. . . . І дав йому змії силу свою, й велику власть. . . . І дивувалась вся земля йдучи в слід за звірем. І поклонились змієві, що дав власть звіреві; і поклонились звірові, говорячи: хто подібний звіреві? хто може воювати з ним?" —Апокаліпсія 13: 1-4, Дуя.

⁵ Завважте цього звіря, що вийшов з безодні морської. Римо католицьке видання Біблії (Спілкою Йоана Мурфія, Балтімор, Меріленд, з 1914 р.) каже в своїй побічній заввазі: "Цей перший звір з сімома головами і десяти рогами, це правдоподібно ціле зборище недовіроків, ворогів та гонителів людей Божих від початку до кінця світа. Сім голов, це сім царів, себто, сім головних царств або імперій, які вже уживали, або ще будуть уживати жорстокого пановання над людьми Божими; і з цих п'ять уже упало, а іменно, монархії Єгипет, Ассирія, Халдея, Персія і Греція, одна ще існувала, іменно, імперія Римська: а сема й головна має ще прийти, а іменно, великий Антихрист і його імперія. Десять рогів можна б розуміти десять менших гонителів." В Апокаліпсії 12: 9, 12, те обявлення каже, що "змії"—це Сатана, Диявол.

⁶ Ось так релігійні товмачі св. Письма погоджуються, що видима правлюча система, що

б. Від кого, як це релігійні товмачі признають, видима світова система прийняла свою власть?

б, 7. (а) Проти кого світові сили збираються, і як це висуває наперед суперництво? (б) На случай удару, кому ми мусимо бути піддані?

верховодить землею, отримала свою владу і силу від великого змія, що є “вуж вікодавний, званий Дияволом і Сатаною, що зводить цілу вселену.” В Одкритті 17: 12 сказано: “А десять рогів, що бачив їх, це десять царів, котрі . . . приймуть владу як царі однієї години з звірем.” Одкриття голови 12, 13, 17, і 19 також показують, що змії із моря і їх союзники—всі збираються проти Бога Єгови і Його царства під Ісусом Христом. Це висуває наперед головне суперництво про питання всесвітньої суверенності: Хто є Всевишній і чю верховну владу вселенна мусить признати й їй коритися.

⁷ Ісус Христос, будучи на землі, поставив правильний приклад своїм послідовникам для наслідування у вирішенню цього питання. За Його вірність до мученичої смерті за правильну суверенність Єгови, Ісус був вивисшений до місця найвищої влади, так що тільки Бог Єгова є Головою над Ним. Зараз перед своїм зрадженням і смертю Ісус сказав до своїх вірних апостолів: “Ось йде управитель світа цього. І не має влади до мене. . . . управитель світа цього засуджений.” (Йоана 14: 30 і 16: 11, **НВ**) Управитель світа цього, змії, і видимий правлючий лад, який він поставив у силі, збираються проти Бога і Його Наслідника Царства. Тим то часто бувають зударі між заповідями і законами Божими і з видимою правлючою системою цього світа. Серед такого оточення, то кому віруюча душа мусить бути підданою в неохитнім послушенстві? Відповідь є дуже проста:

Властям, що є вищі від людей і дияволів. Підданство їм значить вічне життя.

• ⁸ Рим був пануючою світовою силою в Павловім часі, і цей апостол написав листа до віруючих християнів там: “до всіх тих, що в Римі, яко люблені від Бога, покликані бути святими.” (Римлян 1: 1-7, **НВ**) Він не звернувся своїм листом до душ осторонь Теократичної організації, щоб застановлялись над світською політикою з ними. В дванадцятій голові цього листа він показує, що Теократична організація є подібна до людського тіла з Ісусом Христом, як Богом назначеною Головою, а після того він відповідає для нас на питання про всесвітню суверенність, кажучи:

• ⁹ “Не давайся подужати злом, а подужуй зло добром. Усяка душа нехай кориться вищим властям; нема бо власті, коли не від Бога. Які ж є власті, вони настановлені на їх ріжні становища Богом. Тим же, хто противиться власті, Божому розпорядку противиться; хто ж противиться, ті суд собі набувають. Бо ті управителі є пострахом не ділам добрим, а лихим. Чи хочеш не боятися власті? Добре роби, то й мати меш похвалу від неї. Божий бо міністер він, тобі на добро. Коли ж лихе робиш, бійся; бо не надармо меч носить; Божий бо слуга він, відомститель гніва тому, хто робить лихе.”— Римлян 12: 21 до 13: 4, **НВ**.

• ¹⁰ Вищими Властями є Всевишній Бог Єгова і Його прославлений Син Ісус Христос. Згідно з

8. До кого Павло звертався в листі до Римлян, голова 13? Відносно якого питання?

9. Що він каже нам, щоб ми користали з властей які є?

10. Хто це “вищі власті”? Отже кого нам боятися?

Теократичним розпорядком самого Єгови, ті існуючі Власти є призначені до їх властивих становищ, першим є Всевишній Бог, другим є Ісус Христос Його помазаний Цар. Бог, великий Законодатель, поручив своєму царському Синові повну силу чинити суд, разом із властю виконати присуди. (Йоана 5: 22, 27-30) Ті існуючі Власти є властивим предметом постраху понад усіх інших. Каже Петро: "Бійтеся Бога, поважайте царя," і Цар Ісус Христос сказав до Петра і інших учеників: "Я покажу вам кого лякатися: Лякайтеся того, хто, вбивши, має владу кинути в Геенну. Так, кажу вам, того лякайтеся." (1 Петра 2: 17 і Луки 12: 4, 5, **НВ**) Щоб установити свою зверхність над світовими володарями землі, Ісус дав Одкриття в яким Він зобразив себе, як здобуваючий остаточну перемогу над ними, тому що "Він Пан над Панами, і Цар над царями."—Одкриття 17: 14; 19: 16.

¹¹ Як Найвища Влада, Бог Єгова є джерелом всякої наділеної правильної влади. Він не є джерелом влади для тоталітарних диктаторів, бо вони побирають свою неправильну владу від того, що його Одкриття зображує як змія. Єгова дав правильну владу своєму Синові, через кого Він сотворив усі інші речі. Ісус доказав свою невинність до Бога, як Всесвітнього Суверена, серед найбільш болючої проби, так що "ангели і влади і сили впокорено Йому." (1 Петра 3: 22, **НВ**) Апостол Павло каже, що й йому була дана ця влада, як апостолові, у ви-

11. (а) Хто є джерелом наділення правильної влади? (б) Кому Він наділав владу у першій століттю?

димій Теократичній організації Божих людей: "властю, що дав нам Господь на збудування, а не на зруйнування ваше." Остерігаючи непорядних, він сказав: "Тим то я пишу це у відсутності, щоб будши між вами, не зробив безощадно по власті, яку дав мені Господь на збудування, а не на руйнування." (2 Коринтян 10: 8 і 13: 10, НВ) Отже, доки вони жили впродовж першого століття, ті дванацять апостолів Агнця були властями назначені Богом над їх братами ради властивого провідництва видимої організації. Така апостольська власть мала особлиwsze значіння, коли зроблено просьбу до братів, щоб "мати взгляд над тими, що важко працюють між вами і старшинують над вами в Господі, і наминають вас,—їх поважайте більше в любові за діло їх."—1 Солунян 5: 12, 13, НВ.

• ¹² Ми повинні мати властивий страх до Вищих Властей в тім змислі, щоб не бажати прогнівити їх. Якщо ми чинимо добро через виконання божественної волі, тоді не маємо потреби страхатися, тому що Вищі Власти противляться тільки лиходіям. Власти від Бога і через Христа вживається для добра християнів, що слідкують правдивість: "Божий бо слуга він, тобі на добро." Вона похвалює тих, що виконують Божу волю. Вона не переслідує, не забороняє, не увязнює і не вбиває їх. Коли ж ми поповнимо зло супроти Божої волі, тоді маємо причину боятися кари, бо Вищі Власти мають силу виконати суд проти злочинців. Ця вико-

-
12. (а) В який спосіб власть Божого слуги є на добро нам?
(б) Який меч він носить? На вжиття проти кого?

навча сила є символічно представлена через “меч”. Цар над царями і Пан над панами є зображений з ним: “А з’уст Його виходить гострий меч, щоб ним Він побив народи, і Він пасти ме їх жезлом залізним.” (Одкриття 19: 15, 16, **НВ**) В такому змислі про божественну власть, правильно ужито, сказано: “Божий бо слуга він, відомститель гніва тому, хто робить лихе.”—Римлян 13: 3, 4, **НВ**.

¹³ Люди цього світа часто позірно підкорюються законам краю прямо ради того, щоб унекнути кари закону. Проте любитель праведности не кориться Вищим Властям, щоб зберегти себе від божественного гніву й виконання суду. Це він робить тому, що це властиво, і що це дає йому мир серцю. Власна совість, каже апостол, повинна бути сильнішою силою ніж страх, щоб заставити християнів поступати правильно. “Тим то спонукуюча причина, що заставляє вас коритися, не є тільки ради гніва, а ради й вашої совісти.” Ця справа совісти повинна також бути застосована дотично питання, чи платити данину й податки світським управителям. Апостол писав до Божих святих, що жили в Римі, а Рим старинних часів був державою великих податків. (Даніїла 11: 20) Святі в Римі платили податки, і то з доброю совістю: “Того ж то й ви данину даєте.” (Римлян 13: 5, 6, **НВ**) Апостол був також добре познайомлений із тим, як в часі, коли Ісус мав народитися, “вийшов указ від кесаря Августа, щоб переписати всю залюднену землю; і всі люди йшли вписува-

13. (а) Опріч бажання оминати гнів, то ради чого іншого ми повинні підчинятись Властям? Отже, що ми віддаємо?

тись, кожен у свій город.” І Лука, близький друг Павла, записав, як Ісусів опікун Йосиф і Його людська матір, Марія, покорилися тому указові Кесара і вписалися.—Луки 2: 1-5, **НВ**.

¹⁴ Платити наложені податки, це згідне з наукою Христа і тому це можна робити з доброю совістю перед Богом. Ісус вирішив це питання для нас чи воно угодно перед Богом це робити: “Чи годиться давати данину Кесареві, чи ні?” Подавши йому денарія з обличчям Кесаря, Ісус відказав запитуючому Його: “Віддайте ж Кесареві Кесарові, а Боже Богові.” (Маттея 22: 17-21, **НВ**) Кесар кував свої власні гроші і не приймав жидівської монети, як податкових грошей. Так і ми мусимо віддати Кесарові або світським політичним властям сковану ними монету, якої вимагають від нас в податках. Через урядові підприємства, “Кесар” дає нам численні обслуги і тому ми зобов’язані платити наші податки. Ось так ми відплачуємося йому за його обслугу з якої маємо земні користи, як от обслугу громадських підприємств та вигодів, народні школи, поштову обслугу, вогневу сторож і охорону, поліційну службу, дороги й вулиці, і т. п. Отже сумлінно платіть йому за виконання такої земної обслуги. Але ж жадна з оцих обслуг не вимагає нашого почитання Кесаря та й жадна не є гідна його. Він не може купити нашого почитання такими річами. Жадна із тих річей не купить ані забезпечить нам вічного життя, і жадна із тих річей не варта нашого життя, щоб ми поклали наше життя для якої

14. (а) Що Ісус сказав про заплату податків Кесарові? (б) Що ми винні “Кесарові” віддати, а що ні?

небудь “Кесаревої” справи. Наше життя тепер і будуче походить від великого Життя-дателя: “В тебе джерело життя.” “Від Єгови спасення.” (Псалма 36: 9; 3: 8, АС) “Так бо полюбив Бог світ, що Сина свого єдинородного дав, щоб кожний віруючий в Нього, не погиб, а мав життя вічне.”—Йоана 3: 16, НВ.

¹⁵ Бог Єгова є Найвищою Властю, Ісус Христос є Вищою Властю; і Він сказав, що Його послідовники мусять віддати Богові те, що належить до Бога. Це приходить перше нім заплачення Кесарових річей Кесарові. Тим то віруючий, що посвятився Богу через Христа, сумлінно питає: “Якщо я віддам Кесарові більше ніж йому належить, бо цього він вимагає, і коли віддам моє життя безсумлінного послуху до Кесаря і положу життя моє за нього, то яке життя лишиться мені, щоб віддати Богу, який купив мене викупною ціною свого Сина кровю? Як же тоді я зможу жити життям у моїй повній посвяті до Бога, ступаючи слідами Христа? Писання кажуть мені, ‘Він за нас душу свою положив; і ми під обовязком за братів душі класти.’ (1 Йоана 3: 16, НВ) Як можна положення мого життя за християнських братів за котрих Ісус помер, погодити із моїм уживанням вбивчої зброї за Кесаря й ненавидіти й вбивати моїх братів у краях проти яких Кесар виповів нетократичну війну?” Це біблійне становище може бути незрозумілим або неоціненим новочасними світськими властями, ані воно не було зрозу-

15. Що до віддання нашого життя, хто має правильну владсть? Чому?

мілим в часі біблійних християнів першого століття, про яких ми читаємо:

Ті, що управляли поганським світом, мало розуміли вчасне Християнство і гляділи на нього неприхильно. Поганські писателі відносились до його, як до “нового й злющого забобону”, а до християнів, як до “зведених сотворінь”, що виконують “моральне паскудство”, сотворіння винуваті за “зненавидження роду людського”, як до “злочинців, що заслужили на найбільше строгу кару.” . . . Християни відмовились сповняти обов'язки римських громадян. Тих християнів уважали за анархістів, що надіялися знищити державу; як пацифістів, що вважали за порушення їх віри вступити до військової служби. Вони не хотіли прийняти політичні посади. Вони не хотіли почитати імператора.—Наведено з Світової Історії, В Дорозі до Цивілізації, з під пера Гекля і Сігмана (1937 р.), сторона 237, 238. Американський учебник вищої школи в Індіяна, 1938-1943 р.

16 Богодухновенні Писання показують, що наше життя, наше почитання і наше безумовне послушення належить до Найвищої Влади, Бога Єгови, і ми мусимо віддати їх Йому, бо ми винні Йому. Коли апостоли Петро і Йоан зустрінулись з питанням, чи коритися неправдивим наказам світських володарів супроти волі й наказам Найвищої Влади, то вони відповіли до жидівського Синендріону: “Чи праведно воно в очах Бога слухати вас радше ніж Бога,—самі судіть. А що до нас, ми не можемо перестати розказувати про речі, що виділи й чули. . . . Ми мусимо коритися Богу, як володареві, радше чим людям. . . . І ми є свідки цих річей, і також дух святий, якого Бог дав тим, що слухають Його, як володаря.”—Діяння 4: 19, 20 і 5: 29-32, НВ.

16. У виді несправедливих людських приказів, кому ми мусимо коритися?

¹⁷ Щодо Теократичної організації, то ті, що в ній мають божественну владу, служать Богу прилюдно для добра організації. Їх треба поважати, і по Теократичному підчинятися їм. “Вони бо Божі прилюдні слуги, що постійно служать тій цілі. Віддайте ж усім їм належність, тому, що вимагає данини, данину; тому, що вимагає мита, мито; тому, що вимагає чести, честь. Нікому нічим не задовжуйтесь, тільки любов'ю один одному; хто бо любить ближнього, закон сповнив.”—Римлян 13:6-8, НВ.

¹⁸ За сповнення тих Теократичних інструкцій, свідків Єгови неможливо називати по справедливому “анархістами” проти урядів цього світа. Біблійна історія показує, що апостол Павло, що написав лист до Римлян, голову 13, поважав земних царів і вважав на їх становище, владу і відповідальність. Так само робили й інші слуги Божі, яких історію записано. Отже всякі обвинувачення, що вони були бунтівниками, перевертнями світа, захитниками незаконних звичаїв, і т. п.—все це показалося бути ложним. (Діяння 16: 19-21; 17: 6-8; 24: 10-13; 25: 8, 10, 11; 26: 1-3, 7, 19, 30-32) Ми сумлінно віддаємо “Кесареві”, що належиться світській правлячій владі. Але ми також знаємо, що Кесар не є найважливіший в його вимогах. Ми ставимо на першому місці те, що найважливіше. Ми пізнали, що Бог Єгова є Найвищою Властю неба й зем-

17. (а) Хто це Божі прилюдні слуги? (б) З винятком чого ми не повинні задовжуватись нікому?

18. Що доказує, що ми по правді не можемо бути названі “анархістами” за послух до таких теократичних інструкцій? Що ми знаємо про це?

лі, і що Він призначив Ісуса Христа бути Вищою Властю; і що вірне підданство тим Вищим Властям значить вічне життя для нас.

ГОЛОВА XX

“ЧАС КІНЦЯ” СВІТА

ПОЧАВШИ від Навуходонозора царя Вавилонського, що перший знищив Єрусалим, поганським народам цього світа дозволено було володіти через довгий час без опозиції або перешкоди з боку Божого царства, чи то земного або небесного. Коли Єрусалим був знищений в 607 р. перед Хр., і його володіння цілком спустошене, тоді те типічне царство Боже з тим містом, як його столицю, було збурене. В тому часі Сатана, Диявол, невидима сила царя Навуходонозора, стався в найширшому значінню того вислову “богом цього ладу”. (2 Коринтян 4: 4, **НВ**) Тепер він зробив великий крок до здійснення його самолюбного бажання: “Ти ж говорив в серці своєму: Взіду аж на небо, над Божими зорями престол мій поставлю, засяду на горі між богами, на краю півночі; Взіду на висоти хмарні, і рівнею тому зроблюсь, що Всевишнім зветься.” (Ісаїї 14: 4, 13, 14) Отже із зникненням типічного царства Божого з соборної гори в Єрусалимі, почались “призначені часи поган”. Боже царство не мало перешкаджати поганам володіти землею аж до приходу Месії Князя в силі Царства. Сказав Єгова: “Скину, скину, скину, і не буде його покіль прийде той, що має до його право й кому віддам його.”—Езекиїла 21: 25-27.

1. Як задалеко Сатана здійснив своє бажання в 607 р. перед Хр.? Аж доки?

* Коли Ісус Христос вперше прийшов, щоб установити своє вічне право, як Наслідник угоди Царства, це не перешкодило призначеному протягові часу для поганів. Світові власти стратили його, як бунтівника проти Кесаря, і цим чином позбулися Ісусового правління, як чоловіка на землі. Коли перейшов протяг “сім часів”, або 2,520 років від 607 р. перед Хр., ті “призначені часи народів” закінчилися в жовтню, 1914 р. по Хр. (Побач Голову VI, сторони 59-70.) Чи це значить, що Сатанин світ скінчився в 1914 р.? Ні; не більше чим світ Сатани почався з розпочаттям часів поган. Проте події в тім році виразно зазначили початок кінця Сатанського світа. Отже це в 1914 р., почався “час кінця”. “На час останній, бо ще є час до призначеного речинця,” каже пророцтво Даниїла. Ось так Бог Єгова призначив незмінно, коли “час кінця” мав розпочатись, тобто, при закінченню призначених часів для народів в 1914 р. —Даниїла 11:35, 40; 12:4, 9.

* “Час кінця” обнімає протяг часу від 1914 р. аж до знищення Сатаниного світа; й Ісус говорив про це, як “закінчення ладу”. Ісус розказав про це у двох приповідях і показав, що цей період часу буде зазначений виразними подіями, які дійдуть до їх вершка при повнім кінці цієї системи, що під контролею Сатани, Диявола. Пояснюючи свою причту про пшеничне поле, яке Диявол засіяв отруйним буряном (подібним до пшениці), Ісус сказав: “Жнива, це

2. Що скінчилося в 1914 році по Христі, і що також зачалось в тому ж році?

3. Що це “час кінця”? Що показують Ісусові причти?

закінчення ладу, а жінці—це ангели. Тим то, як той бурян збирається й палиться вогнем, так буде при закінченню цього ладу. Пішли Син чоловічий ангели свої, й позбирають вони з царства Його все, що спричиняє поблазнь і тих, що роблять беззаконня, та й повкидають їх у вогняну піч.” Пояснюючи свою приповідь про невода, що наловив всякого рода риби, Ісус сказав: “Так буде при закінченню цього ладу: вийдуть ангели та й повідлучують лихих з між праведних, та й повкидають їх у вогняну піч.” (Маттея 13: 39-42, 47-50, НВ) Всі ті діяння, які приповіді описують взяли місце, вимагали часу. І в рівнобіжнім сповненню такі діяння вимагають часу нім довершиться кінець. Це доказує, що закінчення цього ладу потребує протягу часу із виразним початком і виразним кінцем.

4 Ісус ужив знищення невірного Єрусалиму для зображення знищення цього ладу, почавши з його верховною частию, “Християнством”. Яскравою мовою Він предсказав друге знищення того опоганеного міста і його храму, цей раз римськими полками в 70 році по Христі. (Луки 19: 41-45; Маттея 23: 37 до 24: 2) Незабаром після цього пророцтва, чотири з Його апостолів запитали Його на самоті: “Скажи нам, коли це буде? й який буде знак Твоєї присутности й закінчення ладу?” (Маттея 24: 3, НВ) Будучи богодухновенним пророком, Ісус почав давати їм ознаку. Чи появилась та ознака після 1914 р., як доказ, що закінчення почалось в тому році? Так; і як ми слухаємо Ісусового опису її, ми

4. Яке знищення Ісус предсказав? І проте які питання Його ученики тоді питали, і що ми тепер питаємо?

відчуваємо, що ми переживаємо знов ті епохальні дні, які почалися в 1914 р., по Хр.

° “Ви чути мете про війни й чутки воєнні; гледіть же не тривожтесь; мусить бо все це статися, та це не завершений кінець.” Ні, завершений кінець цього політичного комерційного, релігійного ладу не прийшов в 1914 р. Той рік зазначив тільки початок закінчення, і много подій мало ще наступити впродовж років закінчення. Що ж таке? “Бо встане нарід на нарід і царство проти царства, і настане брак поживи і будуть землетруси тут і там. Все ж це почин тривожливого горя.” (Маттея 24: 6-8, НВ) Точно на час, в 1914 р., по Хр. вибухла перша Світова Війна. Всі ті тривожні й смертельні події, предсказані Ісусом, наступили і суспільно відбувалися. Світ не є вже той самий. Він ніколи не виздоровів від тих зранияючих початкових мук горя, а навпаки, погубні обставини цілого світа погіршаються.

° Хто є відповідальний за всі ці болючі тривоги від яких світ чимраз аж корчиться від страху і печалі? Не даймо себе звести релігійними духовниками, які твердять, що це Бог відповідальний за них тим, що Він карає людей за понехання релігійних систем псевдо-Християнства і звернення до безбожницьких “ізмів”. Тому що Він призначив кінець часам народам в 1914 р., і призначив, щоб час кінця світові почався тоді, то це не робить Його відповідальним за той заколот, який Ісус предсказав. Боже обявлене Слово відкриває винуватого

5. Що Він сказав, що зазначить почин закінчення?

6. Кого духовенство обвинувачує, але хто є відповідальний за те горе?

злочинця й обнажує причину для насильних знущань проти суспільности людства. Війна, голоднечи, помір і землетруси карали землю перед тим, але ж часи народів ще не скінчилися були тоді. Ані ті нещастя не були предсказані особливше, та й вони не співтоваришили із більше замітними подіями в небі, які сталися від 1914 р. Отже значіння світового заколоту, що почався в 1914 р., є певне. Ми знаходимося в “часі кінця”, в закінченню цієї системи, і це Сатана, Диявол, є винуватий за зростаюче горе, що так карає людей.

7 Початок “призначених часів народам” в 607 р. перед Хр., був назначений збуренням типічного царства Божого, якого цар сидів на “престолі Єгови” в Єрусалимі. Кінець тим “часам народів” в 1914 р., мусів бути назначений через установлення дійсного, позатипічного царства Божого в руках Його Вічного Наслідника угоди Царства. Бог сказав, що Теократична корона і вінець будуть усунені з людських голів, і що діючого уряду в руках царського потомка від Давида не буде вже аж Месія прийде, який має право володіти. Тоді Бог Єгова віддасть його Йому. Цей прихід правильного Царя і віддання Йому урядової влади—це закінчення часів народів і їх неперерваному панованню над цим світом. Отже 1914 р., зазначив не тільки кінець часам народів, але й початок царства Єгови під Його Месією. Це зазначає народження Теократичного уряду над цією землею, яка належить до Бога Єгови. Його свята всесвітна організа-

7. Супроти того, що сталося в 607 р. перед Хр., то що зазначає 1914 рік?

ція в небі є зображена як жінка в суспіль із небесним світлом, яке звернене на неї. Вона то привела або породила Правильного Володаря. Всевишній Бог зараз окоронував Його. Отже в 1914 році вся сцена була приготована для війни в небі, що принесло всесвітні наслідки.

⁸ “І явилась друга ознака на небі; і ось змії великий, червоний як вогонь, у котрого голов сім і десять рогів, а на головах його сім корон; . . . І став змії перед жінкою, що мала породити, щоб, коли вродить, пожерти дитину її. І породила сина, хлопятко, що має пасти всі народи жезлом залізним. [Цей факт зазначає кінець ‘часам народів’.] І взято дитятко її до Бога і до престола його. . . . І повстала війна на небі. Михаїл і ангели його воювали проти змія, і змії і ангели його воювали, але не здоліли, ані місця вже не знайдено для них у небі. І так скинутий був змії, вуж вікодавний, званий Дияволом, Сатаною, що зводить цілу залюднену землю; він був скинутий на землю, і ангели його були скинуті з ним. І чув я великий голос в небі, що говорив: ‘Тепер прийшло спасення й сила і царство нашого Бога й власть Його Христа, бо скинуто винувателя братів наших, який винував їх день і ніч перед нашим Богом! . . . Тим то веселіться небеса і що домуєте в них! Горе ж на землі й на морю, бо зійшов до вас Диявол, маючи великий гнів, знає бо що йому час короткий.’” —Одкриття 12: 1-12, НВ.

⁹ Ось маєте! Це Сатана, Диявол, що є відповідальний за горе, що карає землю й море! Він

8. Хто провадив війну в небі? Як вона закінчилась?

9. Отже, що світове горе доказує? А однак, чому ми повинні радіти?

протривився Божому царстві від його народження в 1914 р. Та йому невдалося в його зусиллях збурити його, будучи скинутий з неба на землю. Ті безконечні горя, і заколоти, що наступали одні по других від 1914 р., доказують, що Царство народилося, що в небі відбулась війна, і що Диявол і всі його демони були скинуті і тепер вони бушують по цій землі, у виді їх жахливого кінця в короткім часі. Хоч це період болючого горя й терпіння для зведеного людства, то це й час для всіх людей доброї волі втішатися із святими небесами. Небеса є увільнені на віки від Сатани і його демонів і в короткому протязі часу наша земля буде також! Царство Боже народилося! Всесвітний Суверен знов зацарював над нашою землею! І Він дав власть своему Цареві, що є священником по чину Мелхизедека, царювати жезлом залізним серед народів, що їх “сім часів” світового володіння скінчилося, аж поки Він визволить все людство з їх невдоволяючого та гноблючого правління. Боже царство через Його Христа є в силі, щоб стояти через цілу вічність. Радійте з небесами на висоті!

¹⁰ Програвши війну в небі, Сатана і його демони далі воюють на землі. Проти кого? Проти видимої часті Божої всесвітньої організації (Божої “жінки”) і її членів. “І коли увидів змії, що скинуто його на землю, переслідував жінку, що

10. Як ми пояснимо переслідування свідків Єгови тепер?



породила хлопятко. . . .
І розлютився змій на жінку, і пійшов провадити війну з останком насіння її, що хороняють заповіді Божі, і мають діло нести свідоцтво Ісусове.” (Одкриття 12: 13-17, НВ) Це предсказання, що змії і

його демони будуть переслідувати Божих свідків, погоджується з Ісусовим попереднім пророцтвом відносно ознаки закінчення цього ладу. Після того, як Ісус предсказав війну і голоднечі, землетруси і по-



шести, Він сказав: “Тоді люди видавати муть вас на муки й вбивати муть вас; і зненавидять вас усі народи задля імя мого. І тоді також поблазнять-

ся многі, й видавати муть один другого. . . . І задля намноженого беззаконня, прохолодне любов многих. Хто ж видержить до останку, той спасеться.” (Маттея 24: 9-13, НВ; Луки 21: 10-19) Все це переслідування прийшло на свідків Є-



гови, що не взяли участі в глобальній війні до того часу. Воно далі приходить за підюдженням Диявола і його демонів, тому що свідки Єгови сповняють заповіді Божі, Найвищої Влади, і держаться роботи, несучи свідоцтво для Ісуса, Божого окоронованого Царя.

¹¹ Апокаліптичне Одкриття показує ясно, що Сатана і його демони не були звязані ані знищені зараз після скинення їх з неба. Їм дозволено бігати самопасом, як скаженим псам по землі аж закінчення цього ладу дійде до свого вершка у знищенню. Із цим знищенням завершиться кінець. Та нім це станеться, робота мусить бути виконана вірним останком Божої “жени”, що тримають заповіді Його, будучи свідками Його царства через Його окоронованого Сина Ісуса Христа. Це та часть ознак, яку Він предсказав, що зазначить те завершення: “І проповідувати меться добра новина царства по всій залюдненій землі на свідоцтво всім народам, а тоді прийде завершений кінець.” (Мат. 24: 14, **НВ**) Від першої Світової Війни це свідоцтво про установлене Царство проповідувалось усім народам без перестанку. Всупереч війни, яку змії і його демони провадять проти останка і їх співтоваришів доброї волі, свідоцтво до всіх народів таки збільшається в силі й обемі. Доконаний кінець цьому світу напевно зближається!

11. Занім кінець прийде, яку роботу мусить виконати? В супереч чого?

ГОЛОВА ХХІ

ДРУГА ПРИСУТНІСТЬ ГОЛОВНОГО ПОСЕРЕДНИКА ЖИТТЯ

ЗАПИТУЮЧІ апостоли сполучили закінчення цього ладу із другою присутністю Ісуса Христа. Їх питання до Нього було: “Коли це все станеться, і який буде знак твоєї присутності і закінчення цього ладу?” (Маттея 24:3, **НВ; Ро; Юг**) Його друга присутність справді потребує якогось видимого доказу, щоб ми могли бачити Його, тому що Він мусить бути присутній невидимо, як прославлений невидимий дух. Ціль Його другої присутності вимагає, щоб вона була невидима, бож це при допомозі даної ознаки Він являється очам розуміння “всім тим, що полюбили Його явлення”. (2 Тимотея 4: 8, **НВ**) Якщо ми любимо, щоб Він явився нам, то ми будемо слідкувати знак, що указує на Його давнобажану другу присутність.

² Його прихід або поворот зазначає почин Його другої присутності. Коли ученики на Оливній горі гляділи на небо, підчас Його вознесення до неба, і коли Він зник у хмарі, двох ангелів сказали до них: “Цей Ісус, узятий від вас на небо, прийде в такий же спосіб, як виділи Його сходячого на небо.” Ті ангели не сказали, що ті самі ученики побачуть Ісуса знов повер-

1. Чому ми потребуємо видимої ознаки про другу присутність Ісуса?

2. Як це, що світ не побачить Його більше? А однак, як “всяке око” побачить Його?

нувшого, ані що Ісус прийде в тім самім виді, в яким Він вознісся. Це спосіб, в який Він поверне, має бути такий самий в який Він вознісся на небо. Вірні ученики були свідками Його вознесення. Ніхто із цього світа не був там. В ночі коли Він був зраджений в руки ворогів, Він сказав: “Ще трохи і світ мене більш не видіти ме; ви ж будете видіти мене, бо я живу, й ви жити мете.” (Діяння 1: 11 і Йоана 14: 19, **НВ**) Спосіб Його відходу був тихий, без спостереження цього світа; і Він став невидимий, коли хмара обняла Його від їх виду. Тимбільше, Він, як дух, вознісся перед присутність Його Отця. Все це вимагає, щоб Він повернув знов спокійно, без вистави на переляк світа, але в невидимий спосіб зображений через хмари. Тільки вірно пильнуючі послідовники бачуть Його присутність в душі очима їх розуміння. Але при вершку закінчення цього ладу Він зробить переконуюче обявлення своєї присутности в душі, так що всі на землі, навіть Його вороги, стануть свідомі Його присутности. “Ось, Він йде з хмарами і всяке око побачить Його, і ті, що прокололи Його; і жалісно заголосять всі роди землі перед Ним.” —Одкриття 1: 7, **НВ**.

^a В Його першій приході на землю, Він був присутний і був видимий для людських очей через три із половиною років Його служення. Тоді потрібно було, щоб Він прийшов у видимім тілі, і не тільки через матеріалізування людського тіла і появлення, як от кільканяцять ангелів це робили без зречення їх духового існування. Він мусів статися “СИНОМ чоловічим”.

3. Із якого родоводу Ісус прийшов перше в тілі?

Він мусів НАРОДИТИСЯ як чоловік в людським звершенню. Він мусів народитися з особлившого покоління, народитися як обіцяне Насіння Авраамове і як Син Давида, як Вічний Наслідник угоди зробленої з Давидом про вічне Царство. Таким Він і народився. Це доказує "книга історії Христа, сина Давидового, сина Авраамового", що її написав для нас апостол Маттея. (Маттея 1:1, **НВ**) Цей богодухновенний письменник, згідно з іншими істориками, як Марком, Лукою і Йоаном, показує, як Ісус переніс своє життя, яким Він поперед втішався в душі, з небесної слави до утроби жидівської дівиці Марії. Цим чином Він не наслідив гріха і осуду від Адама, але народився досконалим чоловіком, сином Божим, і сином Авраама і сином Давида. Яко такий, Він міг доказати, що Він є Насінням в якому всі роди мають бути благословенні, і також доказати, що Він є з царського Насіння Давида в якому угода про Царство знаходить свого сталого наслідника. Яко такий Він оправдує обітницю Єгови.

Ісус також описав другорядну ціль свого приходу на землю в людським виді: "Син чоловічий не прийшов, щоб служено йому, а служити, й дати душу свою як викуп за многих." (Маттея 20: 28, **НВ**) Це вимагало від Нього статися досконалим чоловіком, щоб Він міг статися рівнобіжним викупом за звершене людське життя, яке Адам стратив для себе і загубив для всього людства через його добровільний гріх в Едені. Але ж так довго, як Ісус втішався людським життям самий, Він не міг статися рівнобіжним

4. Яка була другорядна ціль Ісусового приходу в тілі?

викупом за вмираюче людство. Він мусів пожертвувати те звершене людське життя через свою смерть у безгрішній невинності згідно з Божою волею. В цей спосіб Він міг увільнити те звершене людське життя і право до нього і обернути його в заслужений скарб, який Він міг предложити перед Богом в небі, як викупну ціну за людство. Він міг пристосувати ті заслуги своєї людської праведности, як средство для усунення гріха й засуду проти віруючих людей.

⁵ Хоч засуджений як грішник через самоправедних Жидів, Він умер як святий і праведний, ставшись жертвою викупу. Петро сказав до них у храмі: “Так, ви відреклися святого і праведного, а просили випустити вам чоловіка, вбивця, коли ви убили Головного Посередника життя. Та Бог підніс Його з мертвих, і цій правді ми є свідки.” (Діяння 3: 14, 15, **НВ**) Цей самий Петро каже нам, що Бог воскресив Ісуса Христа в душі: “Христос умер раз на всі часи за гріхи, праведник за неправедних, щоб Він міг привести вас до Бога, будучи умертвенний по тілу, но оживлений в душі.” (1 Петра 3: 18, **НВ**) Тим, що Він ожив у тілі знов, Він оставив своє звершене людське життя як жертву, щоб викупити вмираюче людство. Він сказав: “Хліб, що я дам, це тіло мое за життя світа.”—Йоана 6: 51, **НВ**.

⁶ Народитися в тілі значило упокорення для небесного Сина Божого, тому що чоловік є сотворений трохи меншим чим ангели. (Псальма 8: 5; Жидів 2: 9) Але за Ісусову цілковиту

5. Чи Ісус воскрес тілесною особою? Яка причина цього?

6. Як Він був прославлений? Як Він служить як Архирей?

вірність аж до смерти на дереві тортур, Бог прославив Ісуса тим, що воскресив Його безсмертним, нетлінним духом. Яко такий Ісус міг зійти до Бога, якого лица жадний чоловік з тіла й крові не може бачити і опісля остатися живим. Але як божественний дух, Ісус Архирей явився в присутності Бога з ціною або заслугами своєї жертви із звершеної крові й тіла. Це Він представив як принос за гріх перед Богом. “Не в рукотворену святиню ввійшов Христос, зроблену взором правдивої, а в саме небо, щоб нині являться перед лицем Божим за нас.”

⁷ В наступний день по Пятидесятниці, Його вірні ученики на землі почали отримувати користи з приносу Його викупної жертви Богові в небі. Отже Ісус Архирей ніколи не зможе взяти назад цю жертву викупу. Віддавши своє тіло за життя світа, Він не може взяти його назад і статися чоловіком ще раз. Ради цієї то головної причини Його поворот і Його друга присутність ніколи не може бути в тілі й крові, що Він пожертвував раз на завжди. Та й Його повороту в тілі не потрібно, бож Він не повертає, щоб вмерти знов за гріхи. Тепер Він повертає без жертвенного тіла й крові. “І як призначено людям раз умерати, а потім суд, так і Христос один раз принесений, щоб понести гріхи многих, у друге без гріха [або без приносу за гріх] явиться ждучим Його на спасення.”—Жидів 9: 24, 27, 28, **НВ**.

⁸ Отже, чому Ісус Христос поверне? Аджеж, щоби царювати в своїм царстві! Його перший

7. Чому Він не може повернути у тілі? Чому цього не потрібно?

8. Чому поверне знов? Отже, що його другий прихід значить?

прихід, у звершенім тілі й крові, був на оправданнн всесвітної суверенности Єгови через Його повну вірність до справ Божого царства, і також щоб відкупити людство. Про викуп Він постарався, але Бог зараз не установив Царства із Ним. Тим то учеників навчено молитися: “Отче, що в небесах, нехай святиться імя Твое. Нехай прийде царство Твое. Нехай буде воля Твоя, як в небі так і на землі.” (Маттея 6: 9, 10, **НВ**) А що Христос поверне, щоб царювати в Царстві, то Його другий прихід значить, Його активний вступ у силу Царства. Коли Він вознісся на небо, Він сів по правиці в Бога, очікуючи на час, щоб обняти власть і правління, як Мелхизедек, над своїми ворогами, як Його підніжок. В листі до Жидів 10: 12, 13 сказано: “Цей чоловік приніс одну жертву за гріхи на завжди, і сів по правиці Бога, дожидаючи далі доки положаться вороги Його підніжком ніг Його.” (**НВ**) Докази вже розглянені доказують, що в 1914 р., Боже царство народилося і Його Син був окоронований властю, щоб володіти жезлом залізним серед Його ворогів. Остаточнo Він розібе їх на куски і очистить вселенну із всіх тих, що воюють проти правильної суверенности.—Псальма 2: 8, 9.

* Отже 1914 рік зазначив час Христового невидимого повороту в дусі. Ця невидимість є означена через темні хмари, як про це описано в Даниїла 7: 13, 14: “І бачив я в ночніх видивах, а ж це з небесними хмарами йшов ніби Син чоловічий, дійшов до Стародавнього і приведено

9. Якої ознаки Жиди домагались від Ісуса? Коли, по Його словам, вона явиться?

Його до нього. І дано йому власть, славу й царство, щоб усі народи, племена й мови йому служили; власть його—власть віковична, що ніколи не минеться, і царство його не повалиться.” Цей прихід на хмарах з Царською силою й славою—це ознака з неба, якої невіруючі Жиди домагались від Ісуса. Але Ісус споріднив цю подію з Його ДРУГИМ приходом і закінченням цього ладу, кажучи: “І тоді явиться ознака Сина чоловічого на небі; і тоді заголосять всі роди землі і побачуть Сина чоловічого йдучого на хмарах небесних із силою й славою великою.” (Маттея 24: 30, **НВ**) Його прихід у Царство в 1914 р., зазначив почин Його другої присутності або **пароусія**. Це грецьке слово значить **присутність**.

¹⁰ Його перша присутність, що була в тілі й крові, продовжалась через період часу. Так Його і друга присутність продовжується в душі. Хоч Він невидимий в душі, Його друга присутність є так важна для людей по всій землі, що її не можна тримати в тайні, й вона не буде затаєна. Ні, не більше чим ясне сяєво, тріскаючої блискавиці з хмарів небесних можна затаїти в пустині або в коморах таємниць. Тому Ісус остерегав: “Отже, коли люди скажуть вам: Ось він у пустині, не виходьте; Ось він у коморах, не діймайте віри. Бо як блискавка виходить зі сходу та сяє аж до заходу, так буде присутність [пароусія] Сина чоловічого.”—Маттея 24:26, 27, **НВ**.

10. Що означає вираз присутність? Чому її не можна заховати?

¹¹ Від 1914 р., присутній Христос виявляє докази своєї другої присутності або **пароусії** і робить їх зрозумілими для людей повсюди. Останок Христових вірних учеників і збільшаюче множество людей доброї волі розпізнають Його осяйну другу присутність. Вони знов сповіщають про неї іншим, щоб їх очі розуміння отворилися й вони побачили. Одначе многі уперто відмовляються вірувати в докази перед ними і побачити правду й поступати з нею: оці будуть змушені побачити Його присутність при кінці цього світа при помочи вогняного знищення ворогів Божого царства. Це станеться при “одкриттю Господа Ісуса з неба з Його могутніми ангелами в поломяному вогні, як Він пішле помсту на тих, що не знають Бога й котрі не коряться добрій новині про нашого Господа Ісуса. Оці приймуть відплату вічної погибелі від лица Господнього і від слави потуги Його, як Він прийде прославитися у святих своїх.”— 2 Солунян 1: 7-10, **НВ**.

¹² Це в силі уряду, як Виконатель Єгови, щоб знищити Його збунтованих ворогів, що Цар Ісус Христос приходить подібно як злодій. Протиснувши свою пересторогу між описом приготування до всесвітної війни Армагедону, яка наступить по скиненню Сатани з неба, Ісус сказав: “Вони виходять на царів цілої залюдненої землі, щоб зібрати їх на війну в день той великий Бога Вседержителя. Ось іду, як злодій. Щасливий, хто чуває. . . . І зібрали їх в одно

11. Як Його присутність була объявлена? Як вона ще буде объявлена?

12. В яким уряді й чому як злодій Він приходить?

місце, що зветься по єврейськи Гар-Ма-гедон.” (Одкриття 16: 14-16, **НВ**) Цей погубний вершок закінчення цього ладу приходить, як злодій, через його раптовий прихід, в невідомій і несподіваній годині і в ночі, коли світ ще бенкетує по дикунськи і зухвально ругається супроти Бога. Ісус порівняв свій прихід із неймовірним, наглим приходом глобального потопу в часі Нойової присутності.

¹³ Через кільканацять літ Ной і його подружені сини будували ковчег по наказу Божому; і той ковчег був надто великий, щоб люди не могли бачити його. Ной пояснював будовання, і цим давав пересторогу безбожницькому світу про глобальний потоп. За їх добровільне недовірство, погубний потоп ринув на них раптово, як злодій. Так буде з погубним вершком Ісусової невидимої присутності. “Про день же той і годину ніхто не знає, ні ангели на небі ні Син, тільки Отець. Бо як було за днів Ноя, так буде й присутність Сина чоловічого. Бо як за днів перед потопом люди їли й пили, женилися й віддавалися, аж до дня, як Ной увійшов у ковчег, і не знали, аж потоп прийшов і вигубив їх усіх, так буде присутність Сина чоловічого.” (Маттея 24: 36-39, **НВ**) Так зване Християнство, що визнає віру в видимій поворот Христа в тілі, відмовляється вірувати в докази Його пароусії в душі. Наслідуючи безвірність з часу Нойової присутності, псевдо-Християнство насміхається з цього і цим додає доказ, що ми живемо в закінченню цього ладу.

13. Як Його присутність буде як за днів Ноя?

¹⁴ “Найперше це знайте, що в останні дні прийдуть ругателі із своїми насмішками, поступаючи по їх власнім хотінню, і скажуть: ‘Де та обіцяна присутність [пароусія] Його? Відколи бо батьки поснули сном смерти, усе так само пробуває від почину сотворення.’” (2 Петра 3: 3, 4, **НВ**) Це є додатковий доказ, що Христова присутність буде невидима в душі. Прилучитися до тих ругателів допровадить до негайного знищення в Армагедоні. Проте перевірити цей доказ і тоді діяти, як в другій присутності Ісуса Христа, царюючого Царя, провадить до вічного життя.

14. Наруги проти Його присутності є додатковим доказом чого?

ГОЛОВА XXII

ОСТАНОК З НАСЛІДНИКІВ ЦАРСТВА

В ЧАСІ другої присутності Христа, на землі мусить бути останок з Його вірних послідовників, що є Його співнаслідниками небесного царства. Дев'ятьнацять століть тому, по установленню Спомину Христової смерті, Він сказав до своїх вірних апостолів: "Ви пробували зі мною в пробах моїх; і я завітую вам, як Отець завітував мені, царство, щоб ви їли й пили за столом в царстві моїм, і сиділи на престолах судячи дванацять родів Ізраїля." (Луки 22: 28-30, **НВ**) Цими словами Він звідомив їх, що Він узяв їх в Давидову угоду Царства з Ним. В своїм одкритті для апостола Йоана Він potwierдив цю угоду з своїми послідовниками, додавши: "Хто побідить, і хто хоронить аж до повного кінця діла мої, тому я дам власть над народами, і пасти ме їх жезлом залізним, так що вони покрушаться як посуди глиняні, як це я прийняв від Отця мого; і дам йому ранню зору." "Хто побідить, дам йому сісти зі мною на престолі моїм, яко ж і я побідив, і сів з Отцем моїм на престолі його."—Одкриття 2: 26-28 і 3: 21, **НВ**.

² Впродовж усіх тих століть від коли були дані ті обітниці Царства, відбувалось покликан-

1. (а) Хто мусить знаходитися на землі в часі другої присутності Христа? (б) Якими словами Ісус говорив про угоду і утвердив її для них?

2. Чому тільки останок із них може бути тут на землі?

ня й вибирання віруючих, і приготування їх бути гідними Царства. А що кляса Царства є обмежена тільки до 144,000 з їх Головою Ісусом Христом, то при закінченню цього ладу, на землі мусять бути тільки останні члени, або останок з тих покликаних і вибраних для Царства.

³ Описуючи роботу, яка зазначає Його другу присутність, Ісус ужив причти про Царство і сказав: “Правдивого рода насіння—це сини царства; . . . Жнива—це закінчення ладу, а жінці—це ангели. Отже як той бурян збирається і палиться вогнем, так буде при закінченню цього ладу. Пішли Син чоловічий свої ангели і позбирають вони з царства все, що блазнить і людей, що чинять беззаконня, і повкидають їх у вогняне горнило; а там буде плач і скриготання зубів. Тоді правдиві сяти муь ясно, як сонце в царстві їх Отця.” (Маттея 13: 38-43, НВ) Жниво царської кляси возьме місце в часі другої присутности Христа, і Він є великий Жнець, бо Він перший засіяв насіння Царства.

⁴ Робота жнив, це частина вказівника ознаки про пароусію Царя Ісуса Христа в дусі. Цією роботою Він розлучує поверховних християн від правдивих послідовників Царства, роблячи ріжницю між ними дуже остру й виразу. Він указав, що ці жнива будуть виконуватися по першій Світовій Війні й по скиненню Сатани і його демонів з неба. Завважте Його слова дотично цього в Його пророцтві про ознаку закінчення цього ладу: “Зараз після горя днів тих сонце померкне, й місяць не давати ме світла

3. Як Ісус описав жнива кляси Царства?

4. Коли Ісус указав, що це мусть відбутися? Як останок сіяв?

Його, й зорі попадають із неба, й сили небесні захитаються. І тоді явиться ознака Сина чоловічого на небі, . . . І пішли Він ангели свої з голосним гуком трубним, і позбирають вони вибраних Його від чотирох вітрів, від кінців неба до кінців його." Це буде зібрання Його вірних співнаслідників з цілого світа під небом, бо ж "нива, це світ". (Маттея 24: 29-31, НВ) Ті, що живуть на землі й зібрані, становлять останок. Одкриття 12: 17 говорить про них, як про останка насіння жінки. Змій, будучи розлючений через скинення його на землю, виповів війну проти них за те, що вони хоронять заповіді Божі й виконують роботу свідочтва про Ісуса, як Царя над царями. В цей спосіб вони вже світять сяєвом сонця в царстві їх Отця через проголошення вістки Царства; і так їх світло сяє.

⁵ У повній гармонії з цією видимою роботою збирання на землі, воскресення послідовників, що побідили й померли вірними, бере місце в часі другої присутності Ісуса Христа. Одкриття 12: 1-13 не зображує їх, що вони були в небі в часі народження Царства і війни в небі, в якій скинуто Сатану. Проте в дальшій голові, зараз перед описом жнив на землі, сказано є: "І чув я голос з неба, що говорив: 'напиши: Блаженні мертві, що вмирають зєдинені з Господом від цього часу. Так бо говорить дух, нехай спіchnуть від трудів своїх; діла ж їх ідуть слідом за ними.'" (Одкриття 14: 13, НВ) Вислів "від цього часу" показує, що ті блаженства відносяться до останка при їх смерті у вірності. Але зараз перед тим, коли жнива останка поча-

Б. Коли прийде воскресення сплячих переможців?

лися, настало воскресення для переможних наслідників Царства, що померли вірними перед скиненням Сатани з неба. Цей порядок подій запевнено нам в 1 Солунян 4: 14-17 (НВ):

“Бо коли віруємо, що Христос умер і устав знов, так Бог і тих, що послули в Ісусі, приведе з Ним. Це бо вам говоримо словом Єгови, що ми, котрі зостанемось живими до приходу Господнього, не попередимо тих, що послули смертю. Сам бо Господь з повелінням зійде з неба, з голосом архангелським і з трубою Божою, і ті, що померли в єдності з Христом, воскреснуть найперше. Потім ми, котрі зостанемось живі, вкупі з ними будемо підхоплені в хмарах на зустріч Господеві у воздуху; і так завсіди з Господом будемо.”

⁷ А що апостол тут промовляє до собору, то його вислів, ‘ми живі, що доживемо до присутності Господа’, відноситься до останка на землі із тих, що народились з води і духа, і є покликані до Царства. Отже воскресення таких одиниць, що заснули смертю нім жнива останка почались, возьме місце найперше. Те Царство до якого вони воскреснуть є небесне. А що друга присутність або пароусія Царя Христа є в душі й невидима для людського ока, то й воскресення наслідників Царства, що спали смертю, є також невидиме, будучи воскресенням до життя в душі. Вони погреблись із Ним подобиєм Його смерті, і обіцяно є, що вони будуть на подобиє Його воскресення. Як саме воно є духове во-

6. Як це запевнено нам в 1 Солунян 4: 14-17?

7. Як станеться це воскресення померших переможців?

скресення, то це описано в подробицях в 1 листі до Коринтян, голова 15.

⁸ “Бо, як в Адамі всі вмирають, так і в Христі всі оживають. Кожний своїм порядком: Первісток Христос, потім Христові в часі Його присутності. Так і воскресення з мертвих. Сіється у зотлінню, встає у нетлінню. Сіється в безчестю устає в славі; сіється в немочі, устає в силі. Сіється душевне тіло, устає тіло духовне. Як є душевне тіло, є й духовне. Так і написано: ‘Перший чоловік Адам стався душею живою, а останній Адам духом животворящим.’ І як ми носили образ земного, так носити мем образ небесного. Це ж скажу, брати, що тіло й кров царства Божого наслідити не може; і зотління незотління не наслідить. Ось святу тайну скажу вам: Не всі ми заснемо смертю, але всі перемінимось, в хвилину, в миг ока за останною трубою—бо затрубить, і мертві повстають нетлінними, і ми попеременяємося. Треба бо тлінному цьому одягнутись у нетління, і смертному цьому одягнутись у безсмертя. Коли ж це тлінне одягнеться в нетління і смертне одягнеться в безсмертя, тоді станеться написане слово: ‘Смерть пожерта на віки.’”—1 Коринтян 15: 22, 23, 42-45, 49-54, **НВ**.

⁹ Це виразно говорить, що наслідники Царства, що належать до тіла Христового, воскреснуть найперше із мертвих “в часі Його присутності”. Це станеться, коли самий Пан над панамі зійде з неба, зверне свою увагу на цю землю в своїй присутності, тоді ті, “що померли в єд-

8. Як про це описано в 1 Коринтян, 15 голова?

9. Чому останок мусить умерти? Чому вони не сплять смертю?



ності з Христом устануть найперше”. Останок із 144,000 членів Христового тіла остають живі на землі підчас Його присутності. Це тому, щоб вони були свідками для Його царства в послушенстві до заповідей Божих. Вони мусять служити, як свідки Єгови. (Ісаїї 43: 10-12; 44: 8, АС) Отже члени цього останка є тими “блаженними”, що “померли в єдності з Господом від цього часу”. Так, вони мусять померти, будучи охрещені в Його смерть і пожертвувавши всяке право до звершеного людського життя в новім світі. Вони мусять сповнити точні вимоги для життя з Ісусом Христом в небі. “Вірне слово: коли бо ми умерли разом, то й жити мем разом; коли терпимо, то й царювати мем разом, як царі.” (2 Тимотея 2: 11, 12, НВ) Члени цього останка помруть, але вони не потребують спати в смерті, як це спали всі ті наслідники Царства, що померли перед Христовою жнивною роботою. Оцих одиниць апостол мав на думці, коли він сказав: “не всі ми заснемо у смерті”. Останок не помре, щоб у сні смерти ждати на поча-



ток пароусії Христа. Будучи тоді присутній, хвиля їх смерти у тілі станеться хвилиною їх зміни воскресення до життя духового, одягнувшись в безсмертність і незотління.

¹⁰ Це не найперше у хвилі смерти, що вірний останок є “підхоплений на хмари на зустріч Господеві у воздуху”. Це, що Господь у воздуху, показує, що Він не є зараз на або при землі, а що Він невидимий, в дусі, як це Сатана був через довгий час в дусі, “князь власти воздушної, дух, що тепер орудує в синах перекоору”. (Ефесян 2: 2, НВ) Отже присутність хмар зображує також невидимість як от тоді, коли хмари взяли нашого відходячого Господа від очей учеників, що дивились на небо. Це, що вони були підхоплені, значить, що найперше вони були зжаті, відлучені від сили лукавого світа й прийняті у свободну й визволену Теократичну організацію під їх невидимим Господом.

¹¹ Після того, як Він перестеріг учеників проти звідництва через ложних Христів й ложних пророків при помочи їх облудних ознак і чудесів при закінченню цього ладу, Ісус сказав: “Де труп, там збирати муться вірли.” (Маттея 24: 28, НВ) У подібнім пророцтві, описуючи кінець світа в Армагедоні, Він також сказав: “Кажу вам, тієї ночі буде двое люда на однім ліжку; один візьметься, а другий зостанеться. Дві жінці молоти муть, одна візьметься, а друга зостанеться.” “І озвавшись, кажуть до Нього: ‘Де

10. (а) Як Господь є тепер у воздуху? на хмарах? (б) Коли починається підхоплення останка на зустріч Йому?

11, 12. Як деякі є вяті, а інші оставлені?

Господи?’ Він же сказав до них: ‘Де тіло, там і збирати муться вірли.’” —Луки 17: 34-37, НВ.

¹² А що це станеться в часі закінчення, то це відноситься до останка. Це зображує підхоплення їх із цього лукавого світа, який є засуджений бути трупом в надходячій битві Армагедон. А що те Царство вже є установлене і добра новина про нього по наказу вже проповідується всім народам, тому прийшов час розділення над питанням про всесвітню суверенність Єгови через царство Його Сина. Люди можуть бути членами тієї самої родини або бути споріднені, можуть спати разом на одній постелі або молоти разом на домашніх жорнах. Але розділення таки може прийти над цим найважливішим питанням, будь то між чоловіками або жінками. От люди можуть бути співробітниками, працювати на тій самій ниві, як члени челяди або як роботодавець і робітники. Вони можуть жити згідливо в інших справах, але коли приходить до цього головного питання, тоді повстає розділ і ті, що належать до останка, вибирають одне призначення, а інші інакше. І так одних візьметься, а других оставиться.

¹³ Забрання таких одиниць рівнобіжно представляє вхід Ноя у ковчег або забрання ангелом Лота і його родини із Содоми, щоб вони утікли на гору. Це значить бути взятим у місце безпеки в Теократичній організації, в охорону від цього світа й його нещасної судьби. Це так тому, що останок любить явлення Христа й царства й глядить за удвідняючою ознакою. Аж до закінчення першої Світової Війни в 1918 р.,

13. Як останок був вібраний наче вірли до трупа?

вони знаходилися в насильній неволі цього світа, як колись старинні Ізраїльтяни були полонені у Вавилоні. В 1919 р., невидимо присутній Господь отворив їх очі до ознаки і розяснив Божий приказуючий поклик в Його Слові й впровадив їх із стану вязниці. Радіючи з Його присутності в Царстві, яке сіяло як блискавка блиснувши від сходу аж до заходу, вони сміло стали по стороні установаженого Теократичного Правительства. Вони раділи, що битва Армагедон наближалась, і що тоді Цар жезлом залізним покрушить на трупа диявольську світову організацію і так оправдає всевітну суверенність Всевишнього Бога. Господь, з огляду на короткість часу, скоро розлучив їх або підхопив їх із цієї засудженої організації й зєдинив їх, як вільних людей з собою в Теократичній організації. Оціняючи ці обставини й те суперниче питання, вони поспішали стати по тій стороні, як ті вірли, що далеко бачать і швидко літають.

¹⁴ Ті люди, що стають на противнім боці цього суперного питання про всевітну суверенність, нехтують і противляться світлу, що відкриває присутність Наслідника Божого Царства і Теократичного Правительства. В добровільній несвідомості й наруганню вони далі живуть у світським дусі, отже полишені або опущені на їх судьбу із світом Сатани. Коли день і година, що є відомі тільки Богу і Його Виконателяві, впаде на них несподівано й нагло як злодій, тоді їх трупи падати муть як стерво разом із їх

14. Якій судьбі полишено людей пересяклих світом, але як довершиться підхоплення останка бути в Господом?

релігійного друга й союзника, псевдо-Християнства, позатипічного невірного Єрусалиму. Проте останок наслідників Царства радіти муть над оправданням Єгови, і вони будуть празникувати, як вірли на трупах Його поражених ворогів. (Одкриття 19:17-21) У Богом назначенім часі й способі їх радість буде увінчана із закінченням їх земної подорожи вірно у смерті. Але не щоб спати у смерті,—ні. Вони будуть переменені в хвилину на безсмертних духів, нетлінних, щоб бути духовими особами з їх Господом у воздуху, бути з Ним вічно на Його образ і служити Богу Єгові разом. Щасливі вони в цім особлившій привилею, бо цим вони “спочили від трудів своїх; діла ж їх ідуть слідом за ними.” Це прославлення їх довершить число 144,000 в небесному Царстві.

ГОЛОВА XXIII

“ІНШІ ВІВЦІ” ТА “КОЗЛИ”

ІСУС ХРИСТОС є Справжний Пастир усіх тих, що осягнуть життя через Нього в праведнім новім світі. Всі інші, що вдають за пастирів, а не наслідують Його, як Головного Пастиря, це облудні пастирі і через них ми не осягнемо життя. Оці самолюбно кормлять себе й зодягають себе коштом навіть самого життя їх стада. Ісус указав на власні чесноти, які посідає правдивий пастир, кажучи: “Я прийшов, щоб життя мали, й надто мали. Я пастир добрий: пастир добрий душу свою кладе за вівці.” —Йоана 10: 10, 11, **НВ**.

² Правдивий Пастир не кладе свого життя за вовків або звіря, що чигають на вівці, але це він робить за овець; та й вівці користають з пожертвування його людської душі за них. Правда, що “Христос, як були ми недужими, в свою пору за нечистивих помер,” і “Бог являє свою любов до нас у тому, що як ще були грішниками, Христос за нас умер.” Але апостол, кажучи це, говорив про тих недужих, безбожних людей і грішних, які не були добровільно лукавими. Ні, вони були тільки заблудшими вівцями і потребували почути поклик Доброго Пастиря, і вони відповіли на Його голос і пішли слідом за Ним. —Римлян 5: 6, 8, **НВ**; 1 Петра 2: 25.

1. Які є кваліфікації правильного пастиря? Хто він є?
2. Як він умер за овець, коли він умер за недужих, неблагородних грішників?

³ Тих же, що наслідують Його й сталися Його духовими братами і співнаслідниками Царства розмірно є мале число, тільки 144,000 членів, і тому Він називає їх “мале стадо”. “Не лякайся мале стадо: бо вподобалось Отцеві вашому дати вам царство.” (Луки 12: 32, **НВ**) Оці були перші, що від часу Пятидесятниці отримали благословення життя із жертви його душі. Йоан Хреститель був перший чоловік, що представив членів цього малого стада Ісусові, члени, що були взяті з між природних Жидів, яких Йоан охрестив. Тим то Ісус уподобив його до воротаря особлившої кошари: “Тому воротар відчиняє і вівці голосу його слухають, і свої вівці кличе по імені, і виводить їх.” (Йоана 10: 3, **НВ**) Вівці цієї особлившої кошари Царства були вибрані не тільки з природних Жидів. Ні; але три з половиною літ по Пятидесятниці, в 33 р. по Хр., Праведний Пастир в небі ужив апостола Петра відчинити дорогу ключем знання для овець з між не-Жидів або поганських народів, щоб вони увійшли в кошару Царства.— Діяння 10: 1-48.

⁴ Та не всі, що остаточно осягнуть життя через Праведного Пастиря, увійдуть в царську вівчарню-кошару. Ісус звернув увагу на цю правду, коли Він додав: “І інші вівці маю, що не з цієї кошари: тих я мушу привести, і вони почують голос мій, і буде одно стадо і один пастир. Вівці слухають голосу мого, і я знаю їх, і вони йдуть за мною. І я даю їм життя вічне, і вони не

3. Хто представив його до “малого стада”? З між кого ті вівці були взяті?

4. Хто є його “інші вівці”, і що вони осягнуть?

погибнуть, і ніхто не вирве їх з руки моєї.” (Йоана 10: 16, 27, 28, **НВ**) Ті “інші вівці” це всі інші з людства, які признають Його як одного Праведного Пастиря, який віддав душу свою за них, щоб вони одержали вічне життя. Отже вони наслідують Його як Пастиря і цим чином стають членами Його стада, хоч вони не з царської кошари. Вони досягнуть життя вічне на землі.

⁵ Від часу установа Царства Божого в 1914 р. і розпочаття збирання останка з овець Царства, велике число “інших овець” почали відповідати на голос Праведного Пастиря і коритися Його царському проводові. Скільки їх буде нім горе Армагедону знищить організацію Сатани, цього нам не дано знати. Проте зазначивши число з царського стада, як 144,000 членів, і, показавши, що вони будуть в повні зібрані, апостол Йоан під нахтненням каже: “Потім я поглянув і ось велика громада, якої ніхто з людей не міг полічити, зі всіх народів і поколінь і людей і язиків, що стоять перед престолом і перед Агнцем, з’одягнені в білі шати, а в руках їх пальмові віття. І вони викликували великим голосом, кажучи: ‘Спасення завдячуємо нашому Богу, що сидить на престолі, і Агнцеві.’ . . . І він сказав до мене: ‘Оце ті, що вийшли з великого горя, і вони обмили свої шати і обілили їх в крові Агнця. Тим вони стоять перед престолом Божим і служать Йому день і ніч в храмі Його, і сидячий на престолі розпростере своє шатро над ними. Вони вже не будуть го-

5. Від коли вони є зібрані, і де і як велика громада з них виображена?

лодні ані прагнуші, ані сонце не буде палити їх, ані жадна спека, бо Агнець, що посередині престола, пасти ме їх, і водити ме їх до живих джерел води.” (Одкриття 7: 9-17, НВ) Агнець Божий почав пасти тих інших овець.

* Будучи зібрані тепер в часі закінчення цього ладу перед останною битвою Армагедон, “велика громада” з “інших овець” Праведного Пастиря є приведені в земне співтовариство з останком Христових духових братів. Ось так ті інші вівці можуть допомогти братам Царя Ісуса Христа і можуть доказати, що вони піддержують всесвітню суверенність Єгови і вповають на Його царство. Оце співтовариство інших овець з останка Христових царських братів є тепер здійснене. Ісус у приповіді показав, що значить для інших овець чинити добро для них (останка). Сповнення цього сьогодні є додатковим доказом ознак, що ми живемо при закінченню цього ладу, і що Він прийняв своє царство і є невидимо присутній. Ісус не розпочав її, як інші причти словами, “Царство небесне наближилось (або, подібне),” але сказав: “Як же прийде Син чоловічий у славі своїй, і всі святі ангели з Ним, тоді сяде Він на престолі слави своєї. І зберуться перед Нього всі народи; і відлучить Він людей одних від других, як пастир відлучує овець від козлів. І поставить Він овець по правиці своїй, а козлів по лівиці.”—Маттея 25: 31-33, НВ.

† У попередніх трьох причтах Ісус зобразив

6. (а) З ким вони тепер співтоваришать, і яку нагоду мають?

(б) Як Ісус розпочав приповідь про них?

7. Як люди тепер є розділені? Хто бере участь в розділенню?

свій суд над тими, що знайшлися в черзі до небесного царства. Він розподілив їх на вірного і розумного раба клясу, і на лукавого раба клясу; на розумних дівиць клясу і на необачних дівиць клясу; і на доброго і вірного слугу клясу і на лукавого й лінивого раба клясу. Тепер же в цій послідній причті Ісус описав суд над людьми й народами, як наслідок розлучення їх, деяких, як овець по правиці Царя ласки й охорони, а інших, як козлів по його лівиці неласки й осуду. Ангели співділали з Ним в роботі розлучення.

⁸ “Тоді Цар скаже до тих по правиці: ‘Прийдіть, благословенні мого Отця, наслідіть царство приготоване вам від основи світа. Бо я був голодний, а ви дали мені їсти; я був жажущий і ви дали мені пити. Я був чужинцем і ви погостили мене; нагий, і ви приоділи мене. Я був недужий і ви доглянули мене. Я був у в’язниці і ви одвідали мене.’” — Маттея 25: 34-36, НВ.

⁹ Цар не називає тих по правиці, як “мої брати”, не більше чим Він називає або відноситься до ангелів, як Його братів, хоч ангели є також СИНАМИ Його небесного Отця. Він називає тих овець, “благословенні мого Отця”.

¹⁰ Царство, яке Ісус наслідив, було призначене ПЕРЕД основианням нового світа. І так Агнець Божий був “предвиджений перед основианням світа”. Його духові брати, що є наслідниками з Ним поблагословенні “усяким благословенням

8, 9. Як Цар промовив до овець по своїй правиці?

10. Як те царство, що Христові брати наслідять, різниться від царства в яке Цар запросив “інших овець” увійти?

духовим на небесних місцях в єдності з Христом перед оснований світа.” (1 Петра 1: 18-20 і Ефес. 1: 3, 4, **НВ**) Їх царство призначене для них ПЕРЕД положенням основ нового світа при смерті й воскресенню Христа. Це є небесне царство спільного наслідства з Царем Ісусом Христом, “первородним між многими братами.” (Римлян 8: 28-30, **НВ**) Але та країна до якої Цар запрошує “інших овець”—це царство “приготоване ВІД оснований світа”. Те земне царство, яке вони наслідять, названо “царством” тому, що наслідження його значить, що ті вівці стануться синами Царя, Його земними дітьми. Це споріднення до Царя, як “Віковічного Отця”, буде щось нове і величне для осадників землі, тому що в Едені Адам і Ева не були дітьми їх “покровителя херувима”, якого Бог назначив, як їх невидимого сторожа. Земля на якій “інші вівці” мають жити вічно—це видима країна царства небесного, і вона мати ме видимих княжних представників на землі.

¹¹ Цар подає це запрошення “іншим вівцям” в часі закінчення суду над народами, і коли наспів час виконати суд в Армагедоні. Він говорить про тих овець, як праведних, та не через те, що вони зараз є оправдані Богом за їх віру, щоб були прийняті на жертву з Христом в Його смерті, але щоб вони вірою взяли праведний напрям до Царя Єгови і відносились правильно до братів Царя і прилучились до них у сповненню Божих справедливих заповідей. В такий же спосіб Писання говорить про мужів віри як

11. (а) Чому Він говорить про них як “праведних”? (б) Що їх питання і його відповідь указує про його присутність?

“праведників”, що жили перед Христом. “Озвуться тоді до него праведники, кажучи: ‘Господи, коли ми бачили тебе голодного, та й накормили? або, жадного, та й напоїли? Коли бачили тебе чуженицею, та й прийняли, або нагим, та з’одягли? Коли бачили тебе недужим, або в темниці, та й прийшли до тебе?’” Цар позволив на це питання, щоб показати, що Він не є видимо присутній в тілі й крові на землі в часі цього закінчення ладу, і тому ті “інші вівці” не можуть зробити цих добрих вчинків для Нього особисто. “І озвавшись цар, промовив до них: Направду кажу вам: ‘Скільки раз це чинили ви одному з цих братів моїх найменших, мені чинили.’”—Маттея 25: 37-40, **НВ**.

¹² Він не розумів, що це вони зробили для ангелів, що є духовими синами небесного Отця. Він розумів, що це вони робили Його останкові з духових братів видимих на землі в часі закінчення цього ладу. Підчас проповідування доброї новини Царства на свідоцтво всім народам, проти цього останка з Його духових братів воює злющий змій і його демони, і тому вони бувають голодні, прагнущі, нагі, недужі, у в’язниці, в чужинецькій території. Інші вівці приходять на поміч їм та не ради безсторонної милостині, або людяности, але тому, що вони є амбасадорами Царя й проповідують добру новину про вічне життя в Божому царстві. В цей спосіб вони чинять добро посередно Цареві. Оттака є основа на якій прихильний суд Царя спочиває.

12. Як вони зробили такі праведні діла для Царя? Чому?

¹³ “Тоді скаже він і до тих, що по лівиці: ‘Ідіть від мене, прокляті, у вогонь вічний, приготований Дияволу і ангелам його: бо я голодував, і ви не дали мені їсти, жаждував, і не напоїли мене; був чуженцем, і не прийняли мене; нагим, і не з’одягли мене; недужим і у в’язниці, ви не доглянули мене.’ Тоді озвуться до нього й ці, кажучи: ‘Господи, коли ми бачили тебе голодного, або жадного, чуженицею, або нагого, або недужого, або в темниці, та й не послужили тобі?’” — Маттея 25: 41-44, **НВ**.

¹⁴ Ті поставлені по лівиці Царя, це “козли”, що не належать до його стада. Вони з тих людей і народів, що тепер на суді і які зустрічаються з останком в їх роботі проповідування, або котрі є дотикнені їх вісткою Царства. Отже вони мусять зробити рішення дотично останка, як амбасадорів Царя. Будучи самолюбними, вони не оціняють вістки Царства, а далі люблять цей світ, як самих себе. Вони не мають поваги до того, що Цар колись сказав був до своїх царських побратимів: “Хто приймає вас, мене приймає; а хто приймає мене, приймає Того, хто післав мене. Хто приймає пророка в ім’я пророка, одержить нагороду пророчу; і хто приймає праведника в ім’я праведника, одержить нагороду праведничу. І хто напоїть одного з цих малих тільки чашою води, в ім’я ученика, на правду кажу вам: Не втратить нагороди своєї.” “Хто напоїть вас чашою води в ім’я мое, що ви Христові, на правду кажу вам: не втратить

13. Як Він промовив до тих, що по лівиці?

14. Хто це ті “козли”? Які слова Ісусові вони занехали?

нагороди своєї.”—Маттея 10: 40-42 і Марка 9: 41, **НВ**.

¹⁵ “Козли” відмовилися дати яку небудь поміч останкові з Христових духових братів тому, що останок представляє Його окоронованого в силі, як земного Правильного Володаря. “Козли” люблять цей світ і його самолюбне правління. Отже вони відмовляються дати піддержку для Єгової сторони у великім спорі над всесвітною суверенністю. Є тільки два пани; і в цей день суду народів людина дотикнена цим спором не може бути нейтрального. Ісус сказав: “Хто не по моїй стороні, той проти мене.” “Хто слухає вас, той слухає й мене; а хто гордує вами, мною гордує! хто мною гордує, гордує Пославшим мене.” (Маттея 12: 30 і Луки 10: 16, **НВ**) Занедбати чинити добро братам Царя, коли вирене нагода піддержати Царство, це гріх, яким провинились “козли”. Запитуючи, “Господи, де ми бачили тебе?” цим вони виправдувались за їх добровільне занедбання правди, що Цар тепер є невидимо присутній, отже безпосередно не є приступний.

¹⁶ “Озветься тоді до них і промовить: ‘На правду кажу вам, скільки раз не чинили ви цьому одному із цих найменших, мені не чинили.’” (Маттея 25: 45, **НВ**) Цим хибним напрямом вони відкинули всесвітну суверенність Єгови і Його окоронованого Царя, і через те Він назвав їх “прокляті”. Не пізніше, як у світовім знищенню в Армагедоні, Він велить їм йти геть від

15. Який їх гріх? Яке виправдання вони дають?

16. Чому Цар назвав їх “прокляті”? Де він сказав їм йти, і коли?

Нього у “вічний вогонь приготований для Диявола і ангелів його”. Це значить, що там вони будуть знищені на віки. “Бо наш Бог—вогонь пожираючий,” виконуючи погибель лукавим. —Жидів 12: 29, **НВ**.

¹⁷ Що таке знищення разом з Дияволом і його ангелами є судьба тих козлячих одиниць, то це Ісус заявив просто й певно: “І підуть ті на вічне знищення, а праведні на життя вічне.” (Маттея 25: 46, **НВ**) Нагорода праведних інших овець і нагорода проклятих козлів є протилежні; та й вічна кара козлів є точно протилежна вічному життю, яке дано вівцям. Нема життя вічного призначено для Сатани і його ангелів, та й не буде вічних мук у буквальному вогні й сірці для козлячих людських душ із ними. Для них є вічне відрубання від всякого життя й існування. Вони не переживуть Армагедону.

¹⁸ Тимто будьте заохочені цією причтою в цій часі важливого рішення. Активно забирайте вашу позицію з останком побратимів Царя у піддержці Царства Божого й наслідіть земну країну з Царства із даром вічного життя.

17. Як Ісус запевнив яка їх кара є?

18. Отже до якої чинности людина повинна бути заохочена в цій часі?

ГОЛОВА XXIV

ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ В БОЖІЙ ЛАСЦІ

БОЖЕСТВЕННА мудрість каже, в Припові-
стях 22: 6 (АТ): “Настав дитину на добру
путь, а й старим вона не зверне з неї.” Це
значить, що людське сотворіння повинно мати
виховання відносно задачі до Його Творця від
самого дитинства. Ті що мають дати це важне
виховання дитині, є її родичі, особливше її
батько, як голова родини, тому що батько і ма-
ти дали існування дитині, отже вони відпові-
дальні за її опіку, охорону й виховання. Бог
признає й підкреслює цю відповідальність ро-
дичів, і у своїм законі для Теократичного наро-
ду старинного Ізраїля Він приказав родичам
навчати їх синів і доньок про великого Життя-
дателя. Це було важне для того народу, бо це
запевняло, що будучі громадяни того народу
будуть любимцями Бога і так цей народ мав
далі ступати Його правильним шляхом.

² Маючи на увазі свою смерть за кілька день
пізніше, Мойсей, у своїй прощальній промові
до Ізраїльтянів, які стояли на кордонах Обі-
цяної Землі, сказав: “Який народ є так великий,
щоб мав установи і присуди такі справедливі,
як увесь закон цей, що я поставив вам в цей

1. Від коли людина повинна отримувати важні навчення? Хто
властиво може дати таке навчення, по законі Божому?

2. Що Мойсей в своїй прощальній мові сказав про таке отцівське
навчення?

день? Тільки стережись і пильнуй душі своєї, щоб не забути діла ці, що бачили очі твої, і щоб не відлучились вони від серця твого по всі дні життя твого! Перекажуй про них синам твоїм і синам синів твоїх. Про той день, як стояв ти перед Господом, Богом твоїм, під Горебом, як Господь промовляв до мене: Збери мені люд цей, щоб я дав їм почути слова мої, з котрих навчаться боятись мене на всі дні життя свого на землі, і навчать синів своїх.” Навчаючи своїх дітей, цим робом самі родичі пригадувати муть Божу волю й заповіді.—5 Мойсея 4: 8-10.

³ Бажання є всіх боячихся Бога, як родичів так і опікунів дітей, щоб вони жили вічно у Божім праведнім новім світі. Основу для такого вічного життя кладеться тепер у часі цього ладу, коли дитина вступає на шлях свого життя. Наша тема “виховання дітей в Божій ласці” не відноситься до виховання дітей тими людьми, що переживуть Армагедон в новий світ, коли всі оточаючі обставини і всі сили в операції будуть помагати живучим тоді чинити праведність. Ні; вона відноситься до виховання дітей, що народилися тепер перед битвою Армагедон. Не тільки життя всіх дітей є zagrożене наближаючимся Армагедоном, але й їх вічна судьба. Пророче предвидження про знищення псевдо-Християнства в Армагедоні виявляє тривожну правду, що Божі виконавчі сили не будуть щадити життя безбожницьких дітей ізза їх молоденького віку. (Езекиїла 9: 5, 6, 10) Отже родичі будуть по

3. Чому властиве виховання дітей є важне тепер перед Армагедоном?

більшій частині відповідальні за те, що впаде на їх молодих потомків в Армагедоні.

“Ми живемо в “часі кінця” світа, і його останні дні вже наспіли. Предсказано було, що тепер запанують повсюди злочинства дітей і також занедбання їх родичами ізза браку природного почуття й опіки їх вічного добра: “Це відай, що в останні дні настануть прикрі часи, що буде важко справитись з ними. Бо люди будуть самолюбні, горді, пишні, зневажливі, родителям непокірні, невдячні, нелюбовні, без природного почуття, . . . любимці розкошей більш ніж любимці Бога, маючи образ благочестя, сили ж його відцуралися.” (2 Тимотея 3: 1-5, НВ) Отже родичі повинні особливше пам'ятати про заповіді Божі, що відносяться до вічного добра їх потомків. Вони потребують поборювати світський нахил і важко боротись за віру, яку раз на всі часи передано святим, і приложити всі зусилля, щоб виховати своїх дітей добре.

^б Вимоги християнського собору, як уздібнення вибраних слуг бути надзирателями і міністрами є: “щоб кожний з них виховував своїх дітей в Божий спосіб” і мав “віруючих дітей, недокорених за розпусту і непокору”; “дітей держав у слухняності з усякою повагою; (коли бо хто домом своїм не вміє правити, то як йому про Божий собор дбати?) . . . дітьми добре правлячи і своїм домом” (Тита 1: 6 і 1 Тимотея

4. Відносно дітей, що було предсказано, що запанує в останніх часах? І що родичі повинні робити?

5. Яке є уздібнення для назначеного слуги що має діти?

3: 4, 5, 12, **НВ**) Такі призначені слуги мали бути прикладом для інших родичів у соборі.

⁶ Сьогодні, як це давно було передказано, винули політичні режими, тотальні і так звані “демократичні”, які позбавляють навчення дітей їх родичами, що бояться Бога Єгови і наслідують Ісуса Христа. Прийшов час для родичів наслідувати рішення апостолів: “Ми мусимо коритись Богу радше ніж людям.” Та й Верховний Володар велить родичам, що посвятились Йому, виховувати своїх дітей шляхом життя. (Діяння 5:29, **НВ**) Такі родичі будуть охотно навчати своїх дітей, що сповняти Божі закони й заповіді—це найвищий обов'язок людини, і що це завжди правильно сповняти їх, навіть коли людські закони є супротивні. Якщо світські уряди не вірують, що ми живемо в “часі кінця” і через те не стараються про правдивий приют і безпеку проти біжучого світового нещастя, тоді родичі не можуть вповати на політиків і їх світські союзники. Родичі послушні Богу мусять самі взяти кроки і постаратися забезпечити і охоронити своїх дітей в часі Армагедону, війни всесвітнього знищення.

⁷ Всупіль із найбільшою зі всіх заповідей є приказ для благородних родичів виробляти любов у своїх дітях до Бога Єгови: “Слухай, Ізраїлю: Єгова наш Бог, єдиний Єгова; і мусиш ти любити Єгову Бога твого, всім серцем твоїм і всією душею твоєю і всією силою твоєю. І слова ці, що я заповідаю тобі сьогодні, мусять бути в

6. Який напрям мусять вірні родичі взяти, коли політичні уряди забороняють їм навчати дітей в Божій спосіб?

7. Хто мусить бути навчителем для дітей? Як довго? Як часто?

серці твому; і мусиш ти навчити їх пильно дітей твоїх, і будеш розмовляти про них сидячи в домівці твоїй, йдучи в дорозі, і коли лягаєш і коли встаєш." (Маттея 22: 37, 38; 5 Мойсея 6: 4-7, АС) Родичі мусять навчити й показати своїм дітям цю першу й найбільшу заповідь. Від пробудження аж до нічного відпочинку, і у всіх спорідненнях родинного життя, вони мали думати про вічне добро їх потомків і старатися побільшити їх знання і любов до Творця, якого знати значить життя вічне. Цього завдання вони не мали зіпхнути на рабіна або навчителя субітної школи або на якусь релігійну школу, але самі родичі мусіли кожного дня бути навчителями і через цілий день інструкторами потомків в заповідях Божих.

* Ті, що вірують в Ісуса Христа як Месію і Відкупителя, не є під старим законом Мойсея. Одначе, апостол Павло показує, що Закон був тінню того, що віруючі повинні робити. Навівши п'яту з Десять Заповідей, він каже: "Діти коріться родителям вашим в сполуці з Господом, це бо по правді: "Поважай батька твого і матір: це перша заповідь із обітуванням: щоб добре тобі було і ти був довголітен на землі. І ви, батьки, не роздражнюйте дітей своїх, і зрощуйте їх у науці і напаминанню Єгови." (Ефесян 6: 1-4, НВ; Колосян 3: 20, 21) Природні родичі або опікуни не будуть дражнити або обурювати своїх дітей і спричиняти їм занепаłego духа і не доглядати й занедбати їх на духовій дорозі. Духові річи діють якраз в противнім

8. (а) Відносно П'ятої Заповіді, що Павло каже до дітей як і родичів? (б) Яке насліддя в найліпше?

напрямі від подражнення й обурення, гніву й занепалялого духа. Родичі мусять бути не тільки хлібодавцями і тілесними опікунами своїх дітей, але також і духовими заступниками. Таким розпорядком вони складають кращу будучність для їх дітей, будучність, що в ній є надія на вічне життя в новому світі. Подаючи своїм потомкам тільки матеріяльні достатки, вигоди і світську науку, родичі цим чином можуть дати щось шкідливого. Отже давайте їм матеріяльне й духове наслідство: “Мудрість із достатком— річ добра, іменно же про тих, що бачать сонце. Бо мудрість захист і гроші захист; та знання переважає ще тим, що мудрість дає життя тому, в кого вона є.” (Екклезіяста 7: 11, 12) Мудрість схороняє життя.

° В цім часі кінця, світ готовий звернути податний ум молоді на мильний шлях. Через те приповідь підкрислює в друге: “Дурнота впилаься молодикові в серце, та навчаюча лозина прожене її від його.” (Приповіді 22: 15) Хіба властиво навчена й справлена її опікунами, серце або ум дитини піде шляхом світської дурноти або смертельної марноти. Дитина не є гаразд познайомена з цим світом і його самолюбними, лукавими ділами. Також від своїх родителів дитина одідичила гріховність від Адама. Сатана і демони, хоч скинуті з неба, є ще живі й звільнені, і завзялись шкодити всьому, що належить до Бога і його Теократичної організації. Отже тепер, більше чим коли, уми і серце дітей потребують керовництва св. Письма і охо-

9. Як дитина може призвичаїти собі дурноту? Що справляє її?

ронного знання, щоб допомогти їм право думати й діяти. Якщо родичі є злочинні й дозволяють дитині бігти дурним, злющим шляхом без карності, тоді ум і серце дитини в його розвиваючій стані стануть налоговими в такій марноті. Отже не допустіть, щоб таке сталося.

¹⁰ Коли родичі необачно занедбують справляти нахилені до дурноти серце і ум дітей, як вони ще молоді й до справлення податні, тоді у виконанню Божих замірів таке справлення досягне тих дітей. Їм не буде гаразду, та й родичі зазнають смутку. “Не караною твоєї дитини не лишай; як укараєш її лозиною—вона не умре. Ти покараєш її лозиною і душу врятуєш її від преисподньої (Шеол, звичайний гріб людства)”. (Приповісти 23: 13, 14) Караюча лозина, якої уживається для відвернення дитини від дороги смерти в непослушенстві до Бога, не мусить бути буквальний кий. Та лозина символічно представляє отцівську владу і силу, і вживати “караючої лозини” значить, вживання родичами сили й влади повіреної їм у спосіб, що по писанням здається є розумний і відповідний для справлення дитини. Родичі ніколи не повинні попустити з своєї руки лозину сили, влади і відповідальності. Пошану до цього треба витиснути на молодім умі й серці.

¹¹ Таке вживання лозини для вічного добра не говорить про брутальність або угнітіння, але говорить про любов всупіль із мудрістю й благородною властю. Із тих користей, які з цього вийдуть пізніше, справлена дитина відчинить

10. Що це “караюча лозина”? Чому її треба вживати?

11. Вживання її говорить про що? Від неї чого дитина вчиться?

свої очі й побачить мудрість і милуючу ласку своїх земних опікунів і буде шанувати їх за вірне справлення. В часі справлення вона має нагоду показати покору і так навчитися в найбільше підкреслюючий спосіб властиву пошану до Богом даної влади. Ось так вона буде вчитися боятися Бога і Його найвищого авторитету та кож.—Жидів 12: 9-11.

¹² Навчити дитину тільки словом уст не дає дитині науки й вишколу брати активну частку в службі Богу, як це її родичі чинять. Окрім того, що дитина чує біблійні правди з уст родичів і на зібраннях в соборі на які родичі беруть її, вона мусить бути вивчена, вишколена й вправлена брати діяльну частку у службі Богу, щоб вона оцінила, що віра без діл—мертва. Родичі мусять допомогти дитині дістати практичний погляд про правду і про порядок, як Божа організація діє на землі. Родичі мусять показати дитині практичне зображення, як робота дійсно виконується на полі і як сурові й приємні досвідчення треба зустрічати і брати її з собою до праці свідочтва на полі. В 5 Мойсея 11: 19 сказано, як треба навчати дітей Божих слів: “І навчайте синів ваших, промовляючи до їх, як сидиш у домівці твоїй, і коли йдеш дорогою твоєю, лягаючи й встаючи.” Коли родич в дорозі, йдучи від дому до дому з проголошенням вістки Царства, тоді маючи свою дитину при боці, він може навчати її Божих слів. Як? Аджеж через розмову із нею й нехай вона слухає свідочтва, яке родич дає людям при дверях. В цей спосіб родич сповняє Божу волю і дає отців-

12. Як родичі дають дитині виховання в активній службі Божій?

ський вишкіл в прямій службі Творця, якого дитина повинна пам'ятати за днів молодощів своїх. — Екклезіяста 12: 1.

¹³ Дитину можна вивчити на найбільше становище, — бути міністром Божим. Дитина ніколи не є надто молода розумом, щоб почати служити свому Творцеві. Самуїлова матір посвятила його ще перед уродженням на особлившу службу Богу, і зараз по відлученню вона віддала його ізраїльському первосвященникові на службу. Коли Самуїл так служив, Єгова настановив його бути своїм пророком, і цим призначив служення в його дитинстві. (1 Самуїла 1: 11 до 3: 21) Коли Він вибрав Еремію бути Його пророком, Бог сказав до нього: “Не кажи: я молодий.” (Еремії 1: 4-7) Говоріть те саме своїм потомкам, коли ви наставляєте їх за молододу служити нашому Богові.

¹⁴ Родичі, у повище поданий спосіб утвердьте ваших олюблених дітей проти хитрих та могутніх спроб віри й посвяти, які лежать напереді чим ми наближаємося до закінчення цього ладу. Виховуйте їх в карності й авторитетнім напаминанню Єгови. Бувайте самі живим прикладом їм, щоб вони завважали ваші вірні дороги. Покажіть їм в практичний спосіб правдивий страх до Звершеного Авторитету, Бога Єгови. За виконання цього, дістанете нагороду потіхи, радості і велике небесне признание, для себе й ваших слухнянних дітей. Поводіться з ними, як з чимось “посвяченим” для Бога. (1 Коринтян 7: 14) Пам'ятайте: “В страхі Єгови кріпка

13. Як за молододу можна почати служити Богу?

14. Проти чого родичі мусять утвердити дітей? Як і чому?

надія; і діти його мати муть прибіжище. Страх Єгови—це джерело життя; він відвертає від за-падень смерти.” (Приповісти 14:26, 27, АС) У вашій утечі тепер до охоронного прибіжища в часі Армагедону, беріть і ваших дітей з собою через виховання їх в Божій ласці.

ГОЛОВА XXV

ПЕРЕЖИВАННЯ КІНЦЯ ЦЬОГО СВІТА

ДЕЯКІ люди проникливо лякаються, що з перегонами озброєння між державами і зі всіма науковими винаходами для масового винищення, як от воєнні мікроби, далекосяглі лучами-кермовані стріли, атомні бомби, із найбільшою гідроген або “пекольною” бомбою, якою, кажуть, можна відорвати кавалок землі так завеликий як от місяць,—всім цим буде легше в наступній глобальній війні знищити все людське життя на землі чим вратувати бодай частину його. Якщо ця правда відноситься до світової війни, якою провадить тільки чоловік в цім електронічному віку, то що можна сказати про ту дотепер небувалу катастрофу, яку Боже Слово предсказує як цілковитий кінець цього світа! Великий Творець обіцяв довершити цей кінець, й Він має для своєї розпорядимости великі комічні сили опріч могутніх невидимих ангелів під командою свого могутнього Вождя, Царя Ісуса Христа. Народи в очах Бога—це крапля у ведрі; Він може легше загасити людське життя ніж воюючі держави, і принести цю землю до безлюдного спустошення в Армагедоні. Вигляд був би жахливий, якби не одна річ: Всемогучий Бог дав свою обітницю на письмі, підписавши її своїм бездоганим імям, що Він

1. Вид кінця світа перелякав би нас в цім електронічному віку, як би не завдяки якій обітниці?

чудотворною силою схоронить своїх людей в часі кінця світа.

² Бог не зруйнує своєї власної роботи творення через знищення цієї земної планети. Що Він по справедливості знищить, то це лукаву організацію, яку Сатана, Диявол, збудував від часу Нойового потопу і при помочи якої той великий противник обляг землю наперекір всесвітній суверенності Єгови. Без зруйновання цієї кулі земної, Він “знищить тих, що нищать землю”. (Одкриття 11: 18, **НВ**) Як саме Він це довершить, то це Він зобразив через затоплення цілої кулі земної в часі Ноя. Це тільки чудом Всемогучого Бога, що деякі звіря й люди могли пережити той всесвітний погубний потоп. Чотири людські парі й також по парі з основних родів звірят і птахів,—схоронені крізь той глобальний потоп, який тривав довше ніж дев’ять місяців,—мали знов сповнити очищену землю живими сотворіннями.

³ Те знищення безбожницького передпотопного світу було не тільки образом-тінню, але й схороненням деяких людей та звірів. Це представляло як дехто буде схоронений, коли теперішній лукавий світ буде знищений. На підставі авторитету Божого найбільшого Пророка, Ісуса, то, “як сталося за днів Ноя, так буде й за днів Сина чоловічого. Їли, пили, чоловіки женилися, жінки віддавалися заміж, аж до дня, коли Ной ввійшов у ковчег, настав потоп, та й вигубив усіх. Так само, як і за Лота: їли, пили, купували, продавали, насаджували й будували,

2. Що знищить Бог? Як Він зобразив це давно тому?

3. Що ще було зображено окрім знищення? Чому?

котрого ж дня вийшов Лот із Содоми, линуло вогнем та сіркою з неба та й вигубило всіх. Так же буде в день, коли Син чоловічий відкриється.”—Луки 17: 26-30, **НВ**.

⁴ Це, що люди по звичаю їли, пили, женилися і будували в часі Ноя вказувало на їх брак зацікавлення його вісткою, і що вони не зважали на велику ознаку часів. Відбувалось там ще іншого роду будування, а це Нойове будування. Та це вказувало на його віру в Божу пересторогу проти потопу, построївши великий корабель на Божий приказ згідно з Його вказівками. Цим актом віри Ной осудив тодішній старий світ і працював для збереження себе й своєї родини. (Жидів 11: 7) “Бо коли Бог . . . не вагався покарати стародавнього світа, та схоронив Ноя, проповідника правди, з сімома іншими, коли Він навів потоп на світ безбожних людей; . . . Єгова знає як визволяти зі спробів людей посвячених Йому, проте схоронив неправедних людей на день суду на знищення, а особливо тих, що ходять за тілом хотіння свого, щоб опоганити його, і зневажають начальство.” (2 Петра 2: 4-10, **НВ**) Так, Бог знає визволяти людей від знищення цього лукавого світу в Армагедоні. Ті, що остануться живими, були представлені вірним Нойом і його челяддю у ковчегу.

⁵ Будучи на самоті, з апостолами, Ісус пророко предсказав їм многоскладну ознаку по якій віруючі з цієї генерації можуть знати, що ми

4. (а) Як Ной осудив той передпотопний світ? (б) Яке визволення Бог тоді показав, що він зможе дати?

5. Хто на землі знає день і годину кінця? Отже чому він не приходить на всіх, як злодій?

знаходимося при “закінченню цього ладу” і що кінець світа наближився, хоч ми не можемо знати точного дня ані години. Та коли ми чуваємо й виконуємо Божу волю, той день і година не захоплять нас несподівано, як от злодій. Дев'ятьнацять століть тому Ісус сказав: “Небо й земля перейдуть, . . . Про день же той і годину ніхто не знає, ні ангели небесні ні Син тільки Отець. Бо як було за днів Ноя, так буде присутність Сина чоловічого.” Після того Ісус окреслив, як передпотопний світ не звертав уваги на ознаку надходячої погібелі, так що більшість з людей були опущені на знищення, коли ж ті взяті в ковчег були збережені живими для наступного світа. (Маттея 24: 35-42, **НВ**; 1 Солунян 5: 4, 5) Але, як таке чудо може взяти місце в Армагедоні, якщо небо й земля мають перейти?

⁶ Небеса й земля, які Ісус предсказав перейдуть, не є наша буквальна земля і соняшна система або велика молочна дорога, якої наша планета є частию. Бо Ісус навчив своїх учеників на землі молитися: “Отче наш в небесах, нехай святиться імя Твоє. Нехай прийде Царство Твоє. Нехай буде воля Твоя, як в небі, так і на землі.” (Маттея 6: 9, 10, **НВ**) Про це Боже Царство через Ісуса Христа, Насіння Давида, небесний Отець сказав з клятьбою: “Не зломлю завіту мого, і не зміню, що вийшло з уст моїх. Раз поклявся я святістю моєю: Не скажу неправди перед Давидом: Насіння його буде по віки, і престіл його, як сонце передо мною. Як місяць, так

6. Яка молитва й обітниця про царство Боже запевняє нас, що наші буквальні небеса й земля не перейдуть при кінці?

буде він стояти вічно, як свідок на облаках вірний." (Псалма 89:34-37, АС) Славне сонце, місяць і земля, Боже твориво, будуть напевно існувати вічно, як і Боже Царство під Його Царем Ісусом Христом тривати ме по віки.

⁷ Небо й земля засуджені на знищення в Армагедоні є символічні й витвором Сатани, Диявола. Як буквральні небеса вищі від землі, так засуджене символічне небо є вище в організації Сатани і є невидимою духовою частию. Складається воно з демонів для яких, Ісус сказав, приготовано "вічний вогонь" знищення. Знов засуджена символічна земля—це сатанська видима організація з людей. Вона складається з його земного насіння, насіння Змії, синів лукавого, що є засуджені на знищення під пятою Насіння Божої "жени". Разом, те лукаве небо й земля становлять світ Сатани або цілковиту організацію, і це вони будуть приведені до вічного кінця. Що такий світ може бути знищений без знищення нашої планети землі, то це доказує апостол Петро, всупереч наруги з боку релігійних ругателів: "Бо по їх хотінню, вони не бачуть правди, що небеса були в давних часах і земля твердо із води і в воді стояла словом Божим, і що тим способом тогдішний світ водою затоплений погіб." (2 Петра 3:3-6, НВ) Апостол ставить цей акт Божий як приклад того, як Бог може й змете геть теперішню світову організацію Сатани без ушкодження нашої землі або цілковитого вигублення людства на ній.

7. Які це небеса й земля, що будуть знищені? Що указує, що світ може бути знищений без знищення нашої планети?

⁸ Теперішні небеса й земля Сатаниного світа вже існують звиш чотири тисячі й триста літ; а люди цього світа уявляють собі, що вони є так сталі, як буквальні небеса й земля, які Бог сотворив. Сатана, Диявол, "бог цього ладу" бажав би зробити, щоб вони тривали так довго, як сонце, місяць, і земля, та Бог дав своє незмінне слово, що вони закінчатся в небувалій катастрофі, через навмисний акт Бога Єгови. Ради цієї причини (цей час) названо "день Єгови". Порівнюючи кінець передпотопного світа із кінцем цього світа, Петро пише: "Тим самим словом нинішні небеса й земля заховані й призначені про день суду й знищення безбожних людей. Прийде ж день Єгови, як злодій, тоді небеса з шумом перейдуть, а первотини сильно розпечені розтопляться, і земля й діла на ній відкриються."—2 Петра 3: 7, 10, **НВ**.

⁹ Многі релігійністи удовідняють, що води від яких старий світ погіб, були буквальні, тому й вогонь, яким цей світ буде знищений, буде також буквальний. Та уважне розслідження пророцтв показує, що той вогонь є символічний, як і небеса й земля, що засуджені на спалення, є символічні. Ріжні пророцтва указують, що Бог Єгова через свого Вождя Царя Ісуса Христа поразить ворога заколотом і тоді ріжні первотини відомої організації Сатани будуть воювати між собою й вигублювати одні других. Якщо вони будуть уживати своїх "пекольних" бомб і атомних бомб та іншої вибухової зброї для

8. Чому Сатани небеса й земля не є сталі? В котрому дні вони будуть знищені?

9. Чи вогонь того дня буде буквальний? Яке заповнення ми маємо?

гуртового винищення, то безсумніву там буде чимало буквального вогню по великих областях землі. Окрім того, чиновник Єгови, Ісус Христос, уживати ме надприродних средств на цілковите вигублення наче вогнем усіх ворогів всесвітної суверенности Єгови, і на всю їх організацію видиму й невидиму. Та без ріжниці, як злюще та вогнева погуба буде лютувати, захопивши всю кулю земну й невидимі сумежні області землі, куди Сатана і його демони були скинуті з неба, то Бог таки схоронить своїх людей живими крізь неї у славний новий світ.

¹⁰ Коли Бог линув вогнем і сіркою на Содому й Гомору й на сумежні міста, Він перше випровадив із них Лота й його доньки у безпечне місце, і це Ісус ужив як зображення того, що має статися при цім кінці світа. Коли розярений цар Навуходонозор велів розпалити горіючу піч сім раз гарячіше ніж звичайно, він приказав кинути в неї трьох єврейських товаришів Даниїла за відмовлення зречися всесвітної суверенности Єгови, через почитання царського золотого боввана. Проте Всемогучий Бог схоронив своїх вірних слуг в самім серці палаючого вогню не дозволивши й одному волосові обсмалитися або ушкодити їх одіж, ба навіть запаху вогню не було чути від них. Оці зображення Божої опіки й охорони над Його посвяченими людьми доказують, що Він може й таки переведе їх безпечно живими крізь цілу дику погубу при кінці цього світа.—Луки 17:28-30; 2 Петра 2:6-9; Даниїла 3:1-28.

10. Що зображує досвідчення Лота й трьох Евреїв?

¹¹ Ні золото ні срібло, ані державні збройні сили або упорядкування електронічної оборони, ні політичні заведення, ані релігійні будівлі, образи, або святі моці, не зможуть спасти нікого від знищення із світом Сатани. Наше перебування в ласці Бога Єгови і Його Виконавчого Ісуса Христа, будучи захищені під їх покровом—це єдине місце безпеки! Як же ми можемо знайти й схоронитися в тому певному місці переживання, чи як в ковчегу Ноя? Геть із давньої минувшини, що з перед першого знищення Єрусалиму, в 607 р., перед Хр., пророцтво каже: “Й помішається порозливана кров із них з порохом, і тіла їх лежати муть гноем. Ні срібло ні золото не зможе їх врятувати в день палкого гніву Єгови; вогонь ревності його пожере всю отту землю; бо він довершить кінець, страшний кінець над усіма осадниками в тій землі. Збирайся разом, о народе безсоромний, згромаджуйся до купи докіль не настигло ще те, що призначено— час бо пролітає як полова—докіль не прийшов на вас палаючий гнів Єгови, докіль ще не прийшов на вас день досади Єгови: Шукайте Єгови, всі ви покірні землі, що сповняєте закон його; шукайте справедливості, шукайте смирності; може хоч ви будете захищені в день гніву Єгови.”—Софонії 1: 17 до 2: 3, АС; Ісаї 26: 20, 21.

¹² “Захищені в день гніву Єгови”! Апостол Петро дає подібну пораду до Софонії про єдиний спосіб як хтось може пережити вогняну погубу

11. Які речі не дадуть безпеки? Де є безпека?

12. Яку пораду подібну до Софонії Петро дає для тих, що переживуть?

цього світа. Його слова дають надію, що останок із тих, що мають правдиву віру в Бога Єгови і Ісуса Христа, будуть збавлені живими в новий світ праведности. Петро каже: “Коли ж все так розтопиться, то якими слід вам бути в святому житті й вчинках побожності, дожидаючи й бажаючи присутности дня Єгови, в яким небеса палаючи, спалахнуть, і первотини, горючи, розтопляться. Ми ж нових небес і нової землі дожидаємо, в котрих правда домує. Тим же, любі, цього дожидаючи, старайтесь нескверними і чистими явитись перед Ним у покою.”— 2 Петра 3: 11-14, **НВ**.

¹³ Останок з “малого стада” наслідників Царства є тими “вибраними”, яких Ісус мав на думці, коли Він сказав про наш день: “Буде бо тоді горе велике, якого не було від настання світу аж до тепер, ні, і більше не буде. І справді, коли б тих днів не вкорочено, жадне тіло не спаслося б; тільки ж задля вибраних будуть укорочені дні тії.” (Маттея 24: 21, 22, **НВ**) Із цим останком тепер співтоваришить “велика громада” Праведного Пастиря, що є Його “інші вівці” доброї волі. Він згромадив їх усіх в стан “одної кошари, одного Пастиря,” як от Ной привів усю челядь у ковчег зараз нім почався потоп. В дійсности, ті три сини і три невістки Нойові наперед зображали “велику громаду” інших овець, яких Праведний Пастир збирає перед Армагедоном. Та “одна кошара”—це єдине безпечне місце в яким би “заховатися” в часі поспішно надходячого дня, коли палаюча досада Єгови буде виражена проти цього лукавого світа.

13. Хто тепер співтоваришить разом в єдинім безпечнім місці?

¹⁴ Хоч той день приходить як злодій на всіх світовиків, що ругаються й котрі будуть знищені, то він не впаде на овець, що в “однім стаді”, т.є, в стані позатипічного ковчегу. Вони поводяться, як подобає святим поводитися, й виконують благородні вчинки, очікуючи далі на кінець світа лукавих. Все це вони пильно тримають на увазі. Отже, коли виконавчі сили Єгови зачнуть нищити небеса й землю Сатани, то Він знайде тих овець при кінці без плямів, непорочними і в мирнім спорідненні з Собою. Він виконає надзвичайно велике чудо в схороненню їх крізь ту жахливу погубу. Коли це буде доконано, їх очі побачуть нове небо й нову землю, на що ми ожидали так довго, як на Божу непохитну обітницю. Блаженні ті, що переживуть кінець цього світа!

14. Чому той день не прийде як злодій із знищенням на тих, що знаходяться в тій кошарі безпеки?

ГОЛОВА XXVI

ЦАРСТВО НОВОГО СВІТА

ЦАРСТВО Бога Єгови із властю над цією погано-правленою землею народилося в небесах 1914 р. по Хр. То був рік всесвітньої ваги, в якому жена Єгови, Його свята все-світна небесна організація, породила помазаного Царя Ісуса Христа, через якого Єгова вживає своєї всесвітньої суверенності від того часу. По царським наче-трубнім проголошенню, голос за голосом в святих небесах підхоплював радісний клич: “Царство світа сталося царством нашого Господа і Його Христа, і Він царювати ме по вічні віки.” Вдячні поклонники Бога припадали ниць і казали: “Дякуємо тобі, Боже Єгово, Вседержителю, що еси, і був, бо ти взяв свою велику владу і почав володіти, як цар. Проте розгнівались народи, і настиг гнів Твій і призначений час судити померших, і дати нагороду рабам Твоїм пророкам і святим і тим, що бояться імя Твого, малим і великим, і знищити тих, що нищать землю.”—Одкриття 11: 15-18, **НВ**.

² Одкриття дуже ясно указує на протяг часу між народженням царства, коли Єгова прийняв владу, а царством першого тисячліття нового світу. Цей міжпосередний протяг—це “час кін-

1. Чому 1914 р. по Хр. був роком всесвітньої ваги? Як святи небеса привітали ту велику подію того року?

2. Чи світ Сатани зник при його скиненню з неба, або коли?

ця світа”, це “закінчення цього ладу”. В 1914 р., в році народження Царства, невдячні, безвірні народи землі пішли за благословенням їх релігійного духовенства, воювати за зверхність над світом. Також в небі вибухла війна проти новонародженого небесного Правительства. У війні це Правительство доказало свою правильну верховну силу над вселенною, отже Сатана і його демони були скинуті на землю. Це понижаюче поразення Сатани і його демонів не знищило Сатаниного світа ані не спустошило його лукавих небес і землі. Але ж вони мусять уступитися на віки в призначений день і годину Богом Єговою, що засів на престолі. Зображуючи символічно те зникнення світа, апостол Йоан пише: “І бачив я великий білий престол, і сидячого на ньому. З перед Його утікла земля й небо, і місця не знайдено для них.” (Одкриття 20: 11, **НВ**) Надто чисті очі не можуть глядіти на лукавство з одобренням; Бог не може підтримувати небеса й землю Сатани. Вони мусять бути стерті. Зараз потім зачнеться праведний світ з новими небесами і новою землею.

³ Будучи скинуті на землю, великий змії Сатана і його демони стягнули всякі повоєнні гори на море й землю. Вони переслідують усіх представників Божої “жени” (всесвітньої організації) і воюють проти останка її духового насіння. Знаючи, що він має короткий час до остаточної битви, Сатана і його демони підсуювають гадки mnogим воєнним хижакам проти Єгови і Його царства, через речників сатанської

3. В яких головних діяннях Сатана і його демони є зайняті тепер?

видимої й невидимої організації. Цим вони приводять до бісноватости “царів всієї залюдненої землі, щоб зібрати їх на війну в день той великий Бога Вседержителя. . . . І зібрав їх в одно місце, що зветься по єврейськи Гар-Магедон.” Криваві битви з старинних часів при Гармагедоні в Палестині були прообразом на всесвітню війну Армагедон. Вождем святих сил небесних за оправдання всесвітньої суверенности Єгови є Ісус Христос, Слово Боже, наче на білому коні.

4 Сповідуючи довго наперед про остаточні вправи воєнних сторін, Йоан писав: “І бачив я дикого звіря, і царів землі, і війська їх зібрані, щоб воювати війну з сидячим на коні і його військом.” Ані один володар цієї землі, без ріжниць на політичний погляд або релігійне вірування, не є відсутний від цього бойового зборища проти Єгового Царя над царями і Пана над панами. Хоч в розбіжності між собою, вони об'єднані до одного чоловіка в їх завзятім противенстві до правління Єгови над землею через Христа. І ось надходить день і година, відомі тільки Богу. Сигнал! Його Вождь Цар підхоплює його, і виступає на здивовання й збентеження всіх, що воюють за цей старий світ, і починає “війну в день той Бога Вседержителя”. Символічна земля втікає у погибель, як всі вороги Єгови і Його Христа є винищени і всі видимі системи цього світа кинуті у “вогняне озеро, палаюче сіркою”,—в Геенну вічного знищення.—Одкриття 12: 13 до 19: 21, **НВ**.

4. (а) Які є остаточні вправи воєнних сторін? (б) Хто провадить у битві, і які наслідки це принесе землі й її ділам?

⁵ Вигублення цього лукавого світа піднімається вище, геть до невидимих країн. Сатана і його демони були очевидцями цілковитого знищення їх звербованої земної організації, а тепер їх “короткий протяг часу” вже скінчився! Нарешті наспів день Насіння Божої “жени”. Прийшла хвиля, щоб розчавити голову тому, що ранить п'яту, Змієві, і потоптати на смерть його демонське насіння! І так Ісус Христос, Насіння, є могутнім “ангелом” або Післанцем Єгови, одягнений у власть виконати діло це. Це архангел Михаїл, якого імя значить “Хто подібний Богу?”—Він викинув Сатану і його демонів з неба успішною битвою. Тепер Він мусить спричинити цілковиту безчинність лукавому і його демонам. Символічним зображенням Йоан пише: “І бачив я ангела, що сходив з неба, маючи ключ від безодні, і ланцюг великий в руці своїй. І схопив змія, первісного вужа, що є Диявол і Сатана, і звязав його на тисяча років. І кинув його у безодню і зачинив її і запечатав над ним, щоб він не зводив більше народів аж скінчиться тисяча років.”—Одкриття 20: 1-3, **НВ**.

⁶ Коли той Вуж зранив був п'яту Насіння Божої “жени”, Ісус пішов у безодню смерті; та на третій день “Бог воскресив його, розв'язавши болесті смерті; яко ж бо не було можливе вдержаним Йому бути від неї.” (Римлян 10: 7 і Діяння 2: 24, **НВ**) Тепер Сатана і його демони є скинуті у безодню смертельної безактивности,

5. (а) Куди вкінці те знищення пошириться? (б) Як Йоан зображує це і тих, що переважно заключені в цім?

6. Що це безодня, в яку Сатана і його демони вкинуті?

на тисячу дiт. "А пiсля цього вiн має бути розв'язаний на короткий час."—Одкриття 20: 3, НВ.

⁷ Спонукавши царя Вавилонського збурити Єрусалим в 607 перед Хр., Сатана, Диявол, ставсь схожий, як "осяйний син поранку", в його небеснiй i земнiй органiзацiї. Вiн то вивисив свiй престол понад царськi зорi з правлючої лiнiї царя Давида, i вiн засiв на соборнiй горi, де Iзраїльтяни почитали Єгови. Вiн стягнув зневагу на iм'я Єгови i явився як суперник Всевишнього Бога. Але в 1914 р. по Хр. Сатана, цар Бiльшого Вавилону, старавсь довершити свiй ступень до суперницької позицiї через подужання Вiчного Наслiдника угоди про Царство, зоряне Насiння Давида, i через пожертв Божого царства. (4 Мойсея 24: 17) Це йому не вдалося, i вiн був скинутий на землю. Розчарований i розлючений до божевiлля, вiн старається задержати землю, як свою послiдну твердиню проти "зорi ясної i ранньої", Царя Исуса Христа. Перше нiм цей могутнiй Цар убє Сатану Диявола, Вiн зв'яже його i його демонiв до обезсилля i кине їх у безодню смертельної неактивності i запечатає, щоб нiхто iз сотворiнь не увiльнив його. Тодi то гучно залунає пiсня наруги проти Сатани, Диявола, лукавого царя Бiльшого Вавилону:

⁸ "Як же ти впав з неба, Осяйний Сину Поранення! Провалився на землю, ти, що топтав народи! Ти говорив у серцi своiм: Взiйду аж на небо, над Божими зорями престол свiй поставлю, й засяду на горi Соборнiй, на краю пiвночi: Взiй-

7. З якої висоти амбiтного вивиснення Сатана тодi упав? До якої глiбини вiн провалився, i яким чином?

8. Що це за пiсня наруги, що в той час залунала так високо?

ду на висоти хмарні, і рівнею тому зроблюсь, що Всевишнім зветься. А тепер скинутий в гадес, у глибинь преисподню! . . . Ти викинутий за гробовище, як огидний паросток, покритий трупами, пробитий мечем, мов те падло топтане під ногами; не підеш у камянний гріб із ними.” (Ісаїї 14: 12-20, **Ро**) Смертний стан царя вавилонського, що викинутий за гробовище, з гадес, є огидний як стовп страчення й рівнається безодні в яку кинуту Сатану, Диявола.

° Із знищенням лукавих небес і землі в Армагедоні, почнеться новий світ праведности під Царством, яке займе першу тисячу літ особливої праці для людства. Зв'язання Сатани і його демонів на тисяча літ дасть спромогу цій роботі поступати без перешкоди з боку невидимих демонів. Нім вони будуть увільнені на короткий час, те Царство використає тисячу років на установлення для людства звершеного уряду й нагоду на вічне спасення. Одкриття запевняє цю точку: “І я бачив престоли, і тих, що засіли на них; і дано їм власть чинити суд. Також бачив я душі тих, що постинано їх задля свідчення Ісусового, і задля слова Божого, і що не поклонились ні дикому звірові ані образіві його, і що не прийняли п'ятна на чоло їх і на руку їх. І жили вони і царювали, як царі з Христом тисячу років. (А остальні мертві не ожили аж скінчиться тисяча років.) Це перше воскресення. Щасливий і святий, хто має часть у першому воскресенню; над цими друга смерть не має власти, а будуть священиками Божими і Хри-

9. Коли новий світ зачнеться? Під яким урядом?

стовими, і царювати муть як царі із Ним тисячу років.”—Одкриття 20: 4-6, **НВ**.

¹⁰ Той що вони з ним царюють—це прославлений Син Давидів, Вічний Наслідник угоди про віковичне царство. В стариннім часі цар Давид царював на буквальной горі Сион, що була одною із гір Єрусалиму; але великий Син Давидів, якого Давид називає “мій Господь”, царює на далеко вищій царській висоті, небеснім Сионі. Із Ним царює 144,000 покликаних, вибраних та вірних послідовників, Його духові брати й співнаслідники. В Одкритті 14: 1-3 вони зображені, що вони стоять із Ним на небесній горі Сион і співають якби нову пісню. Вони відмовляються бути нап'ятовані на руці або чолі, вчинком або думкою, якою небудь частю звірячої організації Сатани. Вони охотно йшли на смерть, хоч би під сокиру ката, за їх свідкування про Ісуса Царя і за звіщання правди про Бога Єгову. Охрестившись в смерть Христову, вони вмирають Його смертю і є похоронені з Ним на подобіє його смерти. Після приходу в Його царство й по скиненню Сатани з неба, вони встануть на подобіє Його воскресення. Будучи “перворідень із мертвих”, Його воскресення не тільки перше щодо порядку, але й найважливіше, отже Його є перве воскресення, в якому 144,000 мати муть частю. Вони воскреснуть безсмертними, нетлінними духами. Тому то “друга смерть не має власти” над ними. Через те вони не потребують наслідників до їх уряду з причини смерти й оставлення царського уряду порож-

10. (а) Хто це ті, що царювати муть тоді з Христом? (б) Їх рід воскресення уможливить їм царювати з ним як довго?

ним; а їх безсмертність дозволяє їм продовжати царювання особисто з Ісусом Христом через цілу тисячу років або тисячліття.—Римлян 6: 3-5; Филипян 3: 10, 11; Колосян 1: 18.

¹¹ Одначе Ісус Христос є “священиком по віки по постанові Мелхизедика”. Мелхизедик був священиком на своїм престолі, царським священиком Всевишнього Бога. (Захарія 6: 12, 13) Впродовж дев'ятьох століть від Пятидесятниці 33 р. по Хр. до часу прославлення останнього члена з царського священства, Ісус Христос перед лицем Божим предложив викупну й очищаючу ціну своєї людської жертви в користь своїх послідовників, що є прийняті в жертву з Ним. Ради цієї причини вони потребують помочи Його заслуг, щоб їм бути признаними праведниками перед Богом. На землі вони приносили духовні жертви Богу через їх Архiereя Ісуса Христа, жертви хвалення й благородні вчинки. А що тепер вони посвячені через перве воскресення бути священиками Божими на віки з Ісусом Христом, тим то спільно із Ним вони роздають заслуги Христової викупної жертви віруючим з людства впродовж тисячліття Христового царювання.

¹² Ось так їх правління як царів з Христом запевняє для людства не тільки звершений, надлюдський уряд справедливий, але також і життя-даючі благословення, виникаючі з пожертвованого чоловічиства Сина Божого. Це з неба, що Христос і Його 144,000 спів-царів будуть

11. Як вони служили на землі як священики, а як тепер?

12. Отже їх царювання, як царів з Христом, запевняє що для людства? Звідки вони царюють, і чому звідтам?

володіти, бо ж Ісус Христос сидить по правиці Бога, а Бог каже: “Небо—престол мій, а земля—підніжок мій ногам моїм.” (Ісаїї 66: 1; Діяння 7: 49; Маттея 5: 34) Престол, небо, це місце звідки царі царювати муть, а не з підніжка, землі. Тимбільше, це в Святая Святих, в самім небі Божої присутності, де Архиерей Божий пропонує заслуги своєї жертви ради людства. Отже це там, в небесній присутності Бога, що царське священство мусить служити людству для його вічного добра аж до повернення життя всім помершим, що в гробах. Всі “інші вівці” з люд-



ства є їх підданими, котрі замешкують Божий підніжок, землю, яку Він збереже цілою через битву Армагедон.

¹³ Тим, що Він переведе “велику громаду” з інших овець безпечно крізь ту битву, якою цей світ закінчиться, ця земля ніколи не буде обезлюднена від самого початку тисячлітнього царювання аж до його успішного закінчення. Те Царство мати ме підданих з якими воно розпочне своє правління, і так негайно зачнеться упо-

13. Чому наша земля ніколи не буде обезлюднена? Що це нова земля?

рядкування нової землі. Духове Царство Ісуса Христа і Його 144,000 послідовників, будуть становити праведні нові небеса, а видима організація з людства по Божій волі, буде становити нову землю. "І бачив я", каже Йоан, "нове небо й нову землю, перше бо небо й перва земля перейшли, а моря вже не було."—Одкриття 21: 1, **НВ**.

¹⁴ Відносно тих, що сидять на небеснім престолі з Ним, написано є: "І власть судити дано їм." Це далі доказує, що те царство буде судити через тисяча років. Апостол Петро заявляє, що так буде довго тривати великий судний день світа. "Нинішні ж небеса й земля тим самим словом заховані тепер на вогонь, і зберігаються на день суду й знищення безбожних людей. Тільки ж одно нехай не буде втаєне перед вами, любі, що один день у Єгови, як тисяча літ, а тисяча літ, як один день." (2 Петра 3: 7, 8, **НВ**) При помочи Синового Царства, якого Він найперше підніс із мертвих, Бог Єгова судити ме світ в праведності і навчати ме правди, справедливости та праведности.—Діяння 17: 31.

14. (а) Яку силу дано тим, що на престоли з Христом? (б) Як цей факт доказує, як за довго те Царство володіти ме?

ГОЛОВА XXVII

РАЙ ЖИТТЯ ВІДНОВЛЕНИЙ

ОДНО із правильних завдань якого небудь праведного уряду є, старатися про відповідні доми або обширні, вигідні та щасливі оселі для своїх підданих. Оце, що Царство нового світа зробить для людства через відновлення раю. Це була первісна намічена ціль Бога Єгови, Творця, що ціла земля мала статися раєм. Із цим наміром Він створив дільницю землі звану Еденом, і там Він посадив рай, що значить “розкіш”. Та назва значить також “город”, обширного розміру із многими та ріжними нарисами. “І Господь Бог насадив рай розкошей у почині, та й осадив там чоловіка, що создав його. І зростив Господь Бог всяке дерево із землі, принадне на погляд і смачне плодом своїм, і дерево життя посеред саду, і дерево пізнання доброго і лихого. І ріка виходила із місця розкошей на поливання раю, яка звідси розлучалася чотирома течіями. І взяв Господь Бог чоловіка та й осадив його в раю розкошей порати його і доглядати.” (1 Мойсея 2: 8-10, 15, Дя) Поза раєм розкошей вся земля оставала необроблена. Не мала вона оставатися такою вічно, але в протягу сім тисяч літ вона мала бути вироблена всюди до звершеного стану управи, як в райському Едені, і якою мали втішатися досконалі людські осадники.

1. Яке властиве зарядження Царство зробить для вигоди своїх громадянів? Який первісний вигляд землі це відновить?

² Бог об'явив цей свій намір досконалому чоловікові. Він звідомив чоловіка, що він мав мати участь в цьому. При кінці шестого творчого дня Бог доповнив людську пару через сотворення жени для Адама, бути його звершеною помічницею, кість з його костей і тіло з його тіла. “І сотворив Бог чоловіка в свій образ, в образ Божий сотворив його, як чоловіка і жінку сотворив їх. І благословив їх Бог, кажучи: Плодіться й намножуйтеся, і сповняйте землю і підневолюйте її, і пануйте над рибою морською і над птаством воздушним, і над усіма звірями, що гасають по землі.” (1 Мойсея 2: 18-25; 1: 27, 28, Дя) Та перед сповненням землі звершеним людським родом, вони мусіли підчинити землю остронь Едену. Підчинення її для вигідного людського життя значило розширення границь раю до країв поверховности земної суші, для райського життя!

³ Каїн, Авель та Сет, імена синів Адама і Еви, ніколи не мали нагоди співділати з ними в розширенню раю. Нім вони народилися, їх звершені родичі согрішили, отже великий Законодатель і Життядатель засудив їх на смерть і вигнав їх з райської розкоші. Рай був домом для безгрішних звершених людей, які мали жити в йому вічно, і тому Бог насадив серед його дерево життя, як символ права до вічного життя.— 1 Мойсея 2: 9; 3: 22-24; 4: 1, 2, 25.

2. Як Бог об'явив чоловікові, що така була його ціль?

3. Для яких сотворіннь рай був місцем? Отже який властивий символ Бог умістив серед його?

⁴ Причиною цієї втрати раю для чоловіка був невидимий сторож, якого Бог поставив над чоловіком. Але він стався вибагливим, зрадником, і запровадив людство у гріх і бунтівництво. В почині, він був охороняючим херувимом, звершений в день сотворення його Богом Єговою. Ридаючи, Божий пророк посередно говорить до нього: "Так говорить Господь Бог: Був еси печаттю звершення, повний мудрости, і вінцем краси. Перебував еси в розкошах райських, в Божому саді, . . . Тебе херувиме, що розпростеравсь та охороняв, я осадив на святій горі Божій, і ти ходив серед огнистого каміння. Без хиби були поступки твої з того часу, як тебе сотворено, аж докіль не знайшлось в тобі беззаконності. Та через розлоге купецтво твое сповнилось внутро твое неправедністю, і ти согрішив." (Езекиїла 28: 11-16, Дя) Після втрати земного раю для людства, через зрадництво того херувима, що стався дияволом, Бог обіцяв в Едені, що насіння від Його "жени" мало розчавити вужеві голову, і виконати привернення раю. Це станеться, щоб людство могло втішатися у звершенню вічно під Божим царством через Його Насіння.

⁵ Райський Еден в Його первісних розмірах далі оставав на землі аж всесвітний потоп змів його геть; але ні Авель, ні Енох ані Ной, про яких говориться в листі до Жидів 11: 4-7, як про благородних мужів віри, не мали права вступити до нього. Вони були потомками Ада-

4. (а) Через чію зраду рай був страчений для людства? (б) Отже яке запевнення Бога обітниця в Едені містила в собі?

5. Чому зусилля чоловіка, щоб перетворити землю в рай, не вдалися? Чому райський стап Канаану був затрачений?

ма і початі Евою й її дочками у грісі, отже народилися грішниками й упавшими, і проте негідні вступити в райський город і попоїсти з дерева життя, що посередині його, і жити вічно. Проте вони приносили жертви з звірят Богу і виглядали приходу Насіння Божої “жени”, що мало бути ранене в п'яту у боротьбі зі Змієм, і подужати й розчавити голову Змієві і наново відчинити дорогу чоловікові до вічного життя. Боже прокляття на землі осторонь Едену тривало аж до потопу, і всі людські зусилля управляти землею невдалися, щоб перетворити теперішню широко залюднену землю у рай. Люди не можуть повернути раю без Божого царства. В часі вірного Авраама канаанська земля була наче рай: “країна Йорданська, що перше ніж зруйнував Господь Содому і Гомору, наповнена була водою, як рай Господень.” Одначе це було тому, що Бог Єгова обіцяв дати її Авраамові, і Він доглядав тієї обіцяної землі, щоб схоронити її, як землю ‘текучу молоком і медом’ для Авраамових потомків, Ізраїльтянів. (1 Мойсея 8: 21; 13: 10, Дя; 5 Мойсея 11: 8-15) Та через бунт і невірність Ізраїльтянів ті райські обставини в Обіцяній Землі пропали.

⁶ Чотири тисячі літ потім, як Адам втратив Рай для своїх потомків, насіння Божої “жени” було зранене в п'яту Змієм. Воно було повішене на дереві тортур на Голготі. Впродовж трьох з половиною літ Його прилюдної активності в Ізраїлі перед тією жорстокою смертю, воно проповідувало, не рай, а царство небесне. Загубле-

6. (а) Що Ісус проповідував в часі трьох і пів років Його місії, і кому? (б) Висячи на дереві, яку надію Він оживив? Кому?

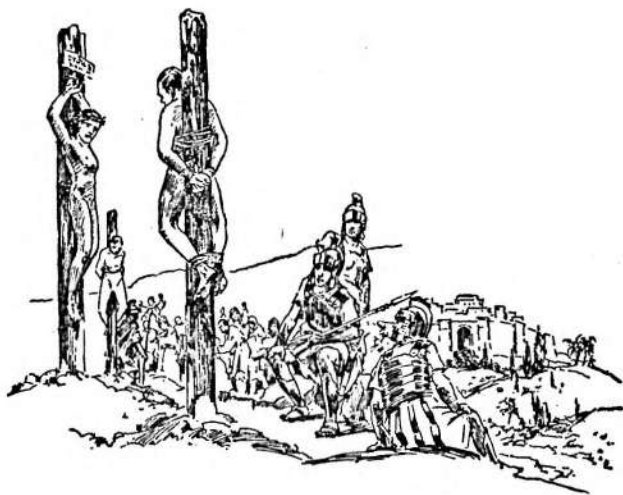
ній вівці з дому Ізраїля воно проголосило тему, яку Його ученики мали проповідувати по Його смерті, щоб зібрати 144,000 співнаслідників небесного царства. Та в часі своєї смерті воно указало також на надію земного життя. Кому? Чоловікові, що умирав тоді із Ним і який ніколи не міг дожити до вилиття святого духа в Пятидесятницю, п'ядесять один дні опісля, і ніколи не міг народитися з води й духа, щоб увійти в царство небесне. Той чоловік був один із двох лиходіїв, що висіли на дереві по обох боках Ісуса. Над Ісусовою головою прибили напис із виною за яку Його розп'ято: "Це цар Жидівський," і вороги Його вдолі голосно хулячи ругались, що Він був царем.

⁷ "Один же з повішених лиходіїв хулив Його, кажучи: 'Коли Ти Христос, спаси себе і нас!' Озвавшись ж другий, докорив йому, кажучи: 'І не боїшся Бога, коли на такому осуді еси? Ми по правді, по заслuzі за те, що коїли, приймаємо; цей чоловік не зробив нічого негідного.' І далше він сказав: 'Ісусе, спогадай мене, коли прийдеш в царство твоє.' І відказав йому Ісус: 'Направду кажу тобі сьогодні, ти будеш зі мною в Раю.'" — Луки 23: 35-43, **НВ**; побач також Рейнгарта Німецьку Версію.

⁸ Англійський переклад др. Вільяма Куретон-а старинної Сирійської Версії евангелії* погоджується з тим змістом Луки 23: 42, 43: "І він сказав до Ісуса: Мій Господи, спогадай мене, як прийдеш в царство Твоє. Ісус відказав йому: Направду кажу тобі сьогодні, що будеш зі

7, 8. Що той чоловік сказав? і що Ісус відповів?

мною в Еденському городі.” Емфатична Біблія Й. Б. Ротергама (1902 р.) містить переклад цих же текстів, як слідує: “І він далі говорив—Ісусе! спогадай мене коли прийдеш в царство Твое. І Він відказав йому—Направду кажу тобі сьогодні: Зі мною будеш в Раю.” **Новочасний Новий Завіт**, переклад з Арамійської мови, через Г. М. Ламза (1940 р.), каже: “Ісус сказав до нього: Направду кажу тобі сьогодні, Ти будеш зі мною в Раю.”



* Останки дуже старинної оцінки Чотирох Євангелій в Сирійській мові, праця Вільяма Куретон-а, Др. Богословія, видано в Лондоні, Англія, в 1858 і присвячено для “Його Королівської Величності, Князя Консорта,” Князя Алберта, мужа королевої Вікторії Великої Британії.

⁹ Оцими потішаючими словами Ісус оживив надію вмираючому лиходієві про життя на землі, про повернення Раю на землі, і що він буде в нім через воскресення з мертвих під царством цього невинного Ісуса, який вмирав під мильним обвинуваченням, що Він був Месією, Христом Божим. Він не просив Ісуса, щоб він узяв його до неба, і Ісус знав, що на підставі незмінних вимог небесного царства, умираючий лиходій не міг дістатися туди. Ісус знав із Псалми 16: 10, що Його життя, як звершена душа, піде того дня в Гадес, або в людський звичайний гріб, але вона там не останеться. Він був вірний, як Христос, Насіння Божої “жени”; і що на третій день Бог загоїть Його рану в п'яті, через воскресення Його з гробу. Сорок день опісля Він вознісся на небо, сівши по правиці свого Отця, і в своїм часі отримав те обіцяне царство. Тоді Він покрушить голову Змія, визволить людство, і поверне рай на землі. Також, будучи Царем і Відкупителем, Він воскресить того прихильного лиходія із гробу до якого він пішов з Ісусом в той пасхальний день. Отже Ісус не оживив ніякої ложної надії в нім, а на правду сказав: “будеш зі мною в Раю.”

¹⁰ Коли “велика громада” інших овець, що переживуть кінець цього світа з останком наслідників Царства, прийдуть з їх стану сховища під Божою охороною по Армагедоні, що за надію вони мати муть! Надія побачити землю, що так пошрамлена всесвітною війною, а тепер перетворена під благословенням Царства у все-

9. Як і коли він мав бути з Ісусом в раю?

світний рай! Від самого початку вони будуть доглядати ту очищену землю і обробляти її до краси й урожайності еденського раю. Ісус Христос їх Цар—це Насіння Авраамове через царя Давида, сина Ессейового з Вефлієму. Отже їх Цар—це царська "вітка" або "пагонець" Ессея, і через те в Ісусі "корінь Ессеїв" ніколи не перестане мати царського потомка. Ясно передсказуючи, що мирний рай буде відновлений на землі, пророцтво відносно Царства говорить про тисячлітнє царювання царського "пагонця" Ессейового:

¹¹ "І вийде пагонець з кореня Ессейового вітка з кореня його буде родюча; і спочне на йому дух Єгови, . . . і судити ме він не, як око бачить, і не, як ухо чує,—присуд видавати. По справедливості судити ме вбогих, а справи смирних на землі по правді рішати. Палицею слова ударить він землю, і лукавого погубить духом уст своїх. Справедливість буде в його поясом чресел, а вірність—підперезом ребер у його. Тоді вовк у купі з ягнятком лежати ме, і барс з козеням лежати, та й левчук і жирна тварина зможуть жити разом, а мала дитина зможе їх пасти. І корова і медвидиця вкупі пастись будуть, а їх маленькі лежати муть поруч, ба й лев соломою харчитись, як віл буде; і немовлятко грати меться над корою гаспида, і дитина засуне руку свою в гніздо зміїне. На всій святій горі моїй одні одним шкодити не будуть, бо земля так повна буде розумінням Єгови, як водою море.

10, 11. (а) Яку надію відносно землі велика громада, що переживе Армагедон, буде мати? (б) Що про це Ісаїя 11: 1-10 показує?

В той день корінь Ессеїв буде стояти, як знамя народам, народи шукати муть його; та й відпочинок його буде славний.”—Ісаїї 11:1-10, **Да; АТ.**

¹² Так сильний є вирок Царя в засуді цього світа на знищення, що вдарення землі палицею уст його й проколення лукавого духом уст його значить знищення сатанської земної організації й звязання й кинення в безодню його і його демонів.

¹³ Останок з наслідників Царства, що переживуть знищення цього світа, не покладають своєї надії на одіичення земного раю з великою громадою “інших овець”, які також остануться живими. Ті наслідники належать до Христового собору переможників, до яких Він сказав оці богодухновенні слова: “Хто побідить, тому дам споживати від дерева життя, що по середині раю Божого.” (Одкриття 2: 7, **НВ**) Не то, що в небі знаходиться рай з буквальними деревами, ріками, звірями, птицями й рибами—ні; ці слова сказано в символічній мові, як часть книги Одкриття. Так, як буквальний рай в Едені на шестий день творення землі мав дерево життя посередині його, що значило право до життя тому, хто їв овочі з його, так і символічне “дерево життя, що посередині раю Божого”. Воно означає життя тому хто їсть овочі його, але це життя небесне, безсмертне. Коли ще-живий останок скінчить свою земну подорож після докінчення їх тимчасової служби на землі по Армагедоні й помруть, їх нагорода буде та, що

12. Як за сильна в палиця уст Царя, і Його дух?

13. З якого “дерева життя” переможний останок їсть? Як? -

побідників. Силою духового воскресення вони в хвилину переменяються, й будуть одягнені в безсмертність і нетлінність в небі. В цей спосіб їм буде дана нагорода—їсти з символічного дерева життя. (1 Коринтян 15: 44, 51-54) В тому часі також Божа небесна-всесвітня організація знайдеться в славному стані, як рай.

¹⁴ Це такі райські обставини Божої всесвітньої організації, що апостол Павло бачив чудом у видінню. Він то зображує їх оцими словами: “Я знаю чоловіка в Христі перед чотирнацяти роками—чи в тілі, не знаю, чи без тіла, не знаю; Бог знає,—підхопленого аж до третього неба. Так, я знаю чоловіка—чи в тілі, чи без тіла, не знаю; Бог знає,—що був підхоплений у рай, і чув він слова невимовні, яких невільно чоловікові промовити.” (2 Коринтян 12: 2-4, **НВ**) Коли Ісус Христос воскрес із мертвих і вознісся на небо, як вповні народжене Насіння Божої “жени”, тоді Божа небесна всесвітня організація, що була наче неплодна жінка, опущена, без царських дітей до того часу, тепер прибрала розкішний вигляд мов рай. До цього добавлено було в наступний день Пятидесятниці, коли Ісус Христос виляв святого духа на очікуючий собор на землі. Там Його вірні ученики народилися з води й духа, щоб їм бути синами Божої всесвітньої організації, вільного Єрусалиму звиш. Тепер Його “жена” забагатіла в царських дітях і духових достатках. (Галат 4: 26-28, 31) Ті розкішні, райські обставини Божої “жінки” і її країни стали ще визначнішими, коли вона

14. (а) Якій це був рай до якого апостол Павло був підхоплений? (б) Чому він процвітає ще більше від 1914 р.?

породила Царство в 1914 р. Небаром потім її діти, що спали сном смерти, воскресли до небесної слави, а її вірний останок ще-живий в тілі були визволені з неволі цього світа.

¹⁵ Пророк Ісаїя змальовує це райськими словами і розказує про велику потіху, яку це приносить Божому вірному духовому останку: “Спогляньте на Авраама, отця вашого, й на Сару, що вас породила; як він був ще самий, я покликав його, благословив його й намножив його. Оттак потішить Єгова Сиона, потішить всі опустілі місця його, і оберне пустиню його в рай, а степ його в сад Єгови (в рай Єгови, *LXX*); радощі й веселощі будуть в йому пробувати, похвала й пісні гомоніти”. (Ісаїї 51:2, 3, Да) Апостол Павло, будучи підхоплений до високого степення пророчого захоплення, наче до “третього неба”, був вельми заохочений видінням добробуту Божої “жени” або всесвітної організації. Сьогодні ми є потішені сповненням того пророцтва, яке показує, що райський добробут Божої всесвітної організації є при її вершку. Це достачає певного доказу, що відновлення земного раю задля визволення людства вже близько, тому що Божа всесвітна організація мусить процвітати своїми царськими дітьми в силі Царства і добробуту нім рай буде повернений для людей на землі.

15. (а) Як Ісаїя описав цей райський стан? (б) Про що сповнення його дає повний доказ, і чому?

ГОЛОВА ХХVІІІ

УСУНЕННЯ СМЕРТИ

ПЕРВІСНИЙ рай Еденський був призначений, як місце, не для людей вмирати, а жити вічно в людським звершенню. Отже, коли Адам і Ева були засуджені на смерть, як кару за їх грішний бунт, вони були вигнані геть з раю умирати смертю. Коли рай розкошей буде знов відновлений на землі при помочи Божого Царства, тоді смерть, що повстала від грішного Адама, буде на віки усунена із землі. Сама бо смерть умре на "новій землі". Це було цілком запевнено дев'ятьнацять століть тому при появленню Сина Божого в тілі.

² На цій основі апостол каже з подякою: "Це дано нам у Христі Ісусі перше часів вічних, тепер же зроблено ясным через обявлення нашого Спасителя, Ісуса Христа, що зруйнував смерть і осияв життя й нетління благовістям." (2 Тимотея 1:9, 10, **НВ**) Це смерть, що людство наслідило від Адама, отже і Ісус умер, щоб протидіяти їй й усунути на віки з раю всякі сліди Адамової смерті. Ця земля, яку рай нового світа має покрити живою красою, тепер містить гроби многих, що померли від Адамового гріху і які не наслідять слави небесного Царства. Якщо всі смертельні наслідки Адамового гріху

1. Коли рай буде відновлений на землі, то що буде усунене? Чому?

2. (а) Яку смерть усуне Ісус? (б) Отже, що мусить бути усунене в місця раю, і як?

мають бути стерті геть, то й гроби мусять бути цілком усунені, а це станеться через воскресення їх мерців, ситою Божого Сина, який раз умер, як досконалий чоловік. “Коли через чоловіка смерть, так через чоловіка і воскресення з мертвих.”—1 Коринтян 15:21, **НВ**.

³ Символічне видіння, яке апостол Йоан мав про новий світ, змальовує образ знищення особливої смерти, яку схоронено для людства, щоб вони покушали її раз на всі часи як наслідок Адамового гріха. “І бачив я престол великий і білий, і сидячого на ньому, з перед котрого утікла земля й небо, і місця не знайдено їм. Також бачив я мертвих, малих і великих, що стояли перед престолом, і розгорнуто книги; ще іншу книгу розгорнуто, книгу життя, і суджено мертвих з того, що написано в книгах, по ділам їх. І море дало мертвих, що в ньому, і смерть і Гадес дали мертвих, що в них; і суджено кожних по ділам їх. А смерть і Гадес кинуто в озеро вогняне. Це значить друга смерть, те озеро вогняне. А коли кого не знайдено написаного в книзі життя, то вкинуто його у вогняне озеро. І бачив я нове небо й нову землю; перше бо небо й перша земля перейшли, а моря вже більше не було. Я також бачив город той святий, новий Єрусалим, що сховався від Бога з неба, приготований, як невіста украшена чоловікові своєму. І чув я голос великий з престолу, що говорив: Ось оселя Божа з людьми, і домовати ме з ними, а вони будуть Його люди, і сам Бог буде з ними. І обітре він всяку сльозу

3. Як Йоанове видиво змальовує усунення тієї смерти?

з очей їх, і смерти більше не буде, ні смутку, ні крику ані болю не буде; перве бо минуло.’ І сидячий на престолі сказав: Глянь! Ось усе нове роблю.”—Одкриття 20: 11 до 21: 5, **НВ**.

4 “Велика громада” з інших овець, що вийшла з великого горя й пережила утечу з теперішніх небес і землі в Армагедоні, останеться живою на очищеній землі, коли те чудове видиво буде здійснюватися. Не потребуючи, щоб її воскресити з гробу, вони знайдуться на стежці до звершеного людського життя, яке тоді правління небесного Єрусалиму відчинить для людей. Одначе, їх потрібно увільнити від усяких немочей, які вони наслідили як Адамові нащадки. Вони не стануться в хвилину звершеними зараз по Армагедоні. Ступаючи дорогою слухняности, в часі тисячлітнього царювання, вони будуть вилічені зі всякого сліду гріха і його смертельних наслідків. Йдучи далі тим шляхом неперервної слухняности навіть крізь “короткий час” в якому Сатана і його демони будуть випущені при кінці тисячліття, вони зможуть жити вічно з повним божественним одобренням, будучи призначені за актуально праведних в кожному змислі. На них буквально сповняться Ісусові слова в часі піднесення Лазара з гробу: “Я воскресення й життя. Хто вірує в мене, хоч умре, прийде до життя, і всякий, що живе й вірує в мене, ніколи не умре.”—Йоана 11: 25, 26, **НВ**.

5 Це цілком уможливить, що члени “великої громади” з інших овець, що тепер живуть, ніко-

4, 5. (а) З чого велика громада, що переживе, мусить бути увільнена? (б) Як многі з тих, що тепер живуть, “ніколи не помруть”?

ли не помруть. Та коли б який член із “великої громади” й помер нім нові небеса й нова земля будуть вповні установлені по Армагедоні, то вони мають обітницю Царя, що вони повернуть знов до життя через воскресення під Царством, якщо вони умруть віруючи в Нього. Можна розумно припускати, що їх буде вчасне воскресення!

* Смерть, а не битва Армагедону, уневажнить подружеську звязь. (Римлян 7: 1-3) Людські подружні споріднення, як і нові подружа, не перестануть існувати між тими з великої громади, що переживуть Армагедон, бо і подружий узол в родині Ноя далі існував по глобальнім потопі. Потім, як вони знов розпочали життя остронь ковчегу, Бог уповажнив їм приводити множество потомків, поблагословивши їх оцим мандатом: “Бувайте плодющі й множуйтесь і сповнюйте землю; . . . Тим же бувайте плодющі й множуйтесь, залюднюйте і множіться по її.” Самий Ной і його жена не приводили вже дітей, але це вони робили посередно через їх трьох синів і три невістки.—1 Мойсея 9: 1-7, **Ро.**

¹ Як “великій громаді” з інших овець, що переживуть Армагедон, присуджено жити на райській землі, так і Ісусова заява про стан річей в часі Його присутности подібний до Ноевого часу, безсумніву включає післяпотоповий мандат—бути плодючими, множити й сповняти

6. Чи Армагедон розв'яже узол подружа і здержить нові подружа? Що дає ілюстрацію цьому?

7. Чи по Армагедоні будуть роджати дітей? Під яким розпорядком? Як на довго?

землю. Нема нічого в Біблії, щоб указувало, що подружена пара мусить розв'язати їх подружній узол і спільне життя, і що самотні чоловіки й самотні жінки не будуть женитися. Мандат Єгови даний тим, що пережили потоп, дає підставу для надії тим, що переживуть Армагедон, що Єгова через свого Царя, Більшого Ноя, проголосить такий самий мандат і їм. Це ніяким чином не уневажнює Його наміру й обітниць про загальне воскресення померших. Цар може справити виконання подружнього мандату для тих, що переживуть Армагедон, через воскресення. Коли Цар присудить, що земля вже відповідно залюднена, тоді родження дітей перестане, сповнивши свою ціль.

° Діти народжені родичами після Армагедону не будуть досконалі, бо і родичі їх не будуть ще досконалі і відчують наслідки, що їх родичі походять від Адама. Задля тієї причини вони також будуть потребувати заслуг Христової викупної жертви і помочи Христового Царства, як і їх родичі. Одначе вони будуть поблагословенні тим, що вони народилися під Праведним Урядом і народилися і виховалися через родичів, що склонні до правди й невинні взглядом Бога. Але й вони будуть мусіли стати на остаточну спробу зі всім людством.

° Одначе, перед смертю й воскресенням Ісуса й вилиттям Божого святого духа в Пятидесятницю, жив довгий ряд вірних мужів і жінок. Вони

8. Чи діти, що тоді народяться, будуть потребувати Христового викупу і царства? Чому?

9. Який довгий ряд вірних чоловіків і жінок жили перед Христовою смертю? Як вони жили і помирали?

вірували в прихід Насіння Божої “жени”, обіцяне Насіння Авраама для благословення людства, і Насіння-Месію, Сина, Давидового, для звершеного людського правительства. Одинацята голова до Жидів виказує той ряд впродовж минулих чотири тисячі літ, сягаючи до першого пастиря, Авеля, який приніс пожертву з звірят зі свого власного стада Богу Єгови. Хоч ті, що жили перед Йоаном Хрестителем, не знали точно хто тим обіцяним Насінням мав бути, вони таки вірували, що Бог витворить його. Отже вони провадили їх життя в гармонії з тією вірою й відмовилися бути частию світа навколо них. Вони були свідками Єгови, а Він, в заміну, свідкував їм, що вони угодили Йому й побачуть день, коли Його обіцяне Насіння обійме владу над землею. Згадавши Авраама, Сару, Ісаака і Якова, апостол каже: “У вірі померли ті всі, хоч не прийняли сповнення обітниць, а оддалеки видівши їх, вітали й прилюдно визнавали, що вони чужениці й захожі на землі.”—Жидів 11: 13, НВ.

¹⁰ Чудові діла Божі були виконані через них і для них і за їх незнищиму віру. Многі з них були жорстоко мучені за те, що вони сильно трималися їх невинності до Єгови й відмовилися мати якубудь спільність із невірними світовцями, що жили навколо них. Хоч були повбивані на смерть за те, що вони не входили в грішні умови з ворогом, вони таки надіялися повернути до життя знов через воскресення в ліпшому світі, і ніколи не вмирати знов за Ада-

10. За їх вірність, якого воскресення вони надіялися?

мів гріх або з рук ворога. В короткій історії про їх подвиги віри апостол каже до своїх співнаслідників Царства: “Жінки приймали мертвих своїх через воскресення; і інші ж бували мучені, не прийнявши збавлення через якийсь викуп, щоб краще воскресення одержати. Ще інші наруги та ран дізнали, . . . У горю мучені, котрих не був достойний світ. Вони скитались по пустинях та по горах та по вертепах, не прийнявши сповнення обітниць, тим, що Бог щось ліпше про нас провидів, щоб вони не без нас одержали звершення.”—Жидів 11:35-40, **НВ**.

¹¹ Те “щось ліпше” для апостола Павла і його духових братів,—це небесне царство в славі, честі й нетлінності. Потверджуючи це, Ісус сказав, “Не явився між народженими від жінок більший від Йоана Хрестителя; та найменший у царстві небесному більший від нього. І від часу Йоана Хрестителя до тепер царство небесне є метою до якої люди спішать; і ті, що спішать, силою беруть його.” (Маттея 11:11, 12, **НВ**) Від Йоана Хрестителя, який помер звиш року перед вилиттям духа в Пятидесятницю, геть назад до першого мученика Авеля, ніхто з вірних старинних мужів не прийняв сповненої обітници, щоб був поблагословенний нагородами Царства через Насіння. Через те, вони не мали нагоди бігти до Царства на запрошення Ісуса й взяти силою його при помочи їх вірности. Проте всі їх благословення будуть земні, в Раю, під небесним царством; і, природна річ, найменший член небесного Царства буде біль-

11. Чому, або як наслідники Царства дістануть “щось ліпше”?

ший від Йоана Хрестителя і всіх інших вірних людей, що жили перед ним.

¹² Вірою старинних Божих пророків кількох людей воскресло із мертвих, але будучи наслідниками смерти від Адама, і тому що Царство не було ще установлене, вони знов повернули—у смерть. Всі ті стародавні вірні мужі до Йоана Хрестителя повмирали у вірності до Бога Єгови, і за це вони мати муть ліпше воскресення ніж ті, що були пробуджені до життя в часі царювання гріху й смерти. Це буде “ліпше воскресення” тому, що воно буде виконане найбільшим Пророком Єгови, Царем Ісусом Христом, і воно буде виконане під Божим царством в Йоґо руках. Тоді не буде неминучої потреби вмирати знов, бо це буде під правлінням Сина Божого, якого викуп забезпечить їм увільнення від смерти на віки. Нагорода осягнути життя вічне на землі буде поставлена перед ними; а що Сатана і його демони будуть у безодні і його лукавий світ знищений, тоді не буде сил, щоб перешкаждали їх зусиллям набути найновіще знання про Боже царство і ходити дорогами освіченої праведности до вічного життя в тім Раю. А що вони померли у вірі, оскільки вони мали знання, і померли в їх незломній невинності до Бога, і мали склонність до праведности, то все це вийде на їх користь у воскресенню під Йоґо Царством через Христа.

12. Як ті старинні вірні мужі мати муть ліпше воскресення?

¹³ Вони не зараз стануть досконалими в їх воскресенню, бо ж мати муть багато вчитися про Божі діла і Його обявлення від коли вони померли давно тому. Вони будуть мусіли прийняти таке



знання й інструкції й стати за Божим установленим царством і його условинами. Будучи точно послужні, вони ступати муть уперто до людської досконалости із всіма "іншими вівцями".



¹⁴ Коли Царство Божого дорогого Сина заволодіє, многі із тих вірних старинних мужів будуть наставлені бути "князями" по всій землі. Їх князівський уряд означає, що вони є синами Царя, та не синами якогось стародавнього царя, але синами царюючого Царя Ісуса Христа, який дав своє досконале людське життя за них і який



воскресив їх із мертвих. А що Він ставсь Царським средством через якого Бог наділяє вічне життя, отже той Цар стався їх безпосередним царюючим бать-

ком.



13. Чи вони стануться досконалими зараз? Для якої причини?
 14. Чіми синами вони будуть? Якими урядниками кільканацять із них будуть наставлені по всій землі?

ком. Він буде їх "Віковічний Отець". (Ісаїї 9: 6, АС) Кількох із них, як Енох, Ной, Сем, Авраам, Ісаак, Яків і Давид, були земними отцями "чоловіка Ісуса Христа". І щоб показати, що княжний уряд і служба будуть відчинені для таких осіб, як вони, то псалма вихваляючи те царство Месії, виразно говорить: "Замість отців твоїх, будуть сини твої, зробиш їх князями по цілій землі."—Псалма 45: 16, АС.

¹⁵ Пророк Даниїл був вірною підпорою все-світної суверенності Єгови, чоловік ради якого Єгова "затулив пащі левам". Даючи Даниїлові безпосередню надію на воскресення, ангел Єгови сказав до нього при закінченню свого пророцтва "А ти йди, і спічнеш аж докіль кінець не прийде, щоб втішався твоєю часткою на кінці днів." (Даниїла 12: 13, АТ) А що історія, яку Бог дав нам про тих людей доказує їх праведне й вірне життя, тоді установлення Царем таких мужів князувати в уряді по всій землі, є за-порукою, що видима організація "нової землі" буде провадитися в благородній невинності для найвищого добра всіх послужних чоловіків і жінок. Тому що вони будуть "князями по цілій землі", то це удовідняє, що вони мати муть вчасне воскресення.

¹⁶ Тим що перше воскресення наслідників Царства, що спали сном смерти, почалося по народженню Царства, коли війна в небі відбу-

15. Як Даниїлові дано безпосередню надію на воскресення? Що є запевнено через назначення бути князями воскреслих людей, як він?

16. Як в дійсности Павлові слова показалися бути правдивими, "щоб не без нас вони осягли звершення"?

лась і Сатана і його демони були скинуті на землю, то вже звиш трицять років минуло без воскресення тих вірних мужів стародавнього часу. Це тому так, як апостол Павло каже до своїх співнаслідників, “щоб не без нас вони осягли звершення”.—Жидів 11:40, НВ.

ГОЛОВА ХХІХ

НАПИСАННЯ ІМЕН В КНИЗІ ЖИТТЯ

У СВОЇМ часі, коли райські обставини будуть розвиватися, і ті, що переживуть Армагедон і їх любі діти будуть трудитися в творчій роботі по всій землі, а князі царя будуть наставляти їх і давати їм правдивий і примірний провід на новій землі, тоді воскресення решта з померших людей візьме місце. Коли Ісус жив на землі, як чоловік, Він не тільки сціляв тих, що вірували в Нього, але й воскресав померших. В призначеній годині Він ужие своєї сили для воскресення померших відносно лиходія, якому Він сказав, що буде з Ним в раю, і також відносно всіх інших, що знаходяться померші в гробах. “Бо як Отець має дар життя в собі, так Він дав і Синові мати дар життя в собі. І дав Йому власть чинити суд, бо Він син чоловічий. Не дивуйтесь цьому, бо прийде година в якій всі, що в пропамятних гробах, почують голос Його й повиходять; ті що добро чинили, у воскресення життя, ті ж, що зло робили,—у воскресення суду.” (Йоана 5: 26-29, НВ) Так і Йоан у видінню “бачив мертвих, малих і великих, стоячих перед престолом, і розгорнуто книги. Ще іншу книгу розгорнуто, книгу життя; і суджено мертвих по ділам їх.”

1. Коли сила воскресення буде вжита для тих, що знаходяться в пропамятних гробах? Через кого?

² В Йоана 5: 28 Ісус згадує тільки про памятні гроби. Але многі люди втратили їх життя в морю, отже чутливо Одкриття 20: 13 говорить нам, що й море видасть мертвих, що в нім. Гадес, про яке згадується, що видало мертвих,—це стан, що рівнається пропамятним гробам згадані Ісусом, бо Гадес не значить гріб одної особи, а загальний гріб усього людства, що лежать мертвими в Божім памятнім розпорядку. Супроти того, що Гадес мало б бути вогняним місцем страшних мук для свідомих безсмертних людських душ, то Гадес видасть усіх МЕРТВИХ в йому. “Велика громада” із тих, що переживуть Армагедон, і діти народжені їм, не потребують повертати з Гадес. Все ж таки, вони не є досконалі в їх тілі й підлягають впливам, що спричиняє смерть одідичену від Адама. Старинні мужі й жінки, що повмирали вірними в “надії” на “лучше воскресення”, не встануть відразу досконаліми в тілі, ані навіть ті, що будуть князями по всій землі”. Отже це відносно схоплених силою смерті, яку вони наслідили від Адама, як батька, нашого роду що її сила мусить попустити. Проте Цар, воскресший Ісус Христос, має силу увільнити всіх з сили смерті і гробу Гадес: “Не бійся, я Первий і Останній, і живий; і був я мертвий, і ось живу по вічні віки, і маю ключі смерті і Гадес.” (Одкриття 1: 17, 18, НВ) Він ужив тих ключів відносно людства в часі судного дня з тисяча років.—2 Петра 3: 7, 8.

2. (а) Що це Гадес, що видасть своїх померших, і що інше видасть своїх померших? (б) Як і чому смерть мусить видати своїх померших?

³ Цей факт, що у видиві, “розгорнуто книги” показує, що судний день має бути часом великої науки про праведну волю Божу і Його вигоди для вічного життя. Тепер, коли вже царство Боже установлене, доказ правдивості є: “Коли бо присуди твої діються на землі, тоді живущі на світі навчаються справедливості,” якщо вони шукають Бога, як Навчителя, і кояться Йому.—Ісаїї 26: 9.

⁴ Ще другу книгу, “книгу життя” розгорнуто у видиві, а це доказує, що судний день дасть нагоду на життя. Всі ті повернувші із гробів і всі живучі на землі, від найменшого із них до найбільшого (князя),—всі можуть осягнути нагороду життя вічного у звершенню на райській землі. Ця чудова нагода буде далі можливою тим чином, що вони всі будуть суджені, не по їх минувших ділах, які вони робили перед установленням Божого царства в 1914 р., а по їх ділам під Божим Праведним Володарем, Ісусом Христом. Він, як Божий Первосвященик, що самий колись жив як чоловік серед світа Сатани, зможе співчувати їм. Він зможе ужити своєї жертви і священничої сили для очищення їх, простити їм і піднести їх з гріха до досконало-чистого умового й тілесного стану, щоб вони змогли стрінути Боже звершене одобрення. Та нім Бог оправдає їх або признає за праведних і напише їх імена в книзі життя, вони будуть мусіли перейти ще одну остаточну спробу відносно най-

3. Що розгорнення книги у видиві означає?

4. (а) Яку спромогу дасть “розгорнення книги життя” для всіх тих, що на землі? (б) Щоб бути записаним в ній, то що треба перше робити?

вищого питання—про всесвітну суверенність Єгови. Це прийде, як наслідок розв'язання Сатани.

⁵ “Зараз, як скінчиться тисяча років, буде випущений Сатана з в'язниці своєї, і вийде зводити народи на чотирох частях землі, Гога й Магога, і зібрати їх разом на війну. Число їх як пісок морський. І вийшли вони на ширину землі, і обступили табор святих, і город любий; та й зійшов вогонь з неба й пожер їх. А Диявола, що зводив їх, вкинуто в озеро вогняне і сірчане, де дикий звір і лжепророк вже були; і будуть мучитися день і ніч по вічні віки.”—Одкриття 20: 7-10, **НВ**.

⁶ Там будуть і такі, що стануть по стороні випущеного Сатани і його демонів дотично суперничого питання про всесвітну суверенність, бунтуючись, як колись досконалий Адам і Ева зробили в первіснім раю. Вони зображені, що вони далеко відступили від всесвітної організації Єгови, і тому про них говориться, як про “Гога і Магога”, що напали на сцілених людей Єгови. (Езекиїла 38: 1 до 39: 6) Цей напад бунтівниками, що їх звів Сатана, стягне велику спробу на все людство, що тоді буде піднесене до людської досконалості й повного уздіблення відперти всяку спокусу. Князі, і ті, що переживуть Армагедон, і їх діти, що народяться в часі тисячліття, і всі інші з людства привернені з гробів і моря,—всі відчують ту спробу. Всі будуть мусіли вірно стати в “таборі святих”. Всі тоді вирішувати муть свою долю на віки. Їх рішення

5. Коли і чому Сатана буде увільнений? Серед яких подій?
6. Хто тоді буде випробуваний? Хто встоїть у спробі, а хто впаде?

піддержувати універсальну суверенність Єгови, якщо вірно будуть держатись цього, дасть їм часть в оправданню Його проти Його підлого хулителя, яким є Сатана, Диявол. Відперши остаточну пробу лояльно, вони будуть радіти побачити, коли Божий вогонь зійде з неба й пожере бунтівничі ватаги Гога і Магога, якого число не є відкрите нам, а полишене невизначним, як от пісок морський. (Ісаїї 66: 24) Імена тих бунтівників не будуть записані в книзі життя. "Імя же безбожних огидне."—Приповісти 10: 7.

7 Хоч ті вірні, що переживуть спробу, не зможуть бачити цього природними очима, Диявол і його демони, що звели збунтовану товпу людей, будуть вкинуті "в озеро вогняне, палаюче сіркою". Це те саме місце, де символічний звір і ложний пророк були кинуті тисяча років перед тим, будучи ще живими й в силі, і можуть ще відчувати муки упадку в ганебне знищення. Це віщує безконечне знищення Сатани і його демонів, бо те символічне озеро "значить друга смерть". (Одкриття 19: 20 і 21: 8, НВ) А що сказано, що дикий звір і ложний пророк і Сатана будуть мучитися день і ніч по віки вічні в тім "озері", то це доказує, що Сатана і його демони ніколи не будуть увільнені від знищення, як це вони раз були увільнені з безодні. Нарешті в повному змислі на всі часи Ісус Христос dokonae свою місію, щоб "знищити того, що має силу спричинити смерть, то є, Диявола."—Жидів 2: 14, НВ.

7. Де Сатана буде вкинутий? Як він буде мучитися вічно?

⁸ Тепер приходить цілковите усунення смерти, що від Адама: “І смерть і Гадес вкинуто в озеро вогняне. Це друга смерть. А коли кого не знайдено в книзі життя, то вкинуто його в озеро вогняне.” (Одкриття 20: 14, 15, **НВ**) Ті, що бунтувалися впродовж тисячліття, покажуться невідповідними бути записані в книзі життя, через те вони будуть вкинуті в озеро вогняне, другу смерть, не ждучи на остаточну загальну пробу при кінці тисячліття. Це, що вони потонуть в озеро вічного знищення, не значить продовження вічної смерти від Адама. Ні; те вогняне сірчане озеро, символічно представляє “другу смерть”, смерть, якої не терпимо за наше природне насліддя від Адама, але як кару призначену для бунтівника грішника, що грішить із власної волі проти Божих вимог для життя. Другою смертю можна буде покарати коли небудь впродовж вічності, хто вибере гріх. Вона завжди останеться в силі Бога.

⁹ Смерть і Гадес будуть кинуті в озеро вогняне на вічне знищення. Гадес, загальний людський гріб, буде знищений через випорожнення його зі всіх мертвих і тим, що до Гадес ніколи не повернуть бунтівники грішники, а вони будуть кинуті в символічне вогняне озеро. Смерть зруйнується через гріх-усуваючу жертву Ісуса Христа, яка усуває всякі немочі, які віруючі люди наслідили від Адама й через піднесення померших з гробів і тоді через усунення кожного

8. (а) Хто з людства буде вкинутий в озеро вогняне? (б) Чи це значить, що смерть від Адама буде завжди існувати? Або що це значить?

9. Як смерть і Гадес будуть вкинуті в озеро вогняне? Яке пророцтво це зазначує вершок Христового царювання?

сліду упавшости й грішности на умі, тілі або серці передані ним. Людство мусить добровільно й послушно співділати із Царем, щоб досягнути бажану ціль в часі тисячлітнього підйому. Це зазначить вершок сповнення пророцтва: "Мусить бо він царювати аж Бог положить всіх ворогів під Його ноги. Останний ворог зруйнується—смерть."—1 Коринтян 15: 25, 26, **НВ**.

¹⁰ Охочі й послушні піддані Царя використають вповні священничу й урядову службу і будуть вилічені з усіх гріхів їх наслідників. Вони будуть вчитися необмежної праведности із любови до неї. Отже, коли в цім звершенню тіла, ума і серця вони докажуть їх невинність до Бога тим, що вони стояти муть непорушно за Його всесвітню суверенність в часі звільнення на короткий час Сатани і демонів і нападу з боку "Гога і Магога", тоді прийде оправдання на вічне життя на райській землі. Це значить, що Бог признає їх праведними, бо Він є найвищий Суддя якому Ісус Христос передасть Царство при кінці тисячліття. Про це написано є:

¹¹ "Тоді прийде кінець, коли Він передасть царство Богу і Отцеві, коли він зруйнує всякий уряд і всяку власть і силу. Мусить бо Він царювати поки Бог положить всіх ворогів під ноги Йому. Останний ворог зруйнується смерть. Бо Бог все впокорить під ноги Його. Колиж каже, що все впокорено, то явно, що окрім Того, що впокорив Йому все. Коли ж упокориться все Йому, тоді й сам Син упокориться Тому, хто

10. Коли прийде оправдання людства на життя? Через кого?

11, 12. (а) Як Ісус Христос покаже тоді своє підданство Богу й Отцеві? (б) Отже, який спір буде вирішений на віки?

впокорив Йому все, щоб Бог був усе у всьому.”
—1 Коринтян 15: 24-28, **НВ.**

¹² Ісус Христос показує своє підданство Всевишньому Богу через цілковите винищення бунтівничих сил в цім посліднім їх повстанню проти всесвітнього пановання Єгови. Ось так сімтисячний старий спір про всесвітню суверенність, буде нарешті полагоджений на цілу вічність.

¹³ Коли Бог Єгова признає своїх лоальних підданих за праведних за їх непохитність під остаточною вирішаючою пробою, то це рівнобіжить із написанням їх імен в “книзі життя”. Це означає, що вони мають Богом дане право до життя вічного, як досконалі осадники земного раю. Отже ніяке інше сотворіння в цілій



вселенній не зможе спричинити їм смерті. В цім змислі ті лоальні люди осягнуть безконечний світ і ніколи вже не зможуть умерти. Ісус сказав: “Сини цього ладу женяться й віддаються заміж: котрі ж удостоються дождати того ладу

13. (а) Із чим це оправдання рівняється? (б) Я якому змислі ті, що осягнуть його на землі, не будуть вмирати більше?

і воскресення з мертвих, ті ні женяться ані віддаються заміж, бо ані вмирати не можуть, рівні бо ангелам і сини вони Божі, воскресення синами будши.” (Луки 20: 34-36, **НВ**) Певна річ, що Всемогучий Бог може коли небудь ужити сили “другої смерти”, щоб знищити сотворіння. Але Він не буде уживати її проти тих досконалих людських сотворінь, тому що вони докажуть, що вони будуть пробувати в їх всецілій посвяті Йому, як всесвітньому Суверенові.

¹⁴ Проте, що їх повний вхід у вічне життя станеться при закінченню тисячліття, коли Бог признає їх за праведних і зареєструє їх імя в безконечній “книзі життя”, то й слова Одкриття 20: 5 (**НВ**) покажуться бути правдивими: “А остальні мертві не ожили доки не скінчиться тисяч років.” Смерть яка поширилась від Адама на все людство тоді буде усунена на віки. Хваліте Єгову через Христа!

14. Як це, що “останні мертві не ожили доки скінчиться тисяч років”?

ГОЛОВА XXX

ЯК ДОВГО ВИ БАЖАЄТЕ ЖИТИ?

ВСЯКЕ розумне сотворіння на землі мусить вирішити свою власну судьбу. Тепер, при закінченню цього ладу, коли суд над народами відбувається і розлучення овець і козлів з противною судьбою наближається, так, тепер настав пильний час робити своє вирішення. Це питання стає досить підхоже: Як довго ви бажаєте жити? Ви можете вибрати життя вічне в досконалім новім світі праведности силою Божого дару вічного життя через Ісуса Христа нашого Господа, а не силою якоїсь там вродженої безсмертності людської душі. Покиль ви не почули про той ласкавий дар, який Він пропонує, ви не могли прийняти його. Але тепер, коли ви почули про нього і про услівя на підставі яких він дається, ви можете з подякою розпорядити і старатись зустрінути ті умовини, і цим чином присвоїти собі той дар. Чинячи це, ви помагаєте доказати, що така незаслужена ласка Божа не була змарнована, і ви дорожите участю в оправданню Його всесвітної суверенности.

² Не тривожтесь надто вашим життям в цім світі, зробивши його вашою головною турботою. Не дайтеся втягнути в перегони за втікаю-

1. (а) Чому це доречи питати: Як довго ви бажаєте жити? (б) Як на довго ви можете вибрати життя, і на якій підставі?
2. Чому не робити теперішнього життя головною турботою? Яку приповідь Ісуса ми повинні взяти до серця?

чими рiчами за якими обiгається цей засуджений свiт; це нiколи не дасть вiчного життя. Не дайтесь заманити в нагромадження матерiального багатства з його майбутньою безпекою, бо нi це, ани комерцiйна система, що заохоче нагромадження його, не може запевнити вам життя i на одну нiч. Приймiть до серця Iсусове зображення: "В одного багатого чоловiка зародила добре нива. I думає вiм сам собi, говорячи: Що менi робити, що не маю куди звести збiжжя мого? I каже: От що зроблю: Розберу клунi мої та бiльшi побудую, i звезу туди всi плоди мої й добро моє. I скажу душi моїй: 'Душе, маєш багацько добра, зложеного на лiта многи; спочивай, їж, пий, веселися'. Каже ж йому Бог: 'Безумний, цiєї ночi душу твою вiзьмуть у тебе; що надбав еси, кому буде? Оттак, хто скарбує для себе, а не в Бога багатiє.'" — Луки 12: 16-21, **НВ**.

³ Це не зажерливи нагарбання багатства до якого цей свiт манить, що приносить справдiшне щастя, вдоволення та достаток в цiм життю. Та й цим багатством не купиш собi життя в будучинi. Тiльки наше несамолюбне посвячення Богу через Iсуса Христа доказує здоровий i багатий стан у всiх напрямх в цiм свiтi, i тiльки це дає певну надiю на життя в будучому свiтi. Велика це правда, що: "Которi хочуть забагатiти, впадають в напасть i тенета i в хотiння многи нерозумнi й шкiдливи, що топлять людей у безодню i погибель. Корень бо всього лихого — сiблoлюбство, котрого, iншi бажаячи заблу-

3. Чому нагромадження свiтського багатства не принесе дiйсної користи? Але що дає надiю на життя в будучiм свiтi?

дили від віри і прибили себе многими муками”! Є добра причина, що такий обов'язок був даний надзирателям Божих посвячених людей: “Наказуй тих, що є багатими в тепірішнім ладі, щоб не гордували, ані вповали на багатство непевне, а на Бога, що подає всього щедрого на нашу втіху; добро робити, багатитись ділами добрими, бути щедрими, охочо ділитись, скарбуючи собі добру основу на будучність, щоб зловитися міцно дійсного життя.”—1 Тимотея 6: 9, 10, 17-19, **НВ**.

4 Політичні уряди цього світа, які угоджують і залежать від цього комерційного ладу, називають себе захистниками людей, призначають великі суми грошей для народної оборони. У змаганні, щоб затримати світову організацію разом у спільній терпимості й щоб відвернути далі світову війну з її можливим знищенням цивілізації, вони будують модель міжнародного союзу. Політичні захистники, комерційні упорядкування й релігійні духовники, що є в союзі із ними і котрі шукають від них ласки, піддержки й охорони, благають людей, щоб вони піддержували й вповали на той слабко-споєний міжнародний союз. Багато людей з усіх народів були переконані або настрашені вповати на цей людський, політичний витвір. Це вони роблять проти Божої перестороги: “Не вповай на князів, на сина чоловічого; нема в його спасення! Вийде дух з його, знов до землі своєї він повертає; того ж дня самого задуми його марою стали. Щасливий той, кому дає поміч Бог Якова, в

4. На які світські средства людям кажуть вповати задля миру й безпеки? Проти якої Божої заповіді?

кого надія на Єгови Бога Його!" (Псальма 146: 3-5, АС) Навіть володарі є безпомічними смертельниками!

⁵ Цього світа володарі не поводяться боже-ственною мудрістю, і то всупереч всяких молитов і гарно висказаних благословенств їх союзними духовниками. При теперішнім вершку суперечки над найвищим питанням про всесвітню суверенність, володарі всіх народів роблять ті самі помилки, які зробили їх прототипи дев'янацять століть тому. Вони стали по стороні "бога цього ладу" і противляться Богу Єгові й Його Христові, нашому Господу Ісусу. Вони протиставляють світську мудрість проти Божої мудрости: "котрої ніхто з князів ладу цього не пізнав; бо коли б пізнали, то Господа слави не розпяли б." (1 Коринтян 2: 8, НВ) В дійсности, володарі світа й сьогодні розпинають вірних свідків, що проповідують добру новину царства нашого славного Господа Ісуса Христа, якого Бог окоронував в 1914 р. по Хр. при кінці "призначених часів народів".

⁶ Світові володарі не можуть звязати й кинути в безодню Сатану і його демонів. Ні володарі ані духовенство не можуть дати охорони людям проти Сатани і його демонів, які в їх ярості за скинення з неба, стягають страшні горя на землю й море, і грозять їм тепер "пекольною" бомбою. Підчас, коли володарі роблять шалені змагання стримати ще одну світову війну і вповають на так званих "кращих людей спасти

5. Якою мудрістю володарі цього світа не поводяться? Що показує це?

6. Чому битва Армагедон тепер є неминуча? Куди ж нам утікати тепер, і чому?

цивілізацію, то самі вони невідпорно є зібрані демонами, натхненими речниками цього світа ладу. Похід рушає вперед! Куди? На поле Армагедону, “на війну в день той великий Бога Вседержителя”! Бог не вислухає молитов, що не мають підстави в Писаннях, і які засилають всі злучені релігійні духовники в день “світової молитви” за збавлення цього старого світа в Армагедоні. Це є неминуче, бо прийшов час для Єгови полагодити суперництво відносно все-світної суверенности. Правління старого світа проти правління Нового Світа! Сили обидвох світів невдовзі зударуться одні проти других. Сила нового світа є невідпорна. Вона розкине геть своїх ворогів, покрушить їх на порох, і забере своє правильне місце у вічній перемозі над згромадженою опозицією. Старий світ зникне в надто гарячій вогні в цій рішальній всесвітній війні. Отже наша єдина надія й охорона й средство остатися живим, а це Царство Єгови під Месією. Утікайте до нього тепер!

⁷ У новім світі любимці життя, що наслідувати муть Божу мудрість, зможуть жити вічно. Тепер прийшов час на вирішення нашої судьби і працювати для неї. Така є путь практичної мудрости. “Блажен той чоловік, що придбав собі мудрість, і чоловік, що вмів добитися до знання. Бо набуток це ліпший як набуток срібла, і хісна з його більш як із золота. Вона цінніша ніж коралі, і нічого, що ти бажаєш, не зрівнаєш з нею. В правій руці в неї—довгі дні життя; в її лівій—багаство й слава. Усі шляхи її—шляхи приятні, і всі стежки—задоволення. Вона—де-

7. Який є шлях практичної мудрости, що наклонює до життя?

рево життя про тих, хто її здобуде, й щасна доля тих, хто її держиться. Мудрістю, Єгова заснував землю: розумінням, він утвердив небо." (Приповісти 3: 13-19, АС) Такою вищою мудрістю Єгова установить нове небо й землю.

* Памятайте Ісусові прощальні слова, що коли ми приймемо слова про Єгову єдиного правдивого Бога й Ісуса Христа, якого Він післав, то це значить життя вічне. (Йоана 17: 3, НВ) В останніх днях перед битвою Армагедон зробіть найлучші змагання, щоб прийняти це важне знання і побільшити його. З молитвою слідкуйте вашу Біблію вдома із вірними біблійними підручниками. Йдіть на зібрання де ви можете досліджувати її з іншими і, вислухавши, проповідуйте. Нехай набуте знання буде вашим проповідником, бо воно значить для вас вічне життя. Із любови до вашого ближнього діліться тим знанням, з вашими родичами, з вашою дружиною, з вашими братами і сестрами, із знайомими або у вашім соборі, і зі всіма тими, що маєте стичність в цім критичнім часі.

* Із його певної відомости про те, що зараз напереді, Бог Єгова спричиняє, що средство знання впливає із все-ширшої і все-глибшої ріки як кристально-чиста вода. Це ріка правд Царства. Вона впливає, та не з джерела, що може вичерпатися і спричинити нещасний брак води для людей, але виходить із установленого царства Божого і Його Христа. Зображуючи вірного останка, що живуть в цих днях сповнен-

-
8. Яке знання ми повинні приймати? З ким ми мусимо ділитися?
9. Неначе що впливає божественне знання тепер? Згідно із цим, яке запрошення дається, і кому?

ня одкриття, апостол Йоан каже: “І показав мені чисту ріку води життя, ясну як христаль, що випливала з престола Божого й Агнцевого на широку вулицю. І по цей і той бік ріки були дерева життя, що родять дванацять раз овочі, і що місяця видають свій овоч. А листя з дерев були на сцілення народів.” Тепер, маючи духа Божого на них, останок з Христової невісти дає божественне запрошення людям доброї волі і всім народам приходити до життя-даючої ріки. “А дух і невіста кажуть: Прийди! і хто чує, нехай каже: Прийди! І всякий, хто жадний, нехай прийде, а хто хоче, нехай приймає воду життя даром.”—Одкриття 22: 1, 2, 17, НВ.

¹⁰ Цар, Праведний Пастир, провадить своє стадо з “інших овець” до тієї води життя-даючої правди. Його стадо все збільшається, тому що всякий вірний, вдячний із тих, що чує те божественне запрошення, не тримає його самолюбно для себе, але подає його іншим через проповідування доброї новини про Царство.

¹¹ О, як дорогоцінне є життя! Без нього ніщо не існує для вашої втіхи. Це ваша нагода тепер вибрати його замість знищення. Як колись давно тому Мойсей стояв перед вибраними людьми Божими на рівнині Моабський, на боці ріки Йордань на против Обіцяної Землі текучи медом і молоком, так тепер Ісус Христос, Божий Пророк більший від Мойсея, стоїть перед своїми посвяченими вівцями і каже: “Дивись, я сьогодні поставив перед тобою життя й добро,

10. Куди Правдивий Пастир провадить своїх інших овець? Чому його стадо постійно збільшається?

11. Який вибір тепер поставлено перед вівцями? Через кого?

смерть і лихо. Заповідаючи тобі сьогодні любити Єгови, Бога твого, ходити дорогами його, . . . Кличу сьогодні проти вас за свідки небеса і землю: Поставив я перед тобою життя і смерть, благословення й прокляття! Вибирайте життя, щоб жити на світі тобі і твому насінню; люблячи Єгови Бога твого, слухаючи голосу його, і прихиляючись до його; він бо життя твоє і довголіття твоє.”—5 Мойсея 29: 1; 30: 15-20, АС.

¹² Слухайте Більшого Мойсея! Виберіть тепер, щоб жити вічно в благословеннях нового світа під Божим царством через Ісуса Христа.

12. Який вибір ми повинні зробити?

ЧИ ВАШІ ПРИЯТЕЛІ мають цю важну інформацію? Додаткові копії книжки “Це Значить Життя Вічне” можна набути для них по тільки 50 ц. за одну. Глядіть за адресами на останній сторони для замовлення цієї книжки.

ІНДЕКС ДО ЦИТАТИВ ЗІ СВ. ПИСЬМА

1 Мойсея		36: 1, 9	73	28: 36	66
	72, 73	37: 2	73	29: 1	311
1: 14-18	81	49: 10	64	30: 15-20	311
1: 20, 21, 24, 27, 29, 30	29	2 Мойсея		32: 4, 5	28
1: 20, 30	29		72	Книга Руті	
1: 27, 28	143, 274	3: 6	74		76
1: 28	31	3: 14	12	1 Самуїла	
1: 31	28	6: 2, 3	12	1: 11-3: 21	251
2: 4	73	15: 18	63	8: 7	62
2: 7	30	17: 14	72	10: 1	62
2: 7-10	27	19: 1-20: 18	53	11: 14, 15	62
2: 8-10, 15	273	19: 5, 6	109	2 Самуїла	
2: 9	274	24: 1-8	111	7: 12-16	63
2: 16, 17	32, 94	33: 20	99	1 Царів	
2: 17	44	34: 14-16	151	4: 20-25	65
2: 18-25	274	3 Мойсея		6: 1-14	65
3: 4, 5	33		72	1 Паралипоменон	
3: 14, 15	42	18: 5	54, 96		72
3: 15	181	26: 27, 28, 32-34	66	29: 23	65
3: 16-19	43	4 Мойсея		2 Паралипоменон	
3: 22-24	44, 274		72		72
4: 1, 2, 25	274	4: 1-47	86	Ездра	
5: 1	73	14: 34	69		76
5: 27	25	24: 17	267	6: 15	84
6: 9	73	25: 1-8	151	7: 27	84
8: 21	276	5 Мойсея		Несмія	
9: 1	143		72	1: 1-3	84
9: 1-7	287	4: 2	183	2: 1	84
9: 28	25	4: 8-10	244	2: 1-8	85
10: 1	73	5: 9	14	2: 11, 18	85
10: 8-10	59	6: 4-7	247	6: 15	85
10: 32	59	6: 13	14	Естери	
11: 10	73	6: 16	14	3: 7	84
11: 27	73	7: 3, 4	151	Йова	
12: 2, 3	47	8: 3	14		73
13: 10	276	11: 8-15	276	1: 1-2: 6	39
14: 18-20	60	11: 19	250	38: 7	34
15: 5, 6	48	17: 14-20	71, 74		
17: 6	62	17: 18-20	139		
17: 9-27	49	18: 15-18	104		
21: 12	49	27: 26	108		
22: 15-18	50				
22: 16-18	126				
24: 1-67	151				
25: 12, 19	73				
29: 27	83				

Псалми		43: 10, 11	20	Захарії	
2: 8, 9	218	43: 10-12	228	4: 6	169
3: 8	48, 200	44: 8	228	6: 12, 13	270
8: 5	216	45: 12, 18	24	Малахії	
16: 10	279	51: 2, 3	283		72, 73
36: 9	23, 200	61: 1, 2	135	4: 4	73
40: 7, 8	116	66: 1	271	Маттея	
41: 9	14	66: 24	299		76
45: 16	293	Еремії		1: 1	215
49: 6-10	97	1: 4-7	251	3: 10-12	91
50: 5	109	10: 10	20	4: 4, 7, 10	14, 74
51: 5	95	31: 31-34	102	4: 10	34
89: 34-37	257	31: 34	111	5: 7	187
Пс. 90, 91	73	Езекіїла		5: 31, 32	146
90: 1, 2	20	4: 6	69	5: 34	271
90: 3	32	9: 5, 6, 10	244	6: 9, 10	218, 256
110: 1	75	18: 4, 20	32	6: 33	124
110: 1, 2, 4	64	18: 20-23	95	10: 22	180
110: 4	106	21: 25-27	66, 204	10: 40-42	241
146: 3-5	307	28: 11-16	275	11: 11, 12	290
Приповідки		28: 12-15, 17	35	12: 24	38
3: 13-19	309	28: 16, 19	45	12: 30	241
10: 7	299	38: 1-39: 6	298	13: 38-43	224
14: 26, 27	252	Даниїла		13: 39-42,	
22: 6	243	3: 1-28	259	47-50	206
22: 15	248	4: 16, 23,		15: 24	139
23: 13, 14	249	25, 32	68	18: 14-17	188
Екклєзіаста		7: 13, 14	218	19: 3-9	146
	76	9: 1-3	82	19: 6	143
1: 4, 5	24	9: 23, 24	83	19: 10-12	147
7: 11, 12	248	9: 25	83, 86	19: 23, 24	97
7: 20	58	9: 26	87, 88	20: 28	215
12: 1	251	9: 27	88	22: 1-14	151
Пісня Пісень		11: 20	198	22: 17-21	199
	76	11: 35, 40	205	22: 30	153
Ісаї		12: 4, 9	205	22: 37, 38	247
9: 6	293	12: 13	293	22: 37-40	178
11: 1-10	281	Йоїла		23: 37-24: 2	206
14: 4, 13, 14	204	2: 28-32	159	24: 3	206, 213
14: 12-20	268	Софонії		24: 6-8	207
26: 9	297	1: 17-2: 3	260	24: 7, 14	141
26: 20, 21	260			24: 9-13	211
40: 21, 22, 25,				24: 13	180
26, 28, 29,	23			24: 14	212
				24: 21, 22	261
				24: 26, 27	219

24: 28	229	24: 27, 44-46	75	1: 7	81
24: 29-31	225	24: 49	164	1: 11	214
24: 30	219			2: 1-18	111
24: 35-42	256	Йоана		2: 1-33	165
24: 36-39	221	1: 13	114	2: 1-47	137
25: 1-10	151	1: 29	87, 104	2: 24	266
25: 31-33	236	3: 3, 5, 6	113	2: 41	117
25: 34-36	237	3: 13	93	3: 14, 15	216
25: 37-40	239	3: 16	200	3: 25, 26	88
25: 41-44	240	3: 29	151	4: 19, 20	201
25: 45	241	5: 22, 27-30	196	5: 29	246
25: 46	242	5: 26-29	295	5: 29-32	201
26: 27, 28	103	5: 28	296	6: 2-6	130
26: 39	116	5: 39, 40,		7: 49	271
28: 18, 20	139	46, 47	79	8: 5-18	167
		6: 51	216	9: 18	117
Марна		6: 63	79	10: 1-48	138, 234
9: 41	241	8: 44	34	10: 46-48	117
10: 38, 39	118	10: 3	234	13: 2-4	128
12: 26	74	10: 10, 11	233	13: 15-27	77
		10: 16, 27, 28	235	13: 34, 35	100
Луки		11: 25, 26	286	14: 23	128
1: 31-33	191	13: 16	12, 165	15: 6-23	127
2: 1-5	199	14: 9	172	15: 14	110
3: 1-6	86	14: 16, 17,		15: 15, 21	77
3: 21, 22	117	25, 26	164	15: 17, 18	81
3: 21-23	86	14: 19	214	16: 1-3	129
4: 5-8	191	14: 30	194	16: 13, 14	161
4: 16-18	117	15: 26, 27	164	16: 19-21	202
4: 16-21	74, 135	16: 7-14	164	17: 6-8	202
10: 16	241	16: 11	194	17: 11	77, 183
10: 25-28	178	16: 33	8	17: 31	272
12: 4, 5	196	Голова 17	18	19: 1-6	167
12: 16-21	305	17: 1, 2	10	20: 17-28	130
12: 32	234	17: 3	3, 10, 309	20: 20, 21	141
12: 50	118	17: 4, 5	11	20: 29, 30	182
17: 26-30	255	17: 6-8	12	21: 8, 9	159
17: 28-30	259	17: 9-12	14	24: 10-13	202
17: 34-37	230	17: 13, 14	15	25: 8, 10, 11	202
19: 41-45	206	17: 15-19	16	26: 1-3, 7, 19,	
20: 34-36	303	17: 17	115	30-32	202
20: 41-44	75	17: 20-23	17		
21: 10-19	211	17: 24-26	17	Римлян	
21: 23, 24	69	18: 37	16	1: 1-7	195
22: 20	103	18: 38	16	1: 11	167
22: 28-30	137, 223			1: 19, 20	22
23: 35-43	277	Діяння		1: 24-32	146
23: 42, 43	277	1: 4, 5	164	2: 7	120

2: 28, 29	110	12: 27-30	169	2: 15, 16	107
3: 1, 2	73	12: 31	173	2: 19-22	127
3: 9-12, 19, 20, 23	55	13: 1-3	174	2: 20-22	165
3: 24-30	137	13: 4-13	177	5: 22-33	150
4: 9-11	49	13: 8-11	168	5: 24-32	162
5: 1, 2, 9	119	14: 33-35, 40	157	5: 25, 26	114
5: 1, 9	137	14: 33, 40	123	6: 1-4	247
5: 6, 8	233	Голова 15	227		
5: 12	45	15: 21	285	Филиппян	
5: 12-14	96	15: 22, 23, 42-45, 49-54	227	2: 8-11	192
6: 3-5	270	15: 24-28	302	3: 10, 11	270
6: 3-9	121	15: 25, 26	301	Колоссян	
6: 23	94	15: 44, 51-54	282	1: 18	270
7: 1-3	287	15: 45, 47, 50	32	2: 13-17	108
7: 2, 3	146	15: 47	23	2: 19	125
7: 7-13	97	15: 48, 50	93	3: 20, 21	247
8: 28-30	238	15: 50	100	1 Солунян	
9: 7	49	15: 50-54	122	4: 14-17	226
10: 7	266	15: 51-54	93	5: 4, 5	256
10: 9, 10	136			5: 12, 13	197
10: 13-15	133	2 Коринтян		5: 20, 21	183
Голова 12	195	1: 21, 22	138	2 Солунян	
12: 21-13: 4	195	4: 4	67, 204	1: 7-10	220
Голова 13	195, 202	5: 17	120	2: 3, 9-11	168
13: 3, 4	198	10: 8	197	2: 7	182
13: 5, 6	198	12: 2-4	282	1 Тимотея	
13: 6-8	202	13: 10	197	2: 5, 6	105
15: 3, 4	78			2: 11-15	157
1 Коринтян		Галат		3: 1-10, 12, 13	129
1: 18-25	133	1: 7, 8	183	3: 2-4, 12	144
2: 8	307	1: 13-17	73	3: 4, 5, 12	245
3: 16, 17	165	3: 7-9, 16, 29	52	3: 6	36
6: 1-8	189	3: 10, 13	109	4: 3	144
6: 9, 10	146	3: 10-14	57	4: 13, 16	139
7: 8, 9	147	3: 17-19, 24-26	57	4: 14	129
7: 10-16	148	3: 26-29	154	6: 9, 10, 17-19	306
7: 14	251	4: 4, 5	82	6: 20, 21	25
7: 34-40	148	4: 26-28, 31	282	2 Тимотея	
9: 5	144	4: 26-31	42	1: 6	129, 167
9: 27-10: 13	187	4: 26, 31	153	1: 9, 10	100, 284
11: 3	149, 155	5: 19-21	146	2: 11, 12	228
11: 4-12	159	5: 19-23	173	3: 1-5	245
11: 13-16	161			3: 15-17	79
11: 14, 15	156	Ефесян		4: 8	213
11: 25	110	1: 3, 4	238		
12: 4-13	166	1: 22, 23	125		
12: 18, 28	128	2: 2	229		

Тита		2: 20, 21	149	2: 11	95
1: 5, 6	145	2: 25	233	2: 26-28	223
1: 5-9	130	3: 1, 2	149	3: 21	223
1: 6	245	3: 7	150	5: 5	64
Жидів		3: 18	93, 118	7: 1-8	126
1: 14	160		216	7: 9-17	236
2: 9	216	3: 22	192, 196	11: 15-18	263
2: 14	299	5: 1	128	11: 18	254
2: 14, 15	43	2 Петра		Голови 12, 13	
6: 19, 20	113		76	17, 19	194
7: 1-4	61	1: 19-21	78	12: 1	153
7: 21-28	107	1: 21-2: 2	182	12: 1-12	209
8: 6	104	2: 4-10	255	12: 1-13	225
9: 8, 24	112	2: 6-9	259	12: 6, 14	69
9: 15-20	111	2: 6-9	259	12: 7-13	40
9: 18-22	54	3: 3, 4	222	12: 9, 12	193
9: 24, 27, 28	217	3: 3-6	257	12: 13-19: 21	265
9: 27, 28	92	3: 7, 8	272, 296	12: 13-17	211
10: 1-4	98	3: 7, 10	258	12: 17	225
10: 5-10	104	3: 11-14	261	13: 1-4	193
10: 7	116	3: 15, 16	79	14: 1-3	269
10: 12, 13	218	1 Йоана		14: 1-4	126
10: 19-22	112	2: 15	179	14: 13	225
Голова 11	289	2: 20, 21,		16: 14-16	221
11: 4-7	275	26, 27	138	17: 12	194
11: 6	114	3: 2	120	17: 14	196
11: 7	255	3: 8	37, 43	19: 15, 16	198
11: 13	289	3: 12	39	19: 16	196
11: 35-40	290	3: 13-15	171	19: 17-21	232
11: 40	294	3: 16	200	19: 20	299
12: 9-11	250	4: 8-11, 16	177	20: 1-3	266
12: 29	242	4: 19	172	20: 3	267
Якова		4: 20	179	20: 4-6	269
1: 4	123	5: 3	179	20: 5	303
1: 13-15	35	Юди		20: 6	95
1: 18	115	3	181	20: 7-10	298
2: 17	184	4-10	184	20: 11	264
2: 21-23	50	5, 6	181	20: 11-21: 5	286
4: 7	36	20-23	188	20: 13	296
1 Петра		Одкриття		20: 14, 15	300
	76			21: 1	272
1: 18-20	238		40, 212	21: 8	299
1: 22	114	1: 7	214	21: 10-14	127
1: 23-25	115	1: 17, 18	296	22: 1, 2, 17	310
2: 5	154	2: 7	281	22: 16	64
2: 17	196	2: 10	120	22: 18	183

“НЕХАЙ БОГ БУДЕ ПРАВДИВИЙ”

“Нехай Бог буде правдивий” значить впова-ти на Його слово. Щоб це зробити, ми не тільки мусимо читати Святі Писання, але й розуміти їх. Многі люди читали писання пророків протягом років, а однак дійсно не оціняють повної вартости того, що написано. Найкращий спосіб дістати знання Біблії є досліджувати її методом по предметам, що значить зібрати різні тексти про певний предмет і розставити їх в логічній порядку. Оце точно, що робить книжка **“Нехай Бог Буде Правдивий”**, на 320 сторони. Предмети такі, як “Чому еволюція не може бути правдива”, “Хто це Єгова?” “Що це чоловік?” “Поворот Христа,” “Кінець світа” і поперх двацять інших основних предметів дискусується. Блудні поняття є виявлені й напорір заперечні писання являються бути гармонійними.

“Нехай Бог Буде Правдивий”—це основний учебник для досліджування Біблії, написаний легко зрозумілою мовою й скріплений многими цитатами з Писання і відносниками. Для кожного параграфу є подане одно або більше питань, так що читач може перевірити чи він вповні розуміє те, що він читає. З її многими текстами, ця книжка також послужить, як дуже цінна довідкова книга. Книжку **“Нехай Бог Буде Правдивий”** можна набути за датку 50 ц. (З. Д. А.)

Глядіть за адресами на останній сторони для замовлення по-вищої книжки.

ЧИ ВИ МОЖЕТЕ ЖИТИ ВІЧНО В ЩАСТЮ НА ЗЕМЛІ?

Яка є надія?

Щоденно світові обставини стають більше непевні, життя більше трудне, і сподіванки на щастя здаються далеко від досягнення. Коли велитні земні знов настроєні до війни, многі люди втрачають надію на своє власне життя. У вічі того всього воно може здаватись зпершу нерозумним запитувати: Чи ви можете жити вічно в щастю на землі? Одначе на вдоволення тисячів, це питання було відповіджене позитивно на підставі Біблії. Тепер ви можете довідатися про ту потішаючу надію, бо цю серце звеселяючу вістку можна набути у формі книжечки на 32 стороні за датку тільки 5 центів. Краще ще, ви можете набути кілька тих книжечок і роздати їх своїм приятелям: 15 копій за 50 ц. або 30 копій за 1 долар.

Глядіть за адресами на останній стороні для замовлення по-вищої книжки.

ПЕРЕБУВАЙТЕ В РАДОСТІ

ч и т а ю ч и

РАДІСТЬ УСІХ ЛЮДЕЙ

Пробивши темряву народної й расової нетерпимости, добра новина про спасителя для всіх людей приносить радість у серця многих. Богом дані основи для такої радості є виразно начеркнені в книжечці **Радість Усіх Людей**.

Показуючи, як поганські доктрини, які практикують язичники або які прийняло так зване Християнство, не приносять радості, ця книжечка цим поражує причину смутку й надійно указує на викуп для всіх людей. Ви можете набути копію за датку 5 центів. Ще краще, набудьте кілька примірників і роздайте їх вашим приятелям. Ви можете набути 15 примірників за 50 ц. або 30 примірників за 1 долар.

Глядіть за адресами на останній стороні для замовлення по-вищої книжки.

Головне бюро і урядова адреса
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC.
INTERNATIONAL BIBLE STUDENTS ASSOCIATION

6

124 Columbia Heights, Brooklyn 1, New York, U. S. A.

Адреси відділових бюро:

America (U.S.), 117 Adams St., Brooklyn 1, N. Y. **Australia, 11 Beresford Road, Strathfield, N.S.W. **Austria, Liechtensteinstr. 24, Vienna IX. **Bahamas, Box 1247, Nassau, N.P. **Belgium, 28 Ave. Gen. Eisenhower, Schaarbeek-Brussels. **Bolivia, Casilla No. 1440, La Paz. **Brazil, Rua Licínio Cardoso 330, Rio de Janeiro. **British Guiana, 50 Brickdam, Georgetown. **British Honduras, Box 257, Belize. **British West Indies, 21 Taylor St., Woodbrook, Port of Spain, Trinidad. **Burma, P.O. Box 62, Rangoon. **Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario. **Chile, Moneda 1710, Santiago. **Colombia, Carrera 24, 16-23, Bogotá. **Costa Rica, Apartado 2043, San José. **Cuba, Calle D No. 206, Almendares, Marianao, Havana. **Cyprus, Box 196, Famagusta. **Denmark, Søndre Fasanvej 54, Copenhagen-Valby. **Ecuador, Casilla 4512, Guayaquil. **Egypt, Post Box 387, Cairo. **Eire, 86 Lindsay Road, Glasnevin, Dublin. **El Salvador, Apartado 401, San Salvador. **England, 34 Craven Terrace, London, W. 2. **Ethiopia, Box 1781, Addis Ababa. **Fiji, Box 23, Suva. **Finland, Valnamolsenkatu 27, Helsinki. **France, 3 Villa Gubert, Paris 16^e. **Germany (Western), Am Kohlheck, (16) Wiesbaden-Dotzheim. **Gold Coast, B.W.A., Box 760, Accra. **Greece, 16 Tenedou St., Athens 8. **Guatemala, 11 Avenida Norte No. 5-67, Guatemala. **Haiti, Post Box B-185, Port-au-Prince. **Hawaii, 1228 Pensacola St., Honolulu 14. **Honduras, Apartado 147, Tegucigalpa. **Hong Kong, 232 Tai Po Rd., 2d Floor, Kowloon. **India, 167 Love Lane, Bombay 27. **Indonesia, Postbox 105, Djakarta. **Israel, P.O. Box 385, Jerusalem. **Italy, Via Monte Malola 10, Monte Sacro, Rome 742. **Jamaica, 151 King St., Kingston. **Japan, 1 Toyooka-cho, Shiba-Mita, Minato-Ku, Tokyo. **Jordan, P.O. Box 18, Beit-Jala. **Lebanon, P.O. Box 1122, Beirut. **Liberia, P.O. Box 171, Monrovia. **Luxembourg, 66 Boulevard General Patton, Luxembourg. **Mexico, Calzada Melchor Ocampo 71, México 4, D.F. **Netherlands, Koningslaan 1, Amsterdam-Z. **Netherlands West Indies, Breedestraat 12, Otrabanda, Curaçao. **Newfoundland, Canada, Post Box 521, St. John's. **New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1. **Nicaragua, Apartado 183, Managua, D.N. **Nigeria, West Africa, P.O. Box 695, Lagos. **Northern Rhodesia, Box 5, Lusaka. **Norway, Inkognitogaten 28 B., Oslo. **Nyasaland, Box 83, Blantyre. **Pakistan, Post Box 7227, Karachi 3. **Panama, Box 274, Ancon, C.Z. **Paraguay, Ayolas 394, Asunción. **Peru, Pasaje Velarde 165, Lima. **Philippine Republic, 104 Roosevelt Rd., San Francisco del Monte, Quezon City. **Puerto Rico, 704 Calle Lafayette, Pda. 21, Urb. Hip., Santurce 34. **Sierra Leone, Box 136, Freetown. **Singapore 15, 33 Poole Road. **South Africa, Private Bag, P.O. Elandsfontein, Transvaal. **Southern Rhodesia, P.O. Box 1462, Sallsbury. **Surinam, Zwartenhovenbrugstraat 181 Boven, Paramaribo. **Sweden, Luntmakaregatan 94, Stockholm Va. **Switzerland, Allmendstrasse 39, Berné 22. **Thailand, Box 67, Bangkok. **Uruguay, Joaquín de Salterain 1264, Montevideo. **Venezuela, Ave. Prin. del Paraíso 27, Quinta Savtepaúl, Paraíso, Caracas.